

Alexandru-Șerban Cîrciumaru

**O primă vară
sau
Primă Vara Vieții**

roman

Au trecut opt ani, a trecut copilăria, și îmi dau seama de asta, abia azi. Să fie oare prea târziu? Nu cred. Sunt conștient de trecerea anilor dar asta nu mă poate face să nu privesc cu optimism la prima zi de vară. Prima zi din vacanța ce mă va schimba ca om. Îmi dau seama de asta, nu e greu de înțeles, au trecut anii copilăriei, s-au topit ca o înghețată uitată de un copil la soare, copilul va plânge după acea înghețată, dar poate că e mai bine așa.

Cum au trecut atâția ani oare? Cum m-au schimbat acești ani? Nici eu nu știu, momentan, dar sunt sigur că voi afla. S-a scurs perioada inocenței, perioada fără griji a vieții, de astăzi sunt absolvent al clasei a VIII-a și sunt mândru de asta. Deși acești ani nu au marcat evenimente majore, nu au trecut fără rost, au trecut lăsând în urma lor amintiri și o personalitate în formare. Timpul a trecut și peste mine și maturitatea și-a pus ștampila și pe mine, din fericire. Am devenit dintr-un copil fascinat de joacă și lucruri banale, un adolescent îndrăgostit de viață.

Sunt gata acum de ceea ce mă așteaptă, am trecut azi de bariera ce pune capăt copilăriei, am trecut de azi în universul adolescenței, un univers complet necunoscut pentru mine, un univers ce pentru fiecare are altă formă. Păcat că omul știe atâtea despre ceea ce îl înconjoară dar prea puține despre ceea ce este și ceea ce simte el.

Astfel, fiecare om e nevoit să treacă în necunoscut odată cu fiecare perioadă majoră a vieții lui. Cum mă va schimba nemiloasa viteză a timpului? Și cum voi înțelege eu aceste lucruri? Cu toate astea rămân copil în interior, și timpul copilăriei mele nu s-a sfârșit încă, sunt în plină copilărie, amalgamul de stări prin care trec nu este fără rost, schimbarea va fi, cu siguranță, prielnică. Voi îmbina copilăria mea cu maturizarea la care, fie că vreau fie că nu, iau parte ca actor principal, și scenariul mă depășește, sunt actor în filmul vieții mele și desi nu știu ce mă așteaptă nu mă tem, sunt sigur că scenariul filmului meu va avea puncte culminante, fericire îmbinată cu tristețe și un amestec nemaîntâlnit de sentimente, și știu sigur că totul va fi bine, am încredere în mine și știu că pot să îmi influențez, oricât de puțin, scenariul și am încredere în destin, regizorul fiecărui film al vieții.

Cum spuneam, azi este prima zi de vară, a trecut și clasa a VIII-a, s-a încheiat gimnaziul. Cât am muncit anul acesta, cum m-am schimbat anul acesta, nu îmi mai recunosc nici trupul nici gândirea de acum mai puțin de șase luni, dar e mult mai bine așa, sunt sigur de asta, evoluția este naturală și este de cele mai multe ori pozitivă, așa că nu îmi pare rău că am lăsat în urmă inocența gândurilor și am urcat o treaptă către apogeu. Azi sunt absolvent al clasei a VIII-a, mâine, cine știe?

Copiii sunt mai bucuroși ca oricând, îi așteaptă pe toți o vară încărcată de revărsarea razelor fierbinți ale soarelui, o vară încărcată de frumusețea radiantă a naturii, dar mai ales, o vară de relaxare completă. Toți copiii așteaptă vara, este pentru noi toți perioada cea mai frumoasă din an, pentru că suntem liberi, liberi să facem ce vrem noi, liberi să zburăm și să ne trăim copilăria cum numai noi știm, viața ne zâmbește dulce tuturor în această perioadă și soarele răsare doar ca să ne vadă pe noi zâmbind. O dulce vară încărcată de minune și de farmec al inocenței, mie ce îmi rezervi?

Am atâtea presimțiri pentru vara ce urmează, și atâtea emoții, sunt atât de curios, am trăit până acum atâtea veri, dar acum am impresia că aceasta îmi rezervă altceva,

oare să fie adevărat? Să fie chiar așa? Nu știu, dar voi afla.

Doamne, iar m-am pierdut printre propriile gânduri, și iar o să întârzii, ce se întâmplă cu mine în ultimul timp? După ce îmi pun această întrebare mă trezesc, parcă, dintr-un vis frumos, mai simt încă mângâierea gândurilor și simt încă glasul speranței din mine, dar deja nu mai am timp, trebuie să plec, altfel întârzii la școală, ultima zi de școală.

Ies grăbit din casă, mă opresc un moment să respir aerul verii, îmi scot ochelarii de soare din buzunar, fără ei nu știu ce m-aș face, și după ce mai contemp lu 20 de secunde puterea uriașă a verii ce nu se poate vedea, vara aceasta, fată blondă cu ochi albaștri și piele măslinie, atât de pasională încât încălzește lumea dintr-o singură suflare, cât iubesc acest anotimp superb.

Fug spre școală. Ultima zi din gimnaziu, de azi nimic nu va mai fi la fel, am atâtea lucruri de făcut astăzi, nu mă las până nu iau de la fiecare prieten câte o amintire. Vreau să îmi aduc mereu aminte de clipele copilăriei petrecute în Liceul Teoretic *Ștefan Odobleja*, sunt aici de când eram clasa a II-a, și momentele copilăriei mi-au fost marcate de băncile din clase, de holurile aglomerate, de copii și de sălile de clasă atât de frumoase.

Am crescut în această școală, școala asta mi-a fost gazda primei iubiri și primului sărut, aventurile din gimnaziu, bătaile la care am luat parte, notele mari încununate mereu de laude și notele mici, colegii care mi-au fost alături și cu care am avut întotdeauna cele mai variate relații, de la dușmani la prietenii cei mai buni, cât o să îmi lipsească acest liceu, dar asta e, este și asta o etapă a maturizării.

Și acea zi de cincisprezece Iunie s-a scurs ușor, mi-am văzut colegii poate pe unii pentru ultima oară, și nu îmi venea să cred cât timp a trecut. Șapte ani s-au scurs mai ușor decât mă așteptam, cei șapte ani par acum doar o ploaie caldă de vară care ține puțin, nu are forță, dar deși, nu își lasă amprenta asupra pământului lasă în urma ei un curcubeu superb. După această ploaie caldă, de vară, care mi-a încălzit sufletul, acum a apărut și curcubeul reprezentat de mine.

Mă uit la colegii mei și încerc să îmi amintesc cum arătau acum șapte ani, când i-am văzut prima oară. Uitându-mă la fiecare îi văd momentele copilăriei, îmi văd amintirile cu el și îmi amintesc fiecare moment, îmi amintesc de fiecare întâmplare, mă uit fascinat la amintirile de dragoste ce mă leagă de atâtea colege care mi-au pus, de-a lungul anilor, sentimentele la încercare. Îmi amintesc fiecare clipă în care trăgeam priviri pe furiș la ele și din cauza lipsei curajului nu mă puteam apropia, însă curajul a venit pe parcurs și, deși, acum la cincisprezece ani, am cunoscut ce înseamnă să îți placă de o persoană, de mic mă fascina ceea ce înseamnă sentimentele. De mic, credeam că îmi place de vreo anume fată și de mic îmi doream să am o fată lângă mine. Odată cu maturizarea mi-am dat seama ce înseamnă cu adevărat ce înseamnă să ții la cineva, și mi-am dat seama că am nevoie de o fată lângă mine, din ce în ce mai mult mi-am dat seama, și chiar dacă unii spun că dragostea nu se atinge în copilărie, mie nu îmi pasă, știu că pentru mine este altfel, poate sunt eu altfel decât ceilalți. Poate am fost eu cadorisit la naștere cu cadoul iubirii, cu cadoul sentimentelor eterne. Mi-am dat seama de-a lungul anilor că la inima mea se poate ajunge destul de ușor, dar atunci când cineva vrea să rămână în ea, situația se complică, în cazul meu drumul nu este anevoios dar acomodarea este grea, acest lucru fiind o provocare pentru fiecare persoană ce ar vrea să

se afunde în străfundul luminos al sufletului meu.

Sunt sigur că iubirea nu impune anumite caracteristici morale, nu impune un anumit număr de ani, impune doar două elemente care împreună să formeze un amestec omogen, indiferent de vârsta acestor elemente, iubirea nu ține cont de nimic în drumul său, este imparțială și corectă, sau cel puțin așa vroiam să cred.

Mă văd acum șapte ani, cât m-am schimbat, eram așa mic, parcă sunt alt om, acum am crescut, sunt înalt, slab cu părul blond și ochii albaștri, acum șase-șapte ani, eram grasuț, tuns scurt, câte s-au schimbat, atât la fizic cât și la psihic. Acum realizez, că fiecare an ce trecea mă schimba și mai mult, fiecare an a adus ceva nou la mine. Mi s-au schimbat atât de mult ideile de viață și am început să îmi formez propriile păreri, pot să iau singur decizii și am încredere în ceea ce simt și în ceea ce gândesc, am învățat ce e mai bine pentru mine. Îmi amintesc de toate iubirile mele inocente, de cele șapte fete care de-a lungul anilor s-au avântat pe drumul către inima mea, dragostea de copii este minunată, este atât de pură și inocentă, este prima dragoste a vieții care te învață să te împrietenești cu regina sentimentelor, această regină atât de darnică și totuși atât de crudă, această regină ce este singura persoană din lume care îți poate arăta drumul spre fericire dar și regina ce fără milă te poate exila în disperare. Astfel viața devine un drum îngust, un pod deasupra unei prăpastii, drumul este fericirea, extazul, euforia, în timp ce în prăpastie nefericirea, deznădejdea și agonia se împletesc făcând orice om să se prăbușească.

Corecte sunt părerile mele, timpul decide dacă ele vor rămâne așa, sunt încă în perioada schimbării, și cu fiecare zi ce trece în interiorul meu se schimbă ceva, personalitatea mea este prinsă într-un proces de perfecționare continuu, un proces care când se termina lasă în urma lui, legile firii fiecărui om, legi după care se guvernează viața unei persoane.

Ce bine îmi prinde această plimbare, a fost o zi grea, încărcată prea mult de amintiri, o zi ce m-a încărcat sufletește, și probabil, o zi pe care nu am cum să o uit, sau cel puțin în viitorul apropiat nu am cum să o uit. Mă pierd ușor printre oameni în Parcul Izvor, atât de liniștit acum când soarele apune în cer, privind nostalgic oamenii atât de voioși, atât de energici, copiii atât de fericiți ce stau pe iarbă și cântă la chitară, copacii înfloriți ce dansează în arșița verii adăpostind la umbra lor adolescenți beți de fericire și extaziați de fiecare clipă, eu însă sunt singur, aveam nevoie de asta, vreau doar să mă plimb și să mă gândesc la cei opt ani ce s-au scurs. Primul an a rămas obscur, nu îmi mai amintesc decât serbările în care jucam cele mai caraghioase roluri, dar cei șapte ani petrecuți pe băncile liceului *Ștefan Odobleja* îmi sunt clare, detaliu cu detaliu.

Mă opresc la umbra unui copac și gândul îmi zboară, ținând de mână imaginația, formează o pereche perfectă, atât de veselă acum și totuși atât de crudă uneori, căci de la gând pornește fapta, și anumite gânduri nu le poți stăpâni, sunt pur și simplu prea puternice. Îmi vin în minte versuri, fără să vreau, găsesc rime, și totul vine de la sine, eu sunt doar un actor care și-a uitat replicile, mintea este suflerul, iar eu doar recit ce îmi spune ea, nu îmi vine să cred cum din senin izvorăsc atâtea versuri, sunt oare prea emoționat? Gândul meu, în orice caz, este rătăcit prin amintiri și fuge prin viitor, cu gândul la întâmplări ce vor urma, îmi imaginez cum aș vrea să fie vara și ce aș vrea să se întâmple, atâta timp cât am prietenii lângă mine am încredere că totul va fi bine. Și am încredere că această vară va fi cea mai frumoasă.

De curând m-am regăsit în alte persoane, am descoperit că asta înseamnă un prieten, o persoană în care te poți regăsi, iar aceste persoane se pot numi cu siguranță prieteni. Deși toți suntem diferiți, în felul nostru, suntem totuși la fel, legăturile dintre noi sunt atât de strânse și, pur și simplu, pare că ne completăm, împreună formăm o familie, o familie fericită de adolescenți îndrăgostiți de viață.

Avem cu toții vârste diferite, Bogdan este cel mai mare, are șaptesprezece ani, este înalt brunet și bine făcut, trece clasa a XI-a este în *Lazăr*, a învățat bine în gimnaziu, ca și mine, dar acum s-a lăsat pe tânjală, are impresia că își pierde timpul învățând din greu, lui îi ajunge și un cinci sau un șase, este perfect pentru el. Apoi cinci fete. Ruxandra, o fată cu ochi mari și negri, păr brunet și o personalitate incredibilă, mă regăsesc complet în ea, parcă este, într-un fel, o variantă feminină a mea, gândim mereu la fel, de asemenea este de o vârstă cu mine, 15 ani, tot clasa a IX-a însă la liceul *Spiru Haret*. Miranda, o fată cu trăsături superbe, micuță de înălțime și cu părul blond, mereu veselă și energică, întotdeauna optimistă, pare că vede numai partea luminoasă a cerului, pentru ea cerul este limita, la fel ca și toate celelalte fete, este de vârstă cu mine, tot clasa a IX-a este și ea, însă la *Sfântul Sava*. Prietena ei cea mai bună, Cristiana, este o fată inteligentă, calculată, ambițioasă, dar dă dovadă de o dualitate incredibilă, uneori iese din firea ei și devine nebună, energică, spontană, trăiește cu aceste două părți, care ies mereu la iveală, poate că această dualitate o face așa specială, seamănă izbitor cu Miranda, numai culoarea ochilor și a părului fac diferența, Cristina are ochii căprui, în timp ce Miranda are ochii verzi, de un verde ce bate ușor către albastru. Aceasta este prima pereche de pseudo-surori din gașca noastră. Încă două fete ce seamănă izbitor ne mai sunt alături în aventura noastră, Eirene și Flair, ambele destul de înalte, cu părul roșcat, cu ochi verzi, însă la temperament sunt diferite, în timp ce Eirene este, contrar numelui ei, o fire impulsivă, vulcanică, ce se aprinde repede și arde încet, lăsând în urma flăcării un fum ce miroase a lămâiță, Flair este o persoană mult mai calmă, care se stăpânește bine și râde întotdeauna. În ciuda acestor lucruri este o persoană pesimistă, dar cu toate aceste lucruri îi place să își trăiască viața, indiferent ce surprize îi provoacă, ele amândouă au ales căile liceului *George Coșbuc*.

Cu ei formez o familie, de mai puțin de o lună, dar totuși, ne înțelegem de minune, destinul a vrut să mă întâlnesc cu Bogdan, pe drum, acum o lună și jumătate, nu mai vorbisem cu el de ceva timp, deși stăm foarte aproape unul de altul, el mi-a propus să merg cu el până pe *Lipscani*, să mai vorbim, am acceptat și am plecat împreună cu el pe *Lipscani*.

Ne-am ales un bar și stând la masă, cu două ceaiuri în față am vorbit despre tot ce s-a întâmplat în ultimul timp, ce am mai făcut, cum a mai mers, și desigur ce planuri avem pentru vara ce urmează. I-am spus cu detalii tot, tot ce am făcut în ultimii trei ani, de atunci nu ne-am mai văzut, m-a îndemnat să aleg liceul *Lazăr* spunându-mi:

— Te aștept în *Lazăr*, trebuie să vii aici.

— Știu și eu? Poate nu e potrivit pentru mine.

— Hai Alec, nu fii copil. Îmi spuse el râzând.

— Crezi că acest liceu e potrivit? Eu aș vrea să rămân în casa mea de șapte ani, în *Odobleja*.

— Nu pot să cred! Ce fraier poți fi.

— De ce? I-am spus eu amuzat.

- Nu te-ai săturat? După șapte ani?
- Ei, poate că da.
- Sunt sigur că da. Nu vrei să vezi și altceva? Alți profesori?
- Nu știu. Sincer, eu vreau la filologie, nu știu dacă aș rezista.
- Eee nu? Ești băiat deștept Alec, nu te prosti.
- Sunt sigur că te voi convinge.
- Cum? Ești prea sigur pe tine, prietene.
- Nu chiar...
- Surprinde-mă!
- Tu știi ce fete sunt în *Lazăr*? Nu ai idee.
- De parcă m-ai convinge cu așa ceva.
- Haide că știu că îți tresaltă inima.
- Bine, poate că așa e...
- Ți-am spus eu prietene. De ce crezi că sunt eu acum în *Lazăr*?
- Mă gândeam că te gândești la istoria liceului. I-am spus eu râzând.
- Da sigur! Ai uitat că am trecut peste elevul eminent? Râse el.
- Bine, o să mă gândesc la varianta ta.

Acum îmi dau seama, când îmi amintesc toate acestea, că sunt singurul din grup care nu m-am hotărât asupra liceului, toate prietenele de vârsta mea, s-au hotărât deja asupra liceului și deja și-au depus dosarul, în timp ce eu am rămas pur și simplu în aer. Nu am idee unde aș putea să merg, sunt multe licee ce îmi surâd, dar nu mă pot hotărî nicidecum, e timpul să mă gândesc serios la asta. E prima zi de vară și eu pierd timpul. Însă șirul amintirilor revine. După oferta liceului, îmi mai propune și altceva.

- Ce vrei să faci vara asta?
- Nu știu, mă las purtat de val.
- Atunci, te invit să mi te alături.
- O vară în gașca ta?
- De ce doar o vară?
- Cine mai face parte din această gașcă?
- Nu te grăbi, Alec! Toate la timpul lor.
- Mă faci curios.
- Ți-am spus scopul meu.
- Bine atunci.
- Acum faci parte din familie! Te felicit.
- Familie! Ce etichete mari pui și tu, am zâmbit. Nu îmi dădeam seama, pe atunci, că eu chiar intrasem într-o mare familie.
- Nu te grăbi să tragi concluzii.
- Nici nu aveam de gând să fac așa ceva.
- Mă bucur. O să vezi tu. Vara începe în curând.
- Nu te grăbi!. E abia începutul lunii Mai.
- Vine vara, mai repede decât crezi.

Ce bine mi-a prins acea discuție, nu mi-am dat seama atunci, dar acum realizez că în acea seară de Mai, petrecută pe *Lipscani*, a fost începutul aventurii, luna ce a trecut a fost doar primul capitol, ceea ce urmează va consacra povestea vieții noastre. Primul capitol, abia primul, îmi repet în gând, oare ce urmează? Va fi povestea noastră atinsă de

iubire? Cine știe?

Acum, stând sub acest copac, la apus, în prima zi de vară, îmi dau seama clar de importanța momentului când destinul mi l-a scos în față pe Bogdan, și îmi amintesc acum cum m-am întâlnit, cu fetele.

Era, de asemenea, o seară de mai, Bogdan m-a sunat și m-a anunțat râzând că e timpul să îmi cunosc noua familie. Am râs și eu mirat, și în zece minute eram în fața blocului lui, așteptând să coboare mereu întârziatul Bogdan.

În sfârșit, după ce l-am așteptat cincisprezece minute, a venit liniștit fără să pară că se grăbește măcar puțin. Puțin enervat i-am spus:

— La cât trebuia să ne vedem?

— La șapte.

— Cât e ceasul?

— Hai, nu începe cu drama! Nu ai stat în frig, e o plăcere să stai afară pe vremea asta! Nu mai face pe actorul.

— Tot ai întârziat. I-am spus eu contrariat.

— Haide, zâmbește! Astăzi e o zi mare!

— Adică? Ce se întâmplă? E ziua ta?

— Ce gafă! Numai ziua mea nu este azi.

— Atunci?

— Astăzi o să îți prezint familia.

— Deci din acest motiv, astăzi e o zi mare?

— Da! Poți să negi?

— Eu știu? Poate iar exagerezi.

— O să îți dai seama, pe parcurs.

— Bine, hai să vedem.

Am plecat împreună, grăbiți spre parcul *Izvor*, se pare că acolo avea noua mea familie locul de întâlnire, mai ales în serile calde de Mai și în zilele de vară. Pe drum Bogdan mi-a povestit că nici el nu le cunoaște pe fete de prea mult timp, dar că între ei s-a creat o legătură imediat. Îmi era teamă, nu știam nici eu de ce. Poate îmi era teamă de necunoscut, sau poate, pentru că nu știam cum vor reacționa. Cu fiecare pas care ne apropia de parcul *Izvor*, atât de viu și de vesel, umplut de adolescenți și încălzit de razele blânde ale soarelui obosite după o zi lungă.

Ajunși acolo, Bogdan făcu prezentările, ce nume superbe aveau, le-am reținut imediat, nu erau nume comune. Am început o discuție lungă cu ele, pe măsură ce vorbeam teama dispărea, mi-am dat seama că sunt incredibil de prietenoase, și mi-am dat seama că o parte din mine se regăsește în ele. Subiectele curgeau fără încetare, aveam atâtea lucruri despre care să vorbim, nu am uitat nici de complimente, fie ele necesare sau nu. Au fost adevărate! Cel puțin cele venite din partea mea, credeam într-adevăr că sunt niște persoane incredibile, și încă mai cred acest lucru.

Îmi amintesc perfect, că am stat de vorbă până la ora nouă, am vorbit încotinu, și am fi continuat, dacă nu trebuia să plecăm. Desigur, am profitat de ocazie cerându-le numărul de telefon și *mail*-ul ca să putem vorbi în continuare. De ce lucru ne bucurăm noi cei ce trăim în acest secol, putem comunica neîncetat, dispunem acum nu numai de telefoane, fie ele și mobile, ci de posibilitatea de comunicare *online*, obișnuiți cu aceste lucruri nu ne mai dăm seama ce rol imens joacă. Dacă ar fi existat acest mijloc de

comunicare și în trecut cine știe la ce se ajungea, dar cum spunea și Bogdan, toate la timpul lor.

A fost o luna de Mai superbă. Cea mai bună de până atunci, după primele trei zile eram deja membru al acelei mari familii, și încă nu îmi cunoscusem toate rudele, mai aveam atâta lume de cunoscut. Toată luna Mai mi-a fost marcată de ei, și acum, stând sub același copac sub care am stat în urmă cu o lună, când le-am cunoscut prima oară, îmi dau seama că legătura s-a creat deja, și că ei m-au schimbat, în bine desigur.

Mă trezesc brusc din visul amintirilor în care am fost prins fără să vreau, îmi dau seama că este doar începutul, mă cuprinde o fericire nemărginită, îmi vine să fug prin tot parcul, mă trec fiori pe spate și, îmi dau seama că astăzi, 1 Iunie, este ziua ce marchează începutul unei noi perioade din viața mea. Mă uit în jur, pe cer parcă scrie mare *Vara vietii tale*. Mă urmăresc aceste cuvinte, optimismul meu este nemărginit acum, este stăpânul meu, nu am cum să mă împotrivesc, voi rămâne optimist.

M-am hotărât acum și la ce liceu să mă înscriu, era și timpul. M-am gândit să rămân încă un an în *Odobleja*, să văd cum este, dacă nu va fi bine, nu îmi rămâne decât să mă mut, nu pare să fie așa greu. Deși mă ispiteau multe alte licee, de acest liceu mă leagă atâtea și vreau să mai zăbovesc puțin în sălile lui de clasă. Poate am făcut alegerea bună, sau poate nu, rămâne de văzut.

Doi

Mâine este prima zi de liceu, când a trecut timpul? Parcă ieri contemplam frumusețea vieții sub copacul din parcul *Izvor*, și astăzi toamna și-a revărsat puterea asupra pământului, frunzele au acum culoarea ochilor ei căprui deschis, frigul se lasă și el asupra noastră și, deși măreța regină nu și-a revărsat încă furia asupra lumii, sunt conștient că soarele de afară este acum timid, a rămas o umbră a lui, soarele cel puternic a plecat odată cu vara, mergând împreună pe partea cealaltă a mărețului glob pământesc, acum vara își arată ochii strălucitori, prin puterea soarelui, prin alte părți.

Cum m-am așteptat a fost o vară superbă, cea mai bună vară din viață, a fost o vară fierbinte dar nu mi-a fost niciodată mult prea cald, a fost o vară petrecută la umbra copacilor din același parc, o vară petrecută pe la concerte rock pe *Lipscani*, a fost o vară senzațională.

Imediat ce m-am trezit din a doua zi de vară, am exclamat cât am putut: E vară! Eram atât de fericit, și nu îmi mai încăpeam în piele, așteptam să ies din casă și să zburd alături de prieteni, așteptam cu nerăbdare să pot să îi văd, să pot să vorbesc cu ei ore întregi, acum nu mai aveam nicio grijă, soarele ne zâmbea, și nu părea niciodată obosit, era tot ce ne trebuia, era vara noastră.

Îmi amintesc ce am făcut în a doua zi de vară. Am fost în *Izvor* cu chitara și am cântat, am cântat, am cântat. Pieseile noastre favorite se scurgeau ușor cu fiecare notă și versurile știute de noi la perfecție răsunau în fiecare parte a parcului. Ne petreceam fiecare zi în parc și, deși căzusem în monotonie nu ne plictiseam, parcă farmecul monotoniei ne cuprinsese, locul nostru din parc ne aștepta cuminte, neocupat, iarba ne striga numele și copacii știau versurile de la toate melodiile, parcul ne cunoștea și devenise unul dintre noi. În fiecare zi stăteam tolăniți pe iarba moale discutând despre iubire, o problemă ce ne măcina pe toți, probabil singura noastră problemă. În adolescență dragostea este problema majoră, toți râvnim la ea, este calea către fericire,

sau cel puțin așa credem noi. Visam toți ca într-o zi să fim la locul nostru, în *Izvor*, în loc de șapte, să fim paisprezece, fiecare cu perechea sa, nu încetam să visăm niciun moment. Adolescentul are nevoie de visare ca de aer, fără optimism și ambiție adolescența este seacă. Noi însă nu eram așa, noi visam din plin, noi știam că pentru noi nimic nu este imposibil, pentru noi cerul este limita. Tinerețea este avantajul nostru, suntem stăpânii noștri și suntem invincibili, la vârsta aceasta talentul și dragostea ne curg neîncetat prin vene, și inspirația este peste tot, cântăm natura și viața, iubirea și adolescența, sunt cu siguranță cele mai bune momente ale vieții noastre. Eu mă apucasem să scriu poezii, care erau foarte bine primite de prieteni, și nu din politețe, mă convisesem de asta, și mi-am dat seama că îmi place să scriu și că poate am un gram de talent ce îmi curge și mie prin vene combinat cu sângele. Minunăția vieții, viața nu o să înceteze niciodată să mă surprindă, este absolut magică, este atât de schimbătoare, parcă toate lucrurile de pe Pământ au două părți, partea ce simbolizează extazul și cealaltă ce întruchipează dezastrul.

Ceea ce se întâmpla cu mine mă depășea și pe mine deși, practic, eram la fel în interior totul se schimba, chiar și aceste păreri despre dualitate erau noi, și totuși parcă credeam în ele de când am deschis ochii. Deși eram într-o permanentă schimbare eu nu îmi dădeam seama de asta, ce capacitate de perfectibilitate are ființa umană și totuși nu ajunge niciodată la perfecțiune.

Dar nu mă lăsam niciodată descurajat, toata vara am știut că ceea ce se ascunde în noi, este incredibil și nimeni nu ne poate lua acest potențial uriaș. Noi toți suntem speciali în felul nostru, și avem toți câte un talent, care astăzi este poate prea neimportant pentru societate și poate așa se pierd anumite lucruri, din neglijență. Pentru toți cei de vârsta noastră există o etichetă dureroasă care se aruncă fără milă și fără discernământ și anume o generație fără viitor. Dureros pentru toți, pentru că din fericire nu toți suntem la fel deși au trecut mai bine de o sută de ani de la marele Mihai Eminescu, românul rămâne poet, pictor și artist, dar acum generațiile sunt luate după cazuri extreme și nu după majoritate.

Cu toate astea, am aflat în vară că, noi cei șapte adolescenți, cei ce ne visam stăpânii destinului nostru și ai sentimentelor noastre, tocmai noi aveam în interiorul nostru acel talent ce curge prin vene și se îmbină cu sentimentele și formează adevărate opere.

Și toate astea le aflasem în vara perfectă a vieții mele, care însă din păcate a durat doar trei luni, trei luni ce au părut ca trei ore la umbra acelui copac din parc care a devenit și el prietenul nostru.

Vara a fost exact cum mi-am imaginat, de fapt a fost mult mai mult, a fost mai bună decât puteam visa vreodată, numai pentru că vara aceasta m-a schimbat, am devenit mai bun, am devenit un adevărat om.

Vara mi-a oferit invincibilitate sau, cel puțin, așa părea, ne simțeam cu toți invincibili, eram pur și simplu prea sus, zborul nostru era prea frumos ca să fie oprit, zburam pe vise, nu aveam aripi, dar visele ne duceau sus, sus, spre dragoste, și ne duceau adânc în sufletul nostru. Visam neîncetat, radiam optimism, și zâmbeam până și în somn, am dobândit un optimism incredibil, am învățat să ne ajutăm reciproc, vara în dărnicia ei fantastică ne-a oferit optimism, devenisem artiști, poezii, muzică, pictură, toți aveam câte un talent ascuns, dar vara a făcut ca acel talent să iasă din adâncul sufletului și să curgă

nestingherit prin vene. Talentul și inspirația de care dăm dovadă toți, indiferent că aparențele arată sau nu acest lucru, au nevoie doar de un mic imbold, de ceva care să le elibereze, iar apoi urmează minunile. În vara din noi s-au eliberat sentimente, talent, vise și, astfel, totul s-a schimbat în viața noastră.

Dar vara ne-a oferit și ceva neașteptat, incredibil de neașteptat, ne-a arătat că nu există invincibilitate, că acest termen este vag și gol, este un termen ce nu descrie nimic. Visele ne-au arătat că uneori trebuie să te trezești și să lupti pentru a transpune visul în viața reală, mai bine zis ne-au învățat să trăim.

Cum a reușit? Un singur lucru pe lumea aceasta este infinit, puternic și poate pune stăpânire pe un om, îl poate ridica în cele mai nenăscute ceruri ale sentimentelor sale sau îl poate arunca în străfundurile agoniei. Și, acel lucru, e dragostea.

Vara ne-a oferit tuturor povești de dragoste, ne-a distrus pe rând invincibilitatea sentimentală, aducându-ne în față persoane care să ne bulverseze, fără de care să nu putem visa și, astfel, să rămânem goi. Și, aceste persoane au apărut pe rând ghidate de mâna destinului, mergând fără să știe pe drumurile noastre, având ca scop să ne apară în fața ochilor și, de acolo, totul se întâmpla în noi, dragostea punea stăpânire pe corp, ne invada corpul și o regăseam peste tot, era de neoprit.

Nimeni nu știa, pe atunci, că destinul este de vină, că așa este povestea noastră, că dragostea atinge fiecare om fie ca vrea, fie că nu. Până atunci nu știam ce înseamnă să iubești, nici chiar Bogdan, chiar dacă era mai mare cu doi ani, nu simțise înainte ce avea să simtă în vara noastră, vara al cărei sărut a lăsat urma pe obrazul nostru, nu o vom putea uita niciodată, acum acea vară este parte din noi.

Nu credeam în iubire, pentru noi toți atunci nu era altceva decât un sentiment existent numai în cărți și în filme, ceva mult prea exagerat, mult prea fals. Dar vara ne-a arătat că nu e deloc așa și ne-a arătat acest lucru într-un mod pe care să nu îl putem uita, am simțit pe pielea noastră ce e iubirea. Rând pe rând, zi de zi, s-au scris poveștile vieții noastre, poveștile noastre de dragoste. Și, fiecare dintre noi, am realizat ce înseamnă iubirea. Nu aș fi crezut, la începutul verii, că așa se va întâmpla dar vara, cu ochii ei albaștri, a decis ca destinul să ne pună pe drumul iubirii.

Trei

Dar, cea mai importantă zi din vară, sau cel puțin cea care mi-a făcut destinul să se schimbe, a fost cea de patru Iulie. Cu siguranță aceea zi a schimbat totul, îmi amintesc fiecare pas al meu din acea zi, fiecare întâmplare și, mai ales, întâmplarea ce și-a pus amprenta pe vara aceasta, întâmplarea asta îmi va rămâne mereu în minte, detaliu cu detaliu, și chiar dacă aș vrea să uit nu aș putea, amintirea aceea este deja o parte din mine, o parte din sufletul meu, este adânc rămasă în sufletul meu, văd perfect tot ce s-a întâmplat când închid ochii, totul vine de la sine, nimic nu mai ține de mine, nici nu a ținut vreodată, ea și destinul au făcut totul.

Începusem aceea zi de vară, ca oricare alta, cu câteva ore de somn în minus însă niciodată nu puteam să mă culc mai devreme de două în vară și niciodată nu mă trezeam mai târziu de unsprezece și, mai ales, cu o noapte în urmă când stătusem cu familia mea adolescentină până târziu, ascultând muzică și continuând să vorbim și să visăm cu ochii deschiși. Timpul a trecut ușor pe lângă noi, fără să simțim oboseala, tinerețea are puteri fantastice, oboseala trece pe lângă noi fără să ne afecteze. Ce bine e să fii tânăr! Orele

zburau, rămâneau în urma noastră și noi, astfel, deveneam stăpânii timpului, așa că nu am putut să ne dăm seama când se făcuse așa târziu, era deja șase dimineața. Când trecuseră paisprezece ore? Parcă acum o oră eram încă pe Bulevardul *Elisabeta*, trecând pe lângă *Cișmigiu*.

Dacă tot lăsasem o noapte în urmă, pierduți printre discuții aprinse și melodii vesele, ne-am hotărât să mergem să vedem răsăritul, la *Academia Militară*, un loc de unde soarele se vede în toată splendoarea sa. Am ajuns acolo nerăbdători, eram doar noi în autobuz, parcă nu aveam nevoie de somn, nu vroiam să pierdem timpul, vara trece și ne așteaptă un an greu. Și, câtă dreptate aveam deși nu îmi dădeam seama pe atunci.

Acel răsărit de soare mi-a pătruns în străfundul sufletului, nu mai văzusem niciodată răsăritul de soare afară, rămăsesem năucit de aceasta minune a naturii, cât de obișnuit este acest răsărit de soare ce se repetă zi de zi și totuși cât de minunat este. Măreția soarelui ce se ridica somnoros deasupra noastră, a pământului, ca un rege deasupra supușilor, soarele își ocupa tronul și acest răsărit mi-a marcat începutul unei zile speciale. Acum îmi dau seama că până și acel răsărit a fost un semn, dacă aș fi știut atunci poate ar fi fost altfel. Se făcuse deja opt. Doamne! am pierdut o noapte, îmi spuneam deși, foarte puțin îngrijorat, ce mai conta? Știam că nu voi simți oboseala peste zi din cauza măreției adolescenței și chiar așa avea să fie. Și totuși eram atât de fermecat de soare și de lumina ce se revărsa asupra noastră ca o pudră de aur ce ne face pe noi, la rândul nostru, să strălucim, mai bine zis ne face sufletele să strălucească. Eram atât de pierdut printre razele calde ale soarelui, eram atât de vesel și de visător și parcă lipsea ceva, nu îmi dădeam seama ce, pe atunci, dar aveam să realizez chiar în acea zi însă câteva ore mai târziu. Deși era un moment perfect și aveam prietenii aproape de mine, cei ce mi-au devenit atât de importanți, după doar două luni și totul părea perfect, mie îmi lipsea ceva, nu mă simțeam atât de fericit cum mă simțeam la început, acum soarele răsărise și parcă acest lucru îmi transmitea ceva, nu reușeam să îmi dau seama ce, continuam să îmi pun sute de întrebări și nu reușeam să răspund, întrebării majore ce mă dominau complet, de ce?

Era deja ora opt, și nu reușeam să îmi dau seama cum a trecut o noapte pe lângă mine, totuși nu resimțeam oboseala, mă simțeam de parcă aș fi dormit toată noaptea și, din câte observam, toți eram la fel, ca să mă asigur i-am întrebat:

— Vă este somn?

— Deloc, îmi răspunse Ruxandra zâmbind.

Ceilalți au aprobat răspunsul Ruxandrei.

— Ai obosit Alec? M-a întrebat Bogdan râzând.

— Chiar așa. Ce ai pățit, pari trist, îl aprobă și Eirene.

— Nu am nimic. Mă temeam că vouă vă e somn.

— Nicidecum, pofta de viață domină somnul, spuse și Miranda.

— Ce facem astăzi? Am strigat eu fericit.

— *Izvor*! Răspunseră toți, în cor.

— Vreau ceva nou, mergem în fiecare zi în *Izvor*, am zis.

— Hai în *Cișmigiu*, propuse Flair.

— Sunt de acord, am fost până acum în *Izvor*, haideți și în *Cișmigiu*.

— Bine Alec, dacă ești de acord cu propunerea lui Flair, atunci așa să fie, mă susțin și Ruxi.

— Dar tu, Cristiana? Ce părere ai?

Cristiana era puțin cam abătută, probabil de la despărțirea de Andrei, rana nu se închisese încă.

— Mă supun majorității. Oricum vroiam și eu în *Cișmigiu*, râse ea.

— Dar, Alec, ce ai pățit? Mă întreabă Ruxi.

— Nici eu nu știu, ceva îmi lipsește.

— Îi lipsește jumătatea lui.

— Aberezi Bogdan, i-am răspuns râzând.

După această scurtă discuție am plecat cântând spre casă, unde nu aveam să stăm așa mult, era o zi normală pentru noi. Urma o zi plină, mai ales pentru mine, cât de orb am fost, promisem atâtea semne, până și Bogdan îmi spusese ce îmi lipsește. Dacă aș fi știut câtă dreptate are, ar fi fost surprins să știe câtă dreptate se ascundea sub masca unei glume.

Pe la patru am plecat de acasă către *Cișmigiu*, singur de data aceasta, obișnuiam să mă întâlnesc mai întâi cu Bogdan și să mergem împreună, să fi fost și asta un semn? Nu mă grăbeam deloc, la cinci trebuia să ne întâlnim în *Cișmigiu*, aveam tot timpul din lume. Eram fericit, nu știam de ce, acum îmi dau seama că era tot un semn, fredonam melodii în gând și zâbeam, ce zi frumoasă era, nu simțeam oboseala, am dormit trei ore, cui îi trebuie mai mult somn?

Am traversat parcul *Izvor*, zâmbind, în timp ce mintea mea compunea versuri de iubire și visa la perfecțiune, nimic nu putea fi mai frumos și, totuși, am găsit ceva ce putea să facă ziua aceea și mai frumoasă. Ajunsesem în fața liceului *Lazăr*. Deși am mers încet, ca să lungesc drumul, acest drum nu putea fi nesfârșit și nici nu îmi doream, nu știam de ce mă apropii cu emoție de intrarea în parc, era o întâlnire normală, între prieteni, cel puțin așa credeam, adevărul a fost altul. Ca în viață, drumul meu, lipsit de obstacole s-a sfârșit cu apogeul, în capătul drumului meu era ea.

Indiciile destinului m-au adus la capăt, la apogeu iar eu îmi priveam destinul întruchipat, perfecțiunea era chiar acolo, la intrarea în liceu, stătea probabil așteptând pe cineva, eu eram cel pe care îl aștepta deși ea nu știa asta, destinul luase această decizie cu mult înainte iar noi doi am fost obligați să o respectăm.

M-am pierdut, parcă, în infinitate, căldura mă cuprinsese și doar fizic mai atingeam pământul, în interior zburam, nici măcar cerul nu mai era limită și totuși mă pierdusem. Ea stătea, așteptând, însă zâmbea, un zâmbet diferit, un zâmbet pe care nu îl mai văzusem, era tot om, dar zâmbea altfel, cel puțin zâmbetul ei mă atinsese adânc în suflet, avea părul portocaliu, o combinație superbă de blond și roșcat și, deși nu îl atingeam, l-am simțit, atât de moale, trăiam cuprins de ea, mă cuprinsese, nu mai eram doar eu, acum în mine, sentimentele și gândurile noastre deși atât de necunoscute se uniseră.

Soarele îi făcea ochii albaștri să strălucească, părea atât de veselă, atât de zâmbitoare, ca și mine și totuși. acei ochi îmi spuneau atâtea, îmi povesteau viața ei și îmi cereau să mă apropii de ea, părea așa vie, așa energică, era întruchiparea verii. Obișnuiam să îmi imaginez cum ar arăta vara ca o fată și tot timpul rezultatul era asemănător și, ea era vara. Nu mai conta că anotimpul trece și vine, dacă o am pe ea vara va fi mereu în sufletul meu și căldura soarelui mă va încălzi din interior.

Deși contactul nostru vizual a durat patru secunde, pentru mine trecuseră ani,

visele mele se scurgeau prin vene și îmi imaginam atâtea întâmplări ce ne leagă pe amândoi, nu o cunoșteam dar deja începeam să îmi creez portretul ei moral. Era atât de perfectă, puțin mai scundă ca mine, pielea atât de albă, buzele subțiri dar voluptuoase și totul se îmbina perfect, nu era doar o față, era o stare de spirit. Ce armonie, ce nedreptate, atâtea calități pentru o singură persoană, pentru mine acea față era perfectă, nu știam cum o cheamă, nu știam cine e, știam doar că acum îi simțeam privirea ce mă mângâie și totul se rezuma la ea, soarele strălucea doar deasupra ei, unde nu era ea se lăsase întunericul, bătea vântul și era frig, dar lângă ea, soarele era atât de blând, îi mângâia cu raze zâmbetul perfect și îi puneă în valoare ochii.

Cerul s-a întunecat brusc, venise prietena pe care o aștepta, totul s-a sfârșit și acum mă simțeam trist, nu am apucat să îi spun nimic deși în mintea mea trecuseră secole de când ne întâlnisem și totuși eram la fel, fugeam mai repede decât timpul, eram tineri pentru totdeauna și totuși au fost câteva secunde, nici măcar un minut, a fost suficient și am devenit euforic. Plecase, nu mai aveam ce să fac, îmi pierdusem șansa să trăiesc vara mereu, acum eram neputincios, destinul a fost blând cu mine însă nu am putut să fac nimic, nu am fost în stare să mă apropiu de ea, paralizasem brusc deși pluteam în cele mai frumoase vise, corpul meu rămăsese blocat pe pământ, inert.

Eram pur și simplu distrus, fusesem euforic și acum căzusem în agonie și totuși ea a întors capul, privind în urmă, s-a uitat fix în ochii mei, i-am mai văzut încă odată zâmbetul perfect și acel zâmbet m-a trimis iar în târâmurile viselor, absența celui zâmbet, însă, era atât de dură, fără acel zâmbet eram trist, fericirea mea plecase odată cu ea, nu știam dacă se va mai întoarce, eram prea tulburat.

Rămăsesem pierdut în infinit, eram atât de lipsit de putere, aș fi strigat în gura mare că o iubesc, fără să o cunosc măcar, fără să știu măcar cum o cheamă. Ce nebunie! Și totuși aș fi făcut asta fără ezitare. Dar nu puteam, eram pur și simplu împietrit, eram blocat în vise, chipul ei îmi alerga prin corp neîncetat, îi vedeam buzele în închipuire, trăiam într-un alt univers. Eram departe și, totuși, trupul meu era în fața liceului *Lazăr* și, totuși, zburam ținând-o de mână, eram undeva în visele mele, zburam departe, o priveam minute în șir, trupul ei mă vindeca, mă făcea puternic, aveam nevoie de ea.

Cred că trecuse un sfert de oră, poate chiar mai mult, în care eu rămăsesem în aceeași poziție, eram o statuie, pur și simplu o statuie, după ce au trecut și aceste clipe lungi, mi-am revenit. Visul se terminase, înapoi la realitate, întârziaseam la întâlnirea din *Cișmigiu*, dar cine putea să se trezească mai devreme dintr-un asemenea vis superb?

Am fugit către locul de întâlnire, cu ea în gând, o vedeam în toate fetele de pe stradă, și tresăream des cu speranța că fata din fața mea este chiar ea, îmi făceam curaj să vorbesc, dar când ajungeam mai aproape, nu era ea. Era peste tot sau, cel puțin, așa vedeam eu.

Imediat ce am ajuns, am fost imediat citit de către Ruxi care parcă știa ce simt, după lungi plimbări prin *Cișmigiu*, am reușit să vorbesc cu Ruxi între patru ochi, mă luase deoparte să mă întrebe ce am.

— Alec, ce ai pățit?

— Am visat.

— Cum așa? Spune, nu te mai juca.

— Of, Rucs! Dacă ai ști...

— Dacă o să îmi spui, o să știu. Te ascunzi de mine?

- Normal că nu. Dar...
- Dar ce Alec?
- Trebuie să caut adânc prin vise.
- E chiar așa de important?
- Nu ai idee.
- Spune!
- Veneam către *Cișmigiu* să mă văd cu voi și în drumul meu m-am oprit vis-à-vis de liceul *Lazăr*.
- Normal că întârzii dacă te tot plimbi.
- Dacă nu mă plimbam, nu o vedeam pe ea.
- Pe cine?
- Dacă mă lași să vorbesc, o să afli.
- Spune odată, nu mă mai fierbe.
- Stătea acolo, în fața liceului, mi-am dat seama că aștepta pe cineva și s-a întâmplat să mă uit fix în ochii ei.
- Și?
- Am rămas șocat. M-am îndrăgostit Rucs. Nu știu dacă crezi sau nu în dragoste la prima vedere, oricum ceea ce am simțit eu nu are nume, nu poate fi descris, a fost pur și simplu uluitor. Pot spune că o iubesc.
- Cum așa? Nici măcar nu știi cum o cheamă.
- Știu, dar pur și simplu, așa au decis sentimentele mele.
- Nu te-am mai văzut așa serios în asemenea privință.
- Nici nu am mai fost așa serios.
- Chiar ai ajuns să simți așa ceva după câteva minute.
- Câteva secunde.
- Ce ai simțit?
- Imposibil. Am stat un sfert de oră nemișcat cu zâmbetul ei în gând.
- Îmi pot da seama. Te-ai îndrăgostit.
- Cum o să o mai găsesc?
- Ai încredere.
- În ce? Sunt atâtea fete în București.
- Dar numai ea e specială pentru tine.
- Da.
- Și atunci de ce nu ai încredere?
- În ce?
- În destin.

Ca de obicei, Rucs avea dreptate. Ceea ce mă adusese pe acel drum, ceea ce mă făcuse vesel dimineață și absolut tot ce se întâmplase în ziua aceea nu era o pură întâmplare, era destinul.

Atât de puternic este destinul, mâinile lui calde aduc oameni aproape unul de celălalt, sau pot să depărteze două suflete ce vor alerga în întuneric pentru a se cunoaște și totuși nu se vor găsi. Destinul îmi arătase în acea zi că invincibilitatea mea era un vis, un vis ce mă ținea euforic, credeam că nu pot fi învins, că sunt stăpân pe mine și totuși destinul mi-a arătat că nu e așa. Am căzut, de acolo de sus de unde eram, pe culmile încrederii, am căzut în gol, după ce ochii ei au dispărut în arșița zilei de 4 Iulie.

Picioarele ei subțiri se depărtau de mine și cu fiecare pas eu cădeam și mai adânc, îmi lipsește privirea ei, am nevoie de ea. Știu asta.

Ea este în mine, acum aleargă nestingherită și se joacă cu gândurile mele, mă face să o văd peste tot, mă face să o visez. Fuge de mine și, când încerc să o prind, dispare, mă trezesc.

Mi-a povestit viața ei, m-a îmbrățișat, mi-a zâmbit. Fugeam pe aleile *Cișmigiului* fericiți, o priveam în bătaia soarelui și ochii ei erau doar ai mei. Ne-am așezat pe o bancă și am început să ne sărutăm, eram noi doi și atât, îi simțeam iubirea și ea simțea cât o iubesc. Și continuam să ne sărutăm și ne sărutam și, până la urmă m-am trezit.

Ce vis frumos am avut, dar până la urmă, m-am trezit, ce lume perfectă era în visul meu, acum sunt în camera mea goală și în gândurile mele ea aleargă continuu și se joacă cu visele mele, apare în fiecare vis și în fiecare gând. Totul se rezumă în jurul ei și ciudat e că ea nici nu știe că exist, nu știe cum mă cheamă și sigur este faptul că ea nu era atât de pierdută printre vise cum sunt eu, ea nu se îndrăgostise. Poate că nici nu mă văzuse, era poate prea captivată de gânduri, poate atunci visa la un băiat de care s-a îndrăgostit tot din cauza destinului, poate eram amândoi la fel și un singur lucru ne deosebea, că eu eram îndrăgostit de ea, și ea era îndrăgostită de altcineva.

În acea noapte am visat-o numai pe ea și erau cele mai frumoase vise posibile faptul că ea era în acel vis, transforma visul acela în cel mai frumos vis posibil. Ce m-aș fi făcut fără vise? Am atâta nevoie de vise, trebuie să visez, ca să am încredere, ca să fiu eu. Am nevoie de vise, aceste calde mângâieri ale vieții, omul fără vise nu mai e om.

Ceea ce nu știam atunci era că destinul abia ne începuse povestea, era doar primul capitol al unei povești de dragoste.

De unde era să știu?

Patru

Zilele treceau ușor și fără rost, timpul nu se oprea în loc pentru mine și pentru visele mele, Cronos lucra indiferent de dragostea oamenilor; de ce nu există o cale de a opri timpul în momentele noastre de fericire? Să nu se mai termine niciodată zborul în infinitul sufletului nostru.

Timpul ne obosește aripile și secunde sunt uneori infinite în zborul nostru, visele se pierd și ele în amalgamul clipelor, timpul și destinul nu iartă pe nimeni.

Pe mine nu m-au iertat, destinul mi-a scos-o în cale, iar timpul a trecut și ea a plecat, a dispărut în universul nesfârșit al viselor mele, s-a rătăcit printre atâtea fete lipsite de farmecul ei, lipsite de ochii ei în care zăbește soarele, lipsite de părul ei lung și portocaliu, lipsite de firele ei de păr ce sunt niște raze de soare, lipsite de ceea ce înseamnă ea.

Sentimentele mele s-au întors împotriva mea și în sufletul meu a rămas un gol imens, o dezordine groaznică și în sufletul meu acum e toamnă, sentimentele și visele cad din copacul sufletului meu, înroșite de timp. Mi-e dor de ea, mi-e atât de dor de ea, i-aș scrie, aș suna-o, i-aș spune cât de mult o iubesc după ce am văzut-o timp de cinci secunde, i-aș spune că a devenit vara sufletului meu și că fără ochii ei în care strălucește soarele, în sufletul meu este frig. Dar cum? Nu știu unde stă, nu îi știu numărul, nu știu nici măcar cum o cheamă. Aș fi vrut să îi vorbesc, să aflui cum o cheamă, zilele sunt așa goale fără ea, timpul trece fără rost, parcă nici *Izvorul* nu îmi mai zăbește, fără ea vara

pleacă din sufletul meu, chiar dacă soarele rămâne pe cer, pe mine nu mă mai încălzește. Soarele meu era ea, pe care nici măcar nu o cunosc, și a plecat.

A trecut o săptămână, parcă ar fi trecut ani de zile, amintirea ei însă este proaspătă în mintea mea, ea continuă să se joace cu visele mele, continuă să îmi apară în fiecare gând și e aceeași mereu. Vara, pentru mine, s-a terminat chiar înainte să înceapă, s-a terminat acum o săptămână, a plecat pur și simplu de lângă mine, s-a smuls din brațele mele și m-a lăsat singur.

După șapte zile, m-am întors la *Lazăr*, am urmat același drum, sperând în interior să o văd deși rațiunea îmi spunea că nu va fi așa și nici nu a fost. În săptămâna aceea am fost trist, gol, tăcut, nu am scris nimic, nu mai vorbeam aproape deloc deși înainte vorbeam cel mai mult. Eram plecat în mine, în adâncul meu, încercam să găsesc secretul, să mă vindec, să mă vindec de ea. Dar nu reușeam, oricât de adânc îmi căutam în suflet, nu găseam nimic, o găseam doar pe ea, ea alergând veselă prin mine. Eram pierdut, ca și în urmă cu șapte zile, stăteam în fața liceului și visam, de data asta fără motiv, ea nu mai era acolo fizic, era doar în mine, alerga prin mine. Brusc am simțit o mână pe umărul meu, m-am speriat, când m-am întors însă erau Ruxi și Eirene.

— Ce faci aici Alec? mă întrebă Ruxi.

— Nu trebuia să ne vedem în cinci minute? o susținu Eirene.

— Ba da, nu aveam de gând să întârzii. Chiar acum vroiam să vin către *Cișmigiu*. Mînteam desigur, aș mai fi stat în acea stare încă câteva ore, dar oricum m-aș fi trezit după zece minute și m-aș fi dus spre *Cișmigiu*, dar tot aș fi întârziat.

— Deci ce faci aici singur? continuă Ruxi să mă descoase.

— Mă îmbăt cu vise și amintiri.

— Deci încă nu ți-a trecut...

— Cum să îmi treacă Eirene?

— Nu are cum.

— Păi vezi.

— Speram doar. Mi-e dor de tine, de perioada când încă erai tu.

— Nu mai ești tu, o susținu și Ruxi.

— Da, așa e. Dar ce pot să fac?

— Nimic. Decât să sper. Nu erai tu optimismul familiei?

— Eram, Eirene, acum sunt mult prea bulversat.

— Și optimismul nu ar trebui să fie peste bulversare?

— Ba da. Dar e prea greu.

— Unde îți e invincibilitatea?

— A plecat odată cu ea.

— Și dacă o să se întoarcă?

— Imposibil Eirene.

— Parcă nimic nu era imposibil pentru noi.

— Pentru voi nu. Pentru mine da.

— Nu te mai recunosc Alec.

— Nici eu nu mă mai recunosc.

— Măine seară e concert. Hai să mergem.

— Cine cântă?

— *Pistol cu capse*.

- Normal că mergem. De ce nu mi-ai zis până acum Eirene?
- Ăsta e Alec pe care îl știu.
- Da... E, totuși, *PCC*.
- E încă vară. Totuși.
- Pentru mine nu.
- De ce exagerezi?
- Nu exagerez. Vara mea e ea.
- Și dacă o vei găsi?
- Îmi place mie să visez, dar parcă e un vis prea îndrăzneț.
- Nu e niciun vis prea îndrăzneț.
- Am pierdut-o.
- Ba nu. Crede-ne pe noi. Lasă-te dus de val.
- Bine. Am să încerc.

Oricât aș fi încercat știam că nu are rost, eram pur și simplu fără putere, nu puteam să fac asta, era prea greu. Nu fusese vina mea că destinul mi-a adus-o în cale. Nu fusese vina mea că m-am îndrăgostit, poate era vina mea că mă lăsam distrus sufletește de asta, dar ce era să fac? Nu puteam să lupt împotriva sentimentelor, zburau singure prin sufletul meu acum, eu nu mai aveam niciun rol, eram un simplu pion al sentimentelor mele. Mă recunoșteam învins, numai ele însă nu mă puteau lăsa să mă dau bătut, nu puteau să mă vadă așa.

Acum o înțelegeam pe Cristiana. Îl iubise pe Andrei. Noi nu puteam să înțelegem iubirea. Ea fusese prima care s-a îndrăgostit dar povestea ei era mai simplă: îl cunoscuse la întâlnirea bobocilor, s-au plăcut, au vorbit, s-au cunoscut. Eu nu avusesem norocul acesta.

După o lună însă s-au despărțit și Cristiana a rămas distrusă, tristă, depresivă; am încercat cu toți să o ajutăm, dar nu am reușit, nu mai vroia să mai iasă din casă. S-a pierdut, ca și mine; l-a pierdut.

Îmi pare așa de rău că nu am înțeles-o la început, dragostea nu își pusese încă ochii pe mine, eram prea orbit de invincibilitatea falsă, îmi doream să mă simt puternic, să știu că nimic nu mă poate opri, o criticasem chiar.

De ce nu putem învăța cum să percepem dragostea? Cum să o obținem? De ce aflăm pe pielea noastră? Știm atât de puține despre dragoste, nimic nu te învață, decât viața.

Îmi părea așa rău de Cristiana acum, o lăsasem singură, indiferent de cât ajutor i-am dat, tot singură o vedeam, ca să treci peste așa ceva îți trebuie mult, mult mai mult decât câteva cuvinte. Trebuia să mă reîntorc alături de ea, să o ajut, știu că e greu, dar trebuie, îmi dau seama prin ce trece, realizez. Și mai știu că destinul ne va lua pe toți la rând, Cristiana a fost prima, eu am fost cel cel de-al doilea și de acum încolo fiecare membru al familiei rămas este vizat. Știam de acum că dragostea nu va mai menaja pe nimeni, toți suntem sortiți ei și toți trebuie să iubim, să suferim, să visăm.

Acum era clar, mi-am dat seama că vara asta ne rezervă și așa ceva, era inevitabil, acum știu, dar e prea târziu, sunt deja mult prea îndrăgostit, nu puteam să mă feresc oricum, era pur și simplu inevitabil.

Eram atât de curios să îi văd pe toți îndrăgostiți dar speram ca destinul să fie mai blând cu ei și, înainte de toate, trebuia să vorbesc cu Cristiana, trebuia să-i vorbesc, să

văd ce face.

Cum am ajuns acasă am sunat-o, ea nu venise cu noi în *Cișmigiu* și vroiam să vorbesc doar eu și cu ea, în *Cișmigiu*, probabil, ar fi intervenit și ceilalți, acum eram doar noi care știam povestea iubirii, care simțeam suflarea ei caldă, așa că numai noi doi trebuia să vorbim.

— Ce faci Cristiana?

— Aleec. De când nu te-am mai auzit. Sunt bine. Tu?

— Păi bine, cred.

— Cum adica?

— Sunt multe de zis. Ai timp?

— Cât timp vrei tu. Spune-mi.

— În primul rând m-am îndrăgostit.

— Oof ! Și tu? zise ea cu glasul scăzut.

— Și eu. Și te-am înțeles perfect.

— Cum așa?

— Știu prin ce treci, eu am văzut-o acum o săptămână timp de cinci secunde și m-am îndrăgostit.

— Așa de repede?

— Da. Pare imposibil nu?

— Da, pare, dar știu că nu este.

— Te-am înțeles, știu acum cum e să suferi din iubire deși nu am simțit nici măcar jumătate din ce simți tu. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-am ajutat.

— Nu aveai cum. Uneori e mai bine să fii singur.

— Sau poate că nu... Și cuvintele ajută.

— Eu am preferat să mă închid în mine.

— L-ai iubit?

— Îl iubesc.

— Te cred. Hai mâine seară la concert.

— Ce concert?

— *Pistol cu capse*.

— Va fi acolo, probabil.

— Și?

— Nu vreau să îl văd.

— De ce v-ați despărțit?

— M-a înșelat.

— De unde știi?

— Am auzit de la o colegă.

— Și o crezi?

— Da. Ce altceva aș avea de făcut. Oricum se cam răcise.

— Atunci arată-i că ești aceeași, vino la concert.

— La cât e?

— Începe la opt seara.

— Hai ca vin, dar dacă îl văd, nu știu cum o să reacționez.

- Vom fi lângă tine când îl vei vedea.
- Așa e. Nu pot să cred că de o săptămână și jumătate nu am mai ieșit.
- Nici eu. Lipsește o parte din familie.
- Îmi e așa dor de voi. De ceea ce eram înainte.
- Esti la fel. Nu te-ai schimbat. Te simți altfel, rămâi la fel.
- Așa e Alec. Așa e.
- Ne vedem mâine deci?
- Cu siguranță.
- Noapte bună. Te iubesc.
- Noapte bună. Și eu te iubesc, Alec.

Cine putea să își dea seama că după acel concert, pe care îl așteptam așa mult, toți ne vom schimba, a fost seara noastră, seara iubirii și seara în care destinul și iubirea s-au luat de mână și împreună și-au arătat supremația asupra vieții noastre.

Cinci

Era ziua marelui concert, la care toți vom fi din nou împreună, fiecare dintre noi suntem fani *Pistol cu capse* și toți eram atât de nerăbdători, toți împreună, după ce trecuse o săptămână de distanță, atât fizică cât și spirituală.

Eu eram departe de toți, poate eram chiar mai departe decât era Cristiana, eram prea departe în vise, nu mă mai puteam bucura de viața noastră, fără ea. Dar aveam de gând să uit, să uit pentru două ore de ea și, poate sub influența muzicii, aș fi reușit dar destinul a vrut altceva. Destinul și dragostea, au avut planuri mari cu noi vara asta, ne-au sărutat pe toți pe obraji lăsându-ne semn în adâncul sufletului, iar acel semn erau chiar persoanele ce ne-au fost sortite.

Vara mi-a arătat că este imprevizibilă, mă așteptam la altceva și, în general, am avut dreptate, până când, vara s-a hotărât să ne facă un cadou, dragostea. Un cadou pe care nu poți să îl refuzi și, din păcate, trebuie să lupți pentru el, este un cadou pe care pentru a-l deschide, trebuie să te schimbi și să treci prin multe. Când îl deschizi, însă, sufletul ți se umple de vară.

Și vara și-a ales reprezentanții și, deși noi nu credeam, exista unul pentru fiecare și aveam să aflăm asta, curând.

Nu vroiam iubire, nu credeam că puteam să ne îndrăgostim, trăiam într-un univers atât de perfect, fără probleme, fără griji, un univers perfect, dragostea părea o iluzie care nu ne putea atinge, nu ne puteam îndrăgosti. Dar, din păcate, acesta nu era un adevăr, cum credeam noi atunci, ci era un vis, un vis al nostru. Ne temeam de iubire, toți trăiam intens, felul în care iubim noi este diferit de cel al altor persoane, sentimentele noastre sunt intense, curate, puternice, ne temeam cu toți să iubim pe cineva, ne temeam de suferință, de eșec, dar vara asta ne-a învățat că fără suferință nu există dragoste, fără frică nu există pasiune și fără dragoste viața este incompletă.

Viața este atât de fantastică, atât de capricioasă, și trebuie să trecem prin ea fără să știm să ne apărăm de sentimente și de destin, suntem pioni în propria viață, iar destinul și sentimentele ne decid soarta, dar nimeni nu știe asta și toți aflăm, mai devreme sau mai târziu. Vara ne-a învățat pe noi ceea ce înseamnă aceste lucruri. Și vara ne-a zâmbit, ne-a mângâiat și ne-a șoptit ce înseamnă viață, în două zile pe care nu le vom uita niciodată. Vara ne-a schimbat complet, așa cum mă așteptam, dar modul în care ne-a schimbat a

fost radical, și ne-a afectat până în adâncul sufletului nostru.

Zilele în care am primit vara în ochi, patru iulie și doisprezece iulie, zile care păreau la fel, afară era la fel de cald ca în fiecare zi a verii, dar pentru noi, zilele acestea nu au fost zile normale, soarele strălucea pentru noi. Vara ne privea în ochi și în sufletul nostru cerul zâmbea, nu știam ce ne pregătea destinul, fiecare pas și fiecare mișcare din acele zile erau, parcă, controlate, făceam lucruri din instinct, instinctul care era, de fapt, mesagerul destinului, dar nu, ceea ce ne aștepta părea imposibil dar de sentimente nu ai cum să scapi ușor, de propria ta viață nu poți fugi, trebuie să o trăiești.

Câte lucruri ne-a învățat vara și în ce fel ne-a învățat, îmi amintesc acum, ca și pe 4 Iulie și pe 12 m-am trezit foarte fericit, dar nu fericirea de fiecare zi de vară, ci o fericire foarte ciudată, mă simțeam atât de odihnit, atât de viu, cântam imediat ce deschideam ochii, saream din pat și neapărat trebuia să fiu activ, nu puteam sta în casă, trebuia să mă mișc, vroiam să mă plimb prin arșiță, vroiam să mă bucur de vară, vroiam să vorbesc, să trăiesc, vroiam să fiu fericit. Și destinul m-a făcut fericit, erau semne, de care nu mi-am putut da seama.

A fost cum am mai spus, vara noastră, dacă pe patru iulie, destinul mi-a zâmbit doar mie, pe doisprezece situația a fost cu totul alta.

A început la fel ca și cea de patru iulie, dar eu nu mi-am dat seama, de cum m-am trezit am început să fredonez o melodie de la *Pistol cu capse*, eram așa vesel, am privit pe geam, o mulțime de copii mici ieșiseră la joacă în fața blocului, se bucurau de razele calde ale soarelui. Era unsprezece dimineața, devreme pentru mine. Vara trăiesc noaptea intens și dorm până pe la ora unu, dar astăzi era altfel, mă uitam la copiii ce abia știau să meargă, și ei se bucurau de vară, râdeau toți, alergând unul după altul, nu au aflat încă ce înseamnă viața, și totuși, se bucură de ea. Am deschis geamul, bătea puțin vântul, fiecare adiere de vânt era sugrumată de razele de soare și în mine creștea inima când vedeam pe geam frunzele vesele ale copacilor.

Priveam atent fiecare față ce trecea pe stradă și în interiorul meu comparațiile nu conteneau, fără să vreau comparam acea față, cu ea, stăpâna sufletului meu, niciuna nu se compara cu ea, de departe ea era superioară, însă mă gândeam că poate una dintre aceste fete, a căror frumusețe nu o puteam vedea fiind orbit de ea, ar fi putut să fie aleasa destinului pentru mine, dar nu a fost, poate cu una dintre aceste fete aș fi putut să vorbesc, să mă apropii de ele, dar nu a fost să fie, eu am fost sortit ei, am fost sortit să îi văd chipul și să nu îl pot uita, sortit să mă pierd în ochii ei albaștri, sortit să mă molipsească ea cu iubire, zâmbetul ei răspândea iubire. Oricine s-ar fi îndrăgostit, eram așa fericit, fără să știu de ce, eram pur și simplu vesel, eram în acea zi fericit, ceva se va întâmpla, așa credeam.

Și totuși, în acea dimineață, nu eram singurul care s-a trezit, telefonul meu mobil a sunat, am răspuns, era Eirene.

— Aleeeeeec! Nu dormi?

— Eireeneeee! Nu, m-am trezit.

— Cum așa?

— Nu știu, ceva e magic la ziua asta.

— Dacă ne-am trezit amândoi la ora asta, ceva chiar e magic.

— Mă simt așa vesel.

— Și eu am o stare euforică. Dar nu știu de ce.

- E vară! Țsta este motivul.
- Ai dreptate! Ce poate fi mai frumos ca vara?
- Nimic Eirene, nimic.
- M-am îndrăgostit Alec.
- Cum? De cine?
- De vară, Alec.

Am răs amândoi pentru câteva secunde, eram fericiți amândoi, ceva se întâmplase.

- Diseară e concertul, Eirene.
- Da! Abia aștept.
- Cât am așteptat un concert *Pistol cu capse!*
- Mie îmi spui? Am o presimțire, însă.
- Cum așa?
- Nu știu, dar oricum e o presimțire bună.
- Atunci e bine.
- Sunt curioasă! Oare, ce se va întâmpla diseară?
- Nu știu, și eu sunt curios.
- Am vorbit și cu Ruxi.
- S-a trezit și ea?
- Da. Țți vine să crezi?
- Oare, și Bogdan s-a trezit?
- Nu cred. Ț știi pe el să doarmă mai puțin de paisprezece ore pe noapte?
- Oare există om mai leneș ca el?
- Greu de crezut.
- Și totuși, ne-am trezit așa devreme. Așa devreme pentru noi, mă refer.
- Ceva e ciudat la ziua asta.
- Nu cred, poate că, oricum, dormim prea mult.
- Hai să ne bucurăm de ziua asta.
- Să ne bucurăm de ea, ca de fiecare zi de vară.
- Așa o să facem. Ne vedem diseară.
- Bine Eirene. Te iubesc. Pa!
- Și eu te iubesc. Pa, pa!

Câtă dreptate avea Eirene, nu mi-am dat seama atunci, nu credeam în zile speciale, chiar și după patru iulie, care îmi schimbasese viața, dar după ziua de doisprezece m-am convins complet, ceva magic chiar avea să se întâmple.

Orele din ziua aceea au trecut ușor, pe nesimțite, zburau pe lângă mine și parcă în fiecare minut trecea o oră, până la ora 18, orele au trecut pe lângă mine atât de repede, parcă eu rămăsesem blocat în timp și orele zburau nestingherite pe lângă mine. La ora 18 am plecat de acasă, concertul s-a ținut în *Suburbia*, aflată pe strada *Lipscani*, vroiam să o iau pe jos de la *Izvor*, era așa frumos afară, nu mă puteam abține, vroiam să mai văd odată liceul *Lazăr*, care acum îmi este atât de drag, doar pentru că acolo am văzut-o prima dată pe ea. Am traversat parcul *Izvor*, atât de plin, sute de adolescenți care respirau vară și iubire umpleau aleile parcului, se țineau de mână, zâmbeau, se sărutau și eu îi invidiam.

Mi-aș fi dorit ca ea să fie acum lângă mine, să ne ținem de mână, să ne așezăm la

umbra copacului nostru și timpul să se oprească în loc, la ora șapte seara, să fie exact vremea care era, totul era perfect, numai ea lipsea. Eram melancolic, priveam parcul vesel, dar eu eram trist, deși totul era perfect, absența ei mă făcea să mă simt trist, îmi lipsea așa mult, aveam nevoie de ea, ea era fericirea mea, aveam nevoie de zâmbetul ei, de ochii ei, de ea.

Dar ea nu era lângă mine, trebuia să mă obișnuiesc cumva cu gândul că nu o voi mai vedea, trebuia să mă obișnuiesc cu căutarea unei alte fete, unei alte fete care să fie fericirea mea, dar cum aș fi putut? Comparațiile m-ar fi distrus, pe orice fată vedeam o comparam cu ea, ea era perfecțiunea, restul încercau să se apropie dar nu reușeau.

Am ajuns, din nou, în locul de unde am văzut-o prima dată, vis-à-vis de intrarea în liceu, în locul acela am privit-o prima oară în tăcere, și apoi, cum am făcut și în ziua aceea, am traversat strada, atunci ea stătea acolo, am reușit să o privesc în ochi, acum probabil era departe, departe de mine. Mă vedeam din nou blocat în acel loc, visând la acea zi, la chipul ei, dar de data asta m-am trezit repede, aș fi pierdut prea mult timp, nu avea sens, trebuia să mă vindec cumva de ea, trebuia să gasesc o cale, nu mă puteam lupta cu amintirile, nu aș fi reușit decât să îmi provoc și mai multe dureri. În lupta cu amintirile niciodată nu poți să ieși câștigător.

Am luat-o, în sus, pe Bulevardul Regina Elisabeta, am intrat pe o străduță, mă lăsam înviorat de mirosul dulce al *Lipscani*-lor, mă lăsam înveselit de fețele trecătorilor, toți adolescenți veseli, și apoi, în mai puțin de cinci minute, ajunsesem în față la *Suburbia*. M-am uitat la ceas, era șapte și jumătate, cât de repede trecuse timpul, în jumătate de oră avea să înceapă concertul vieții mele.

Urcând scările mirosul de lemn ud m-a năucit, ca de fiecare dată când ajung în *Suburbia*, sus, la masă, o masă ce se afla aproape de scenă, mă așteptau Eirene, Ruxi și Flair. Clubul era plin de lume, toți veseli și entuziasmați, concertul trebuia să înceapă și asta mă făcea vesel, credeam că doar trupa *PCC* este motivul pentru care sunt vesel, dar nu era așa.

Am ajuns la masă, toate trei fetele zâmbeau, erau vesele, aveau ochii sclipitori și zâmbetele lor erau atât de calde.

— Nu am întârziat, nu?

— Nu Alec, nu îți fă griji, am venit noi mai devreme, îmi spuse Flair.

— Se putea să nu vii tu cu tricoul tău cu *Pistol cu capse*?

— Nu se putea Rucs, în seara asta trebuie să port acest tricou.

— Ziceai că vine și Cristiana, nu? mă întrebă Eirene zâmbind.

— Da, mi-a promis că vine. Sper să se țină de cuvânt.

— Bogdan întârzie, a zis că ajunge până începe concertul, spuse Flair, după ce și-a consultat telefonul.

— E atât de tipic lui.

— Miranda și Crisitiana vin împreună.

— Să fii sigură! Nu se poate altcumva, i-am răspuns vesel lui Eirene.

M-am așezat la masă, nu înainte de a le lua pe toate în brațe, fericirea mă îmbăta, și parcă, acolo, în *Suburbia*, fericirea plutea în aer, chiar așa și era, deși eu nu mi-am dat seama atunci.

Până în ora opt au venit toți, eram toți veseli, ne-am așezat, cu cinci minute înainte de începerea concertului, în primul rând așteptând ca muzica să ne umple sufletele.

Concertul a început și totul era perfect, știam fiecare vers al fiecărei melodii, adoram această trupă, mă simțeam atât de bine, atât de vesel, cântam și săream fără nicio grijă. Până când a început melodia *Simplu și ușor*, atunci am văzut-o pe ea, am rămas încremenit, și odată cu mine, și timpul. Totul se opri în loc, în jurul meu, nu mai auzeam nici melodia, nu mai puteam fi atent la nimic, eram bulversat, îi vedeam chipul din nou și chiar la concertul trupei mele preferate. Era ea, părul ei roșcat radia chiar și în întunericul clubului, iar ochii ei albaștri erau neschimbați, o vedeam atât de clar, era cu prietena cu care se întâlnise în urmă cu opt zile la *Lazăr*. Brusc, ochii nostri s-au întâlnit, ne priveam în ochi, fără să spunem nimic, nu mai auzeam melodia, nimic nu mai exista în jurul meu decât ea și ea mă privea pe mine, părea la fel de șocată cum eram și eu, mi-am dat seama că mă recunoaște.

Ca și mine, avea un tricou alb pe care scria *Pistol cu capse*, avea pantaloni roșii din ziua aceea și părul îi cădea pe spate ca o cascadă de fericire ce cade pe umerii unei zeițe, nu știu cât m-am uitat în ochii ei, pentru mine a părut o infinitate. Cred că în acele momente radiam de fericire, cred că sufletul meu era pe culmea celui mai înalt vis și eu aveam să transform acel vis în realitate.

Dar acest vis s-a sfârșit când Eirene m-a tras înapoi în fața scenei, cu toate săriturile ajunsesem cu câțiva pași mai în spate și de acolo am putut să o văd atât de bine.

— Unde ai fost?

— Am văzut-o!

— Pe cine?

— Pe ea!

— E aici?

— Da. Am privit-o în ochi. Și ea m-a privit pe mine.

Zgomotul era prea mare în jur ca să îi pot descrie lui Eirene fericirea mea imensă, însă o văzusem, era acolo, destinul mi-a arătat-o, mi-a dat șansa să îi vorbesc. Am tânjit atâtă după această șansă de a mă apropia de ea, cumva, măcar să îi aflui numele, să o pot vedea de aproape, să îi captez imaginea în mine și să nu o mai uit niciodată. Îmi doream numai să nu se termine concertul mai repede, să mă pot duce lângă ea, să îi vorbesc, deși simțeam că ceva mă oprește, că picioarele mi se înmoaie și că vocea îmi piere, tot aș fi reușit să mă apropiu de ea. Cu fiecare melodie cântată eu mă apropiam mai mult de locul unde era ea, îi furam priviri, ne jucam amândoi cu privirile, mă privea, fără să își dea seama că știu, o priveam și eu fără să zic nimic, o priveam doar ca să îmi umplu sufletul de ea, iar uneori privirile noastre se întâlneau, zâmbeam amândoi, stăteam câteva clipe rătăciți prin sufletul celuilalt iar apoi această legătură se rupea, întorceam privirea către scenă.

Timpul s-a scurs atât de greu, parcă fiecare melodie cântată ținea câte o oră, nu mai puteam rezista, trebuia să mă duc cât mai repede să îi vorbesc, cât am așteptat acest concert, și acum știu de ce, pentru șansa de a o vedea din nou, pentru șansa de a-i vorbi. Credeam că aștept acest concert pentru că pur și simplu sunt fan *Pistol cu capse*, dar nu era așa, destinul avea alt plan cu mine, trebuia să mă întâlnesc cu ea și poate să îi vorbesc, să ne îndrăgostim. Speram că asta îmi rezerva destinul pentru acea noapte, și așa a și fost. După câțiva ani, în mintea mea, și o oră în realitate, concertul s-a terminat, nu am mai putut fi atent, nu mai înțelegeam nimic, tot ce știam era că o pot privi, și asta și făceam, nu mă puteam sătura de chipul ei.

Odată ce s-a terminat concertul însă, picioarele mi s-au înmuiat, nu puteam să mă duc la ea, îmi era teamă, cine știe cum mă percepe, doar m-am uitat la ea îndelung și în tăcere, poate mă crede nebun, îmi e teamă să mă duc să o cunosc.

Dar destinul nu a fost de acord ca lucrurile să fie așa și a decis să aranjeze totul după placul lui. M-am dus la bar să îmi iau un ceai de lamâie, în clipa aceea lângă mine, a venit ea. Am întors capul și ochii nostri s-au mai întâlnit odată, sufletul meu zbura, eram în paradis, era atât de aproape, îi simțeam răsuflarea ce îmi încălzea sufletul, soarele meu era lângă mine, atât de aproape. Pluteam undeva în cele mai înalte vise ale sufletului, eram atât de fericit, privirea ei îmi vindeca rănilor adânci provocate de dor, lângă ea totul părea nimic și infinitul era doar o secundă.

Nu am încercat să zic nimic, nu aș fi reușit, eram mut, deși cuvintele curgeau în capul meu și valuri de idei îmi izbeau sufletul, nu am reușit să zic nimic, din fericire trecuseră doar câteva secunde și ea, după acest zambet, mi-a spus:

— Ești fan *PCC*?

— Da, mare fan. Se pare că și tu.

— Da, și eu sunt.

După un moment de ezitare, m-a întrebat, până la urmă:

— Tu ai fost cel care m-a privit în tăcere acum o săptămână la *Lazăr*?

— Da, am fost, pur și simplu, blocat cu privirea pe tine atunci.

— Ce drăguț din partea ta. Și eu m-am uitat în ochii tăi.

— Da?

— Da, am întors capul când am plecat, nu știu dacă ai mai văzut.

— Nu, nu am văzut. Hai să ne luăm ceaiurile și să mergem la o masă. Vrei?

— Haide!

Ne-am așezat amândoi la masă, eram atât de bulversat, ne întâlnisem, puteam să îi vorbesc, ce putere are destinul.

— Deci ce făceai, atunci, la *Lazăr*?

— Așteptam o prietenă. Dar tu?

— Trebuia să mă duc în *Cișimiu* și aveam chef de plimbare.

— Și atunci, m-ai văzut.

— Da, îmi păreai cunoscută.

— Și tu mie. Ce ciudat.

— Da. Sau nu.

— Cum așa?

— Poate, destinul.

— Crezi?

— E posibil. Tu nu crezi în destin?

— Ba da.

— E ciudat, sincer.

— De ce?

— Zici că și tu te-ai uitat în ochii mei...

— Da, te-ai oprit brusc și mi-am dat seama că mă privești.

— Chiar te priveam. Încercam să îmi dau seama cine ești.

— Nu mă cunoșteai, nu?

— Nu, nici acum nu te cunosc.

- O să ai timp.
- Dacă o să mă lași să te cunosc.
- Te voi lăsa. Tu, mă vei lăsa pe mine?
- Dacă asta vrei.
- Destinul a vrut înaintea mea, atunci când m-ai privit, la *Lazăr*.
- Crezi că destinul vrea?
- Sunt sigură, acum.
- Pentru că ne-am întâlnit?
- Da, chiar mă întrebam cine ești.
- Păi, nici acum nu ai aflat.
- Da, dar o să aflu.
- Crezi că o să poți să mă cunoști?
- Sunt sigură. Pentru că și tu vrei să mă cunoști.
- Da, ai dreptate.
- Din păcate, nu o mai pot lăsa mult pe Ioana singură...
- Prietena ta?
- Da. Am venit, doar, cu ea.
- Haideți cu noi la masă.
- Nu putem, ea e mai altfel decât mine. Dar nu contează.
- De ce?
- Pentru că mai întâi trebuie să mă cunoști pe mine.
- Ea nici nu mă interesează.
- Așa și trebuie.
- Atunci, ce ai de gând să faci?
- Ne vedem poimăine, mâine nu pot.
- Bine. Așa să fie.
- Unde ne-am văzut prima oară.
- La cât?
- Pe la șase.
- Nu vrei să spui prea multe despre tine acum.
- Nu, trebuie să aștepti. Și eu trebuie să aștept.
- Bine, atunci. Ne vedem poimăine.

Și atunci, când am văzut-o plecând de la masă, timpul s-a oprit din nou, o văzusem, îi vorbisem, i-am auzit glasul ce mă mângâia adânc, pe fiecare rană a sufletului, i-am simțit parfumul dulce și, mai mult de atât, am stabilit acum o întâlnire, nu am mai lăsat întâlnirea la voia destinului. Eram atât de fericit, îmi spusese că și ea se uitase în ochii mei, undeva înăuntrul nostru, legătura s-a format încă de când ochii noștri albaștri s-au întâlnit sub mângâierea soarelui blând. Visele mele se împlineau, fericirea mea se întorcea, rănilor dispăreau mângâiate de glasul ei și de promisiunea întâlnirii ce urma. De data aceasta zâmbetul ei, atât de necesar mie, mi-a promis că se va întoarce să mă mângâie și că va continua să fie mesagerul fericirii mele, buzele ei mi-au promis că le voi simți lângă ale mele, și ochii ei albaștri vor străluci odată cu ai mei, iar fericirea noastră va fi perfectă.

Am rămas, din nou, blocat, ca și atunci când am văzut-o prima oară însă, de data aceasta, visele mele se împlineau, aveam promisiunea că se vor împlini deși încă nu-i

aflasem numele, detaliu prea minor în discuția noastră, stiam că o voi cunoaște și știam că în acea seară mi-am privit fericirea în ochi, i-am auzit glasul și ea mi-a promis că se va întoarce la mine.

Fericirea mea era persoana ei, personificarea fericirii mele, aleasa destinului și a dragostei, ea era, iar acum nu mai rămânea decât o fată pe care, să îmi fie teamă, că nu o mai vedea niciodată.

După câteva minute m-am ridicat de la masa ramasă goală fără ea, uitasem complet de Cristiana și ea venise pentru că eu o rugasem, și totuși, eram mult prea concentrat pe fericirea mea ca să pot să îmi amintesc ceva, visam în acele momente, nu puteam fi rațional. Eram pe culmile celui mai frumos vis, nu puteam să mă gândesc la altceva.

M-am grăbit spre masa unde mă așteptau toți prietenii, dar toți zâmbeau și toți aveau ceva schimbat.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat eu mirat.

— M-am îndrăgostit. Mi-a răspuns Eirene.

— De vară?

— Nu, Alec! De el, îmi răspunse Eirene, arătând cu mâna spre Ștefan.

Îl știam destul de bine pe Ștefan, noi toți îl știam bine, inclusiv Eirene, dar până atunci ea nu prea îl suporta, îl credea arogant și pur și simplu neinteresant, însă în acea seară ceva i-a schimbat părerea.

Din cauza aglomerației, Eirene a fost practic aruncată în el, iar atunci destinul a luat de mână iubirea și magia a transformat totul în perfecțiune a fost nevoie doar ca ea să îl privească în ochi și atunci când ei doi s-au ciocnit totul s-a schimbat.

Ștefan este destul de înalt dar slab, are ochii verzi și părul lung, cântă mult la chitară, este pasiunea lui cea mai mare, este mereu vesel, însă Eirene până atunci nu reușise decât să îi vadă latura negativă, dar acea mișcare avea să schimbe totul, destinul a decis ca Eirene să îi vadă, în seara aceea, toate părțile bune, doar părțile bune și totul s-a schimbat.

Destinul nu a mai ținut cont atunci de ceea ce vroia Eirene, a luat propriile decizii, iar ea a devenit, ca și mine și Cristiana, un pion al destinului. Acum înțelegea pe deplin ceea ce simțisem eu cu opt zile în urmă, rămăsese și ea bulversată de ceea ce destinul îi rezervase, pentru ea destinul avea un alt ales, ce înainte părea atât de imperfect, iar acum devenise fericirea ei, în trup uman.

Vara ne alinia pe toți în fața iubirii și pentru noi toți, să simțim așa ceva, era ceva nou, nu iubisem, treceam toți indiferenți prin relații, în urma noastră lăsam suferința și, deși știam că nu este bine, nu aveam ce să facem. Ne vedeam incapabili să iubim și totuși vara ne-a dovedit că nu este chiar așa, ne-a arătat iubirea, fără să vrem am început să iubim, am aflat ce este iubirea, acum timpurile trecute rămân trecute și ce contează sunt prezentul și viitorul pe care le vedeam alături de iubirile noastre perfecte, descoperite într-o seară caldă de vară.

— Nu mă așteptam tocmai ca el să fie sortitul, Eirene.

— Mie îmi spui? Crezi că e după mine?

— Nu.

— Tu te-ai așteptat să îți iasă în cale tipa aia de care te-ai îndrăgostit?

— Nu. Și nici nu mă așteptam să o văd și aici.

— Ce ați făcut la masa aia?

— Nimic. Am vorbit.

— Cum o cheamă?

— Habar n-am.

— Cum așa?

— Nu mi-a spus.

— Păi și, atunci?

— Ne vedem miercuri.

— Unde?

— La *Lazăr*. Dar, unde sunt ceilalți, Eirene?

— Ruxi a dispărut, Bogdan a plecat și Cristiana e acolo. Îmi răspunse Miranda, înaintea lui Eirene, arătând către Cristiana care se săruta cu un băiat, cam cât ea de înalt, șaten și a cărui față nu puteam să o vad.

— Ce face?

— Se săruta cu un tip. Îmi răspunse Flair.

— Asta văd și eu. Dar, cine e?

— Este cel mai bun prieten al lui Andrei, îl cheamă Mihai.

— Păi, și cum s-a întâmplat așa ceva?

Miranda mi-a povestit totul, Cristiana îl văzuse pe Andrei sărutându-se cu o altă colegă și, la câteva minute, a aflat că Mihai o place de când a văzut-o cu Andrei, însă nu a îndrăznit să zică nimic pentru a nu pierde prietenia lui Andrei. Mihai i-a mărturisit, după concert, că s-a îndrăgostit de ea, cei doi au început să discute la altă masă, așa cum am făcut și eu, iar după un timp, au început să se sărute. Cristiana, se pare, avea nevoie de ajutor ca să treacă peste.

În seara aceea vara, destinul și dragostea și-au mai arătat odată puterea, revărsând asupra noastră praful iubirii, eu mi-am găsit fericirea îmbrăcată într-un tricou cu *Pistol cu capse*, cântând printre zeci de persoane, destinul a împins-o pe Eirene spre Ștefan și, de acolo, pulberea de inimi a căzut peste ei, iar rănilor Cristiane au fost tratate de cel mai bun medicament, iubirea.

Vara ne-a arătat, încă odată, că noi trăim cele mai intense clipe și că, în aceste momente, noi suntem vara, noi suntem actorii principali din marele serial al verii și dragostea și destinul sunt regizorii și scenariștii, care decid să ne aducă față în față cu fericirea și cu marile iubiri în momente neașteptate ce, ulterior, devin incredibile, momente pe care nimeni nu le va uita niciodată.

Atunci mi-am dat seama că vara începea cu adevărat și, pentru noi, avea alte planuri decât cele la care m-am așteptat, vara vroia să ne aducă fericirea și, cu ajutorul destinului, reușea. Noi însă, trebuia să luptăm pentru ea și asta aveam de gând să facem. Și, în acea seară vara ne-a șoptit, la ureche, ca va fi tare lungă...

Șase

E lângă mine, ne sărutăm, mă ia în brațe, ne plimbăm prin *Izvor*, dar brusc, totul se termină. M-am trezit, a fost un vis! Și încă ce vis! Oare și concertul *Pistol cu capse* a fost un vis? Oare ceea ce am vorbit noi a fost doar un vis? Totul a fost doar un vis? Eram mut de teamă, în camera mea lumina se scurgea pe fiecare perete, iar aerul dimineții calde îmi mângâia fața dansând cu pielea mea. Am sărit din pat, m-am uitat peste tot și

am văzut tricoul meu, cu *Pistol cu capse*, mă uit repede la el iar, apoi, încep să sar și să cânt.

Nu visasem, pe el a rămas o pată de ceai, îmi amintesc acum, cineva din mulțime a vărsat ceai pe mine, deci nu am visat, înseamnă că totul a fost real, chiar am vorbit cu ea și deși conștientizasem asta, de mult, încă nu eram sigur, era totuși prea frumos. Nu pot să cred, că totul a fost adevărat, ce seară am avut. A fost mult prea mult, încă nu îmi vine să cred, ce întâlnire am avut, cum mi-a apărut, din nou, în față când încercam să o uit, cum s-a întors să îmi stăpânească gândurile și să îmi schimbe viața. Cum ochii ei albaștri au făcut sentimentele să îmi inunde sufletul. Eram beat de parfumul ei, atingerea ei era atât de voluptoasă și pielea ei albă mă ardea la atingere.

Și totuși, cu ce era ea specială, cu ce mă atrăgea, cu ce mă fermecase? Nu înțelegeam, în momentele în care rațiunea își făcea loc în amalgamul sentimentelor, realizez că este la fel ca orice fată și totuși ceva mă atrăgea la ea, ceva mă fermeca, mă înnebunea. Mi-o doream, enorm, îi doream privirea, vroiam să o privesc ținând-o de mână până la infinit, sfidând timpul și totuși nu mi-ar fi fost suficient, nu înțelegeam cum de ea m-a înnebunit și nu înțelegeam dacă ceea ce simt, ceea ce mă arde, este chiar iubire.

Părea imposibil, îi vorbisem o singură dată, dar în acele clipe timpul se oprișe, cele câteva minute se transformaseră în ani, timpul se împletea cu dragostea, totul se oprea în loc. Mă rătăcisem complet, nu știam ce se întâmplă cu mine, de ce tocmai ea mă năucise, de ce tocmai atunci și multe alte întrebări fără răspuns ce mă secau de energie și totuși nu găseam un răspuns.

Eram atât de confuz, înotam în gânduri ce se transformau în scrum când închideam ochii și îi zăream chipul luminos, eram pierdut, pierdut prin mine, rătăceam prin propriul suflet, și eram atât de singur, singur pe drumul către sentimentele mele, căutam în mine răspuns la sute de întrebări, căutam cheia sufletului ei, vroiam să îi descopăr frumusețea sufletului, vroiam să îi respir sentimentele, vroiam să o îmbăt de mine.

Îmi doream să îi apar în acel gând, să o fac vulnerabilă sentimentelor ei, vroiam să îi intru în suflet și să o fac să se îndrăgostească, dar cum puteam face asta? Nici pe mine nu mă puteam desluși, eram mult prea pierdut pe aleile înguste ale sufletului meu, mergeam singur făcând versuri fără rost, pierzând sentimente pe drum, încercând să ajung la sufletul meu, să aflu ce se întâmplă cu mine.

Acele răspunsuri, însă, erau mult prea departe de mine și ea era peste tot, în fiecare rază de soare ce îmi încălzea chipul, în fiecare nor de pe cer, în fiecare fir de iarbă din parc și, mai ales, în sufletul și în mintea mea, nu aveam cum să o scot de acolo, era atât de puternică, îmi controla sufletul.

Au trecut doar câteva ore de când i-am vorbit prima oară și încă sunt uimit, timpul a trecut așa repede, parcă totul a fost un vis, dar nu a fost, se pare că acum mi-a zâmbit realitatea.

Eram atât de aproape de ziua care, credeam, că va rezolva totul, eram despărțit doar de câteva ore, eram speriat, nu știam ce urma să se întâmple, îmi era teamă de eșec, îmi era teamă să o văd plecând și să știu că n-o s-o mai văd niciodată. Nu vroiam să o pierd, aveam atâta nevoie de ea, de zâmbetul ei.

Mai era o zi, doar o zi, dar și ziua aceasta trebuia umplută cu ceva, pierdusem din

nou minute, minute ce trecuseră fără sens, se scurseseră în infinitatea sentimentelor mele și dispăruseră fără urmă, nici timpul nu mai era la fel. Nu mă mai afecta, parcă învinsesem timpul, alerga la fel de repede, dar nu îmi păsa, pentru că atunci când ea era lângă mine, se oprea să ne admire sentimentele dansând în sufletele noastre reci, ce aveau atâta nevoie de încălzire reciprocă.

Lăsasem geamul deschis, aerul rece al dimineții mă gâdila mereu, dar acum era trecut de unsprezece, așa că soarele ardea din ce în ce mai tare. În camera mea nimic nu mai era la locul lui, totul era dezordonat și tot ce mi-a sărit în ochi a fost tricoul cu *Pistol cu capse*, tricou asemănător cu cel pe care îl avea ea și tricoul care m-a convins că visul e acum realitatea pe care o trăiesc. Îl studiam atent, încercam să găsesc parfumul ei răătăcit pe el, dar urma ei de parfum se pierduse de mult, când m-am întors acasă, în aerul rece al nopții, în aerul ce mi-a mângâiat buzele cum nu a mai făcut-o niciodată și, la fiecare mângâiere, îi simțeam mâinile atât de fine.

Vroiam să ies afară, să mă plimb, să fac versuri, să cânt, aceste lucruri de care m-am rupt așa de brusc din ziua când am văzut-o, strălucind în amalgamul clipelor de vară, acum le regăsisem, undeva în adâncul sufletului meu, acolo unde s-au ascuns de atâtea sentimente, îmi era dor de euforia tinereții, îmi lipsise atât de mult acest sentiment în zilele în care o căutam pe ea în mine, în zilele când nu mă mai puteam găsi în mine, trebuia să mă caut în ea, în sufletul ei, probabil, m-aș fi găsit, rătăcind.

Eram atât de captivat de activitatea de afară. Mulți copii ce se jucau, erau atât de mici, atât de lipsiți de probleme. Ce știau ei despre ce înseamnă să fii îndrăgostit? Ei trăiesc înconjurați de fericire, de liniște, de jucării, trăiesc într-o lume atât de perfectă, cu probleme atât de minore, dintre care cea mai mare ar fi câteva julturi de la joacă. Maturizarea este atât de puternică, atât de crudă uneori, dar nu poate fi oprită, este o parte a timpului, a vieții și aduce cu ea cele mai frumoase clipe ale vieții, aduce prima iubire, momentul primului sărut în care fericirea îți curge prin vene, momentul în care ești stăpânul lumii, ești stăpânul tău. Atât de echilibrată este viața, niciodată nu dă mai mult, niciodată nu ia mai mult, echilibrează sentimentele, completează momentele și naște și îneacă visele, te face să te pierzi, să te cauți, și, în final, te găsești, și atunci soarele vieții tale îți strălucește în față, și visele se îndeplinesc cu fiecare sărut

Eram pierdut printre razele soarelui, pierdut printre copiii ce se jucau nestingheriți, până când, brusc, trezit ca dintr-un vis, mi-am amintit.

Uitasem complet de fiecare lucru petrecut aseară, parcă totul fusese un vis, dar mi-am amintit brusc de ceea ce pățise Eirene și de ceea ce pățise Christiana. Eu, prins între vise, am uitat complet de cei cu care am venit la concert, eram mult prea preocupat de ea, de ochii ei. Cât de surprins am fost când am aflat tot ceea ce se întâmplase în clipele când pentru mine timpul se oprise în loc. Pentru noi trei, acea seară a fost complet magică, ceea ce s-a întâmplat a fost așa neașteptat, am rămas, toți, fără cuvinte. Cine ar fi crezut că Eirene se va îndrăgosti de o persoană ce până acum două zile o lăsa rece? Sau, cine ar fi crezut că Andrei va dispărea din viața Christianei chiar în acea seară? Șters chiar de cel mai bun prieten al lui. Dar mai ales, cine ar fi crezut că ea va fi acolo?

Destinul ne zâmbise din nou, ne pusese din nou sentimentele la încercare, vara și-a revărsat părul ei blond peste noi, arătându-și puterea și dragostea. Acum cred că toți eram convinși că vara aceasta va fi specială, mai specială decât am fi crezut vreodată.

Arșița agonizantă a verii era, de fapt, flacăra rezultată din contopirea focului din

sufletele noastre, ce flacără imensă. Ce căldură se află în sufletul fiecăruia. În fiecare arde un soare al sentimentelor, în interiorul fiecăruia este lumina ce ghidează sufletul și mintea pe drumurile vieții, uneori, atât de necunoscute. M-am trezit repede din aceste gânduri, când telefonul a sunat.

— Îți vine să crezi tot ce s-a întâmplat aseară? Eu, să mă îndrăgostesc de el? De el? Se părea că Eirene se trezise și ea. Ca și mine, încă era marcată de seara trecută.

Nu înțeleg cum s-au întâmplat toate astea, parcă e prea mult, o singură seară, și totuși, s-au schimbat atâtea. Și nu știam că este doar începutul.

Șapte

Cum trec toate pe lângă mine și eu nu îmi dau seama. Cum destinul le aranjează pe toate, iar eu devin spectator la propria mea piesă de teatru. O singură zi a schimbat atât de multe, câteva secunde m-au schimbat atât de mult, și o singură persoană a fost capabilă să mă facă să mă pierd.

Eram pierdut printre propriile sentimente, năucit de propriile fapte, și nesigur. Atât de nesigur. Atunci, trecuseră doar câteva zile de la momentul care mă schimbase așa tare, dar în piesa de teatru a vieții, trecuseră doar câteva secunde. Ea este cea care m-a făcut personaj secundar în propria mea piesă, cea care a schimbat totul. Și totuși, de unde aveam să știu ceea ce se va întâmpla cu noi? Era dragostea aceasta nebună chiar dragoste? Eram dus de valul iubirii adolescente, atât de năucit încât luciditatea simțurilor era departe, prea departe. Nu puteam să mă gândesc la faptul că această iubire se va risipi ca parfumul unui trandafir ce se duce de la zi la zi și, într-un final, se ofilește.

M-am trezit, în acea zi speriat, speriat de dragostea ce mă stăpânise atât de tare, speriat de despărțiri, de suferință, de orice. În acea zi aveam să o văd, în același loc, dar de data aceasta, destinul nu mai era cel care aranjase acea întâlnire, ci chiar noi.

După două întâlniri întâmplătoare la care, fără să ne dăm seama, ne-am apropiat, fără ca noi să ne dăm seama, această apropiere era un secret, pe care noi trebuia să îl elucidăm, într-un final.

Era paisprezece iulie, o zi care începuse ca și celelalte zile marcate de chipul ei. Afară era soare și atât de cald, parcă întreg soarele simțea voluptatea noastră, și inimile noastre se contopiseră într-un soare, și totuși căldura aceea nu putea întrece căldura sufletului meu.

Ca și acum două zile, m-am trezit zâmbind, eram fericit, mai fericit ca în celelalte zile. Poate că ea era motivul, poate doar vara ce îmi mângâia sufletul cu razele ce păreau niște fire de păr blonde căzute din părul verii. Și totuși, cum avea să fie? Oare va veni? Atâtea întrebări stupide și totuși atât de complexe mă preocupau, iar în această avalanșă de întrebări, am pierdut bucuria sentimentelor.

Am realizat atunci că din aceea zi nu mai eram eu. Vroiam mai mult decât vara putea să îmi dea, vroiam ceva ce numai eu puteam obține. Razele soarelui și umbra copacilor din *Izvor* nu mai erau deajuns acum. Vroiam mai mult, vroiam să îmi contopesc sufletul cu al ei, o vroiam lângă mine.

Zilele de vară îmi ofereau fericire, inspirație, energie și, totuși, acum aceste lucruri nu mai erau de ajuns, aveam nevoie de ea. Sau cel puțin așa credeam, eram unul dintre miile de adolescenți pierduți între sentimente și gânduri. Eram doar unul dintre cei mulți, eram doar unul. Uram cel mai mult monotonia, uniformitatea, nu suportam să fiu doar

unul dintre cei mulți, nu suportam să fiu repartizat într-o categorie, eu eram eu și îmi era suficient.

Nu puteam să scap de toate gândurile ce mă bântuiau și toate, simțind parcă slăbiciunea sufletului meu, mă stresau, mă speriau, mă chinuiau. Rămâneam cuprins de sute de griji, cele mai multe lipsite de vreun sens, lipsite de logică, dar mă speriau, eu vroiam perfecțiunea, vroiam să o am, să o am pentru totdeauna. Era imposibil să se întâmple așa ceva, realizez că este doar o dragoste adolescentină, ce nu va ține o viață, dar cui îi păsa de logică în acele momente? Când sentimentele îți inundă corpul, luciditatea se pierde și revine prea târziu, revine în momentul în care deja suferi.

Erau atâtea lucruri care mă speriau, chiar și suferința, deși știam prea bine că fără suferință, fără mister, iubirea este un simplu sentiment, atât de comun, atât de fraged. Am realizat atunci că nu mă pot bucura de ceea ce promisem, vroiam doar să îi vorbesc acum câteva zile, am avut ocazia și urma să o am și în acea zi și, totuși, nu mă puteam bucura de acest lucru care fusese țelul meu. Omul țintește mereu prea sus, prea departe, nu învață să se bucure atunci când viața îi îndeplinește dorințele, și astfel nefericirea persistă, devine atât de acută, atât de dureroasă. Cum avea să fie atunci când chiar va fi a mea? Oare voi fi eu cel care va călca totul în picioare? Plecând spre ceva mai înalt, călcând pe sentimente, amintiri.

Prea multe întrebări, prea multe gânduri ce mă năuceau, am hotărât atunci să îmi iau *mp3*-ul și să ies să mă plimb, indiferent cât de cald era afară. Scăldam gândurile în muzică, practic, cu acele versuri și cu acele acorduri îmi curățam gândurile, îmi recăpătam optimismul pierdut undeva în mine, nici eu nu mai știu când. Amalgamul gândurilor mele se omogeniza amestecându-se cu melodii de la *E.M.I.L.*, *Pistol cu capse* sau *Green day*. Priveam străzile, în gol parcă, eram prea prins de un univers propriu, trupul meu mă ducea unde vroia, cu spiritul eram într-un alt univers, nici căldura nu o simțeam. Străzile goale, ce ardeau pulberea fierbinte a soarelui, îmi zâmbeau parcă, eram atât de captivat, nici nu mai știam pe unde merg, pe ce străzi o iau sau orice detaliu mult prea neimportant atunci

Brusc, am căzut din universul meu, telefonul meu vibra. Pierdusem deja cam cinci apeluri, cum de nu am simțit oare vibrația telefonului? Eirene mă sunase de patru ori și Miranda o dată. Cum oare am pierdut atâtea apeluri în zece minute, de când rătăceam pe străzi? Răspunsul era simplu, nu rătăceam de zece minute, ci de o oră. Era ora două, mă trezisem de patru ore și nu mâncasem nimic. Nu am făcut altceva decât să rătăcesc printre gânduri, să ascult muzică și să citesc puțin.

M-am pierdut în viața mea. Nu știu ce se întâmplă cu mine, de ce mă simt așa, de ce fericirea la care tânjeam atât nu vine. Mă așteptam ca această zi să fie cea mai frumoasă, aveam să o cunosc pe ea. Și, totuși, ceva se întâmpla, nu puteam să îmi dau seama ce.

Am fugit către casă, lăsând în urma mea speranțe ale unei iubiri. Vroiam să fug, să fug de ea, de amintiri de mine. Și, totuși, nu cunoscusem ceea ce era ea în interior, îi văzusem ochii, îi admirasem părul, îi simțisem pielea. Oare cine era ea? Ce avea în suflet? Ce suflet ascundea în trupul ei?

Oare ar fi regretat dacă nu mă duceam? Oare această legătura împletită în tăcere de destin este suficientă? Atâtea întrebări, fără răspuns. Atâtea griji, fără rost. Iar eu mă vedeam pierdut între probleme nefondate încercând să fug dar neavând cum.

Fugeam spre casă, cu căștile căzute din urechi, urmărit parcă de pericole, fugind ca în filmele de acțiune din calea bombei ce stătea să explodeze. Fugeam în zadar însă, bomba explodase, și această explozie umpluse sufletul meu de sentimente și griji. Nu aveam cum să opresc această explozie pentru că eu însumi o cauzasem, îi știam riscul, dar atunci aș fi făcut orice.

Am intrat grăbit în casă, eram singur, se pare că toată lumea plecase devreme la cumpărături. Biletul de pe masă mi-a adevărit bănuiala. Poate că dacă erau mama și bunica atunci acasă ziua ar fi fost diferită.

Aveam fața roșie și gâfăiam când am intrat în camera mea, atât de curată, contrastând cu dezordinea din mintea mea, am găsit cartea unde o lăsasem, lângă pat, aveam clar nevoie de o lume, o lume a iubirii. O lume unde iubirea se atinge ușor. Chiar asta am și făcut, m-am rătăcit în universul cuvintelor, ce uneori descriu atât de bine ceea ce pare imposibil, și anume sentimentele. Am rătăcit în acel univers unde eu nu mai eram eu, eram cel din carte. Cu toate că eu mă contopeam cu personajul, ea rămânea aceeași, indiferent de trăsăturile personajului, eu tot pe ea o vedeam.

Am căzut însă din universul acela înapoi în patul meu când soneria a sunat. Mama și bunica se întorseseră de la cumpărături, încărcate de atâtea bagaje. Mi-am amintit de ea, și m-am uitat la ceas, era ora cinci. Trecuseră trei ore în care eu am fost complet pierdut.

Fără să spun mai mult decât un *Vin mai târziu. Vă sun eu*, m-am îmbrăcat în grabă și am fugit către stația de autobuz, într-o oră trebuia să fiu la *Lazăr*. Aveam tot timpul din lume să ajung, dar totuși vroiam să ajung mai devreme, simțeam nevoia să stau un pic singur la umbra *Cișmigiului*, înainte de toate astea.

Era atât de ciudat cum evoluează lucrurile, totul este atât de incert în viața unui om, oricât de multe științe există niciuna nu definește dragostea sau sentimentele oamenilor.

La cinci și jumătate, eram în față la *Lazăr*, însă planurile mele de a rămâne singur au fost stricate de persoana la care mă așteptam cel mai puțin. După doar cinci minute am văzut-o venind dinspre *Piața Victoriei*, cu pași ușori, plutind parcă pe adierea suavă ce îi mângâia fața.

Apariția ei a fost atât de benefică, toate gândurile s-au risipit în căldura verii de când i-am recunoscut picioarele subțiri, de la distanță. Grijile au zburat și ele cu fiecare pas ce îl făcea. Fiecare întoarcere a capului ei îmi făcea inima să bată mai tare. Și în momentul în care privirile noastre s-au întâlnit din nou, m-am transformat tot în iubire.

Purta o rochie albă, până undeva sub genunchi, era nemachiată, așa cum o văzusem și în precedentele întâlniri, în picioare avea niște teniși negri de la *Converse*. Atât de simplă părea și, totuși, pentru mine era clar că soarele strălucește doar pentru ea în acele momente. Era slabă, abia acum vedeam ce picioare albe și subțiri are, ochii ei radiau în lumina soarelui ca de obicei. Pentru mine în acele momente ea era perfecțiunea.

Când, în sfârșit, m-a văzut a roșit brusc și, fără să zică ceva, m-a luat în brațe și, așa strânși în brațe pentru câteva secunde, mi-a spus:

— Nu mă așteptam să te văd aici.

— Nici eu nu mă așteptam...

Apoi înlănțuirea noastră divină s-a rupt, corpurile noastre au încetat să se mai atingă, și eu, deși atât de înfometat de divinitatea îmbrățișării ei, atât de îmbătat de

răsuflarea ei pe gâtul meu și atât de dornic să îi simt din nou sânii ce îmi atingeau pieptul, nu am fost trist. Sufletele noastre băteau în același ritm, într-un ritm atât de alert, atât de vesel, respirația ei m-a făcut să mă cutremur și fiorii provocați de mâinile ei atât de reci ce mă atingeau pe spate m-au făcut să uit complet. Să uit de universul întunecat pe care îl visam înainte.

— De ce ai venit mai devreme? mă întrebă ea, râzând.

— Vroaim să stau un pic singur.

— De ce? Ți e teamă?

— Deloc. Sunt doar pierdut.

— Unde?

— În mine.

— Cum așa?

— Nu știu. Nu pot să explic.

— Mă lași să te caut eu? Când a spus asta s-a îmbujorat ușor râzând cu subînțeles.

— Vrei?

— Nu știu, încă.

— Vrei să afli?

— Da! Cred că da.

— Dar tu? De ce ai venit mai devreme?

— Păi... și eu vroiam să stau puțin singură.

— Ți e teamă? am întrebat-o eu, râzând.

— Chiar deloc. Dar parcă totul e prea rapid.

— Crezi în destin? am întrebat eu, ridicând capul din pământ.

— Da! răspunse ea, uitându-se fix în ochii mei.

În acel moment am realizat că privirile noastre aveau să se întâlnească de foarte multe ori în acea zi și, am înțeles, că orice aș avea, ea poate să rezolve, tot. Să rezolve tot prin cele mai banale gesturi. Mă scufundam în sufletul ei privind în albastrul infinit al ochilor ei. În ochii ei se contopeau marea și cerul, în cea mai frumoasă poezie pe care omul este în stare să o înțeleagă. Nu era o fată, o ființă, era iubire pură și creație materializată în ființa unui om. Era amestecul perfecțiunii turnat într-o formă umană.

— Ce vrei să facem, acum că ne-am văzut mai devreme?

— Hai în *Izvor*. Răspunse ea.

— Bine atunci. Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Și? Nu îți place suspansul?

— Nu prea...

— Trebuie să te obișnuiești cu el. Poate par mai ciudată...

— Nu! Nu! E chiar interesant. Am întrerupt-o eu, înainte să poată termina.

— Crezi că destinul e de vină?

— De vină, pentru ce?

— Pentru întâlnirea de la *Lazăr*.

— Păi ce a fost așa special? M-am prefăcut eu neștiutor.

— Nu te prefăce că nu știi!

— Știu ce a însemnat pentru mine. Dar pentru tine...

— La fel.

— De unde știi ce am simțit eu atunci?

— Din privirea ta. Îmi spuse ea, privind-mă în ochi și zâmbind.

Am rămas înlemnit, nu știam cum o cheamă, nu știam cine e și, totuși, ea privea în interiorul meu și eu în al ei fără cel mai mic efort. Fără să ne atigem, ne contopeam formând un univers complet, unde ea era cerul și eu eram marea, eu eram pământul ea era soarele și în această contopire infinitul îl cuprindeam într-o singură mână, iar un sărut năștea iubirea ce domnea peste universul nostru.

Momentul acela magic nu avea să se termine așa, sub privirile atente ale verii ce zâmbea prin soare și ce sulfa fericire asupra noastră, am luat-o de mână. Ea nu s-a opus și apropiindu-se de mine, am renăscut. Am renăscut prin puterea imensă a unui singur sărut ce a înviat în mine un univers al fericirii, pe care nu îl cunoșteam. Sărutul nostru, atât de lung, a marcat începutul universului nostru. Începutul universului a doi necunoscuți ce își pierd sufletele unul în altul. Doi necunoscuți ce au nevoie unul de celălalt ca să poată să respire și fără de care, vara ar fi rece, aspră și mai dură ca iarna.

Cuvintele au fost de prisos după acest lucru, totul se rezuma la sentimentele noastre ce se renășteau. Puterea imensă a dragostei se trezea în noi. Un sentiment atât de necunoscut nouă, până atunci. Am realizat, în acel moment, că dragostea nu are vârstă, că dragostea nu are formă și că dragostea este elementul creativ, de bază, în viață.

Dragostea reprezintă axa infinitului pe care omul se poate afla de partea pozitivă sau cea negativă, iar eu și ea ne aflam atunci în punctul infinit. Sufletele noastre se transformaseră în iubire pură, iar această contopire marca începutul infinitului pentru mine. Prin această contopire mă simțeam atât de fericit, am reușit să ating fericirea, în acel moment și, acest lucru, mi-a marcat viața.

Din acel moment totul devenea clar, noi doi ne-am găsit, unul în celălalt, după atâtea căutări, atâtea griji, acum nu mai trebuia să fug. O aveam pe ea și totul era clar pentru mine, totul era simplu, totul era realizabil și orice era posibil, cu ea lângă mine.

Am realizat că eu, un adolescent al acestui secol, am descoperit iubirea. Iubirea exact cum este ea, iubirea pură, pasională și nu iubirea de trup. Poate eram singurul, am refuzat să iubesc condus de hormoni. Deși la fizic, ea, nu era o zeiță, fața ei atât de expresivă compensa. Și, cu toate acestea, poate nu m-aș fi îndrăgostit și mai tare de ea, dacă nu s-ar fi dovedit o persoană atât de inteligentă. Am refuzat să fac parte din cei mulți, din cei mulți care iubesc trupul, care refuză să vadă prin piele, cei care vor să vadă doar pielea, eu am vrut să văd sufletul. În noua noastră lume, a secolului, dominată de plăceri fizice și de fizic, în general, eu am ales frumusețea sufletului. Nu am vrut să fiu la fel, nu am vrut să urmez ceva și viața mi-a arătat că am făcut bine, căci am descoperit splendoarea divină și am atins fericirea. Am gustat din fericire și, de atunci, am rămas dependent de ea. Am constat că orice ar fi, trebuie să o caut, și cel mai scurt drum spre ea, e iubirea.

Când am văzut-o, în acea zi, nu am văzut trupul ei, pornind de la gât în jos, ci i-am observat zâmbetul, părul, fața și totul a fost clar pentru mine. Nu îmi păsa cum arăta, pentru mine ea era perfectă, așa cum era și speram ca și sufletul ei să fie la fel.

Deși nu îi văzusem sufletul decât foarte puțin, nu apucasem să o ascult, să îi privesc sufletul prin ochii ei și, totuși, nu greșeam. Dragostea noastră, născută din puritatea sufletelor, din lumina ochilor și strălucirea părului era ceva mult mai special decât ne puteam imagina pe atunci.

Desigur, toate astea le-am observat mult mai târziu pentru că atunci eram mult

prea cuprins de săruturile noastre, de îmbrățișări, de ea. Am ajuns în parcul *Izvor*, într-un sfârșit, întârziată de săruturile de la fiecare pas, de iubirea din aer. Ne-am așezat la umbra unui copac și atunci, în acel loc, am început să o cunosc, să aflăm cine e.

— Stii? Nici nu te cunosc, îi spusei eu.

— Încă mai contează așa mult?

— Da. E un pic ciudat.

— Nu mă cunoști suficient? Mă cunoști atât de bine și știi asta.

— Poate că da.

— Sigur că da. Numai numele nu mi-l știi.

— Și crezi că asta nu contează?

— De ce e așa important pentru tine?

— Pur și simplu. Nu crezi că e important?

— De ce neapărat?

— Și cum îți voi spune?

— Cum vrei.

— Atunci, câți ani ai?

— De ce te limitezi la detalii fizice?

— Nu fac asta.

— Ba da. De ce nu mă întrebi ce simt acum?

— Pentru că știu.

— Atunci, ce simt?

Răspunsul a venit prompt, numai că nu prin cuvinte ci printr-un lung șir de săruturi. Am tăcut pentru câteva minute, vorbeam prin priviri, prin mângâieri, prin săruturi. Iarba vorbea și ea cu noi, ne mângâia pe fețe, pe mâini, ne săruta pe pielea mâinilor.

— Chiar asta simt, spuse ea după lunga tăcere.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— Dacă știi detaliile sentimentale, cele fizice sunt fără rost.

— Mă regăsesc în tine, i-am spus eu în timp ce mâna dreaptă începuse să tremure.

— Te îndrăgostești repede.

— Nu mă îndrăgostesc, de obicei.

Nu mințeam deloc, mai cunoscusem până atunci sentimente înrudite, ținusem la câteva fete, dar niciodată așa de tare. Era ceva special, cunoscusem atâtea fete, avusesem parte de atâtea relații, toate la fel. O relație simplă, lipsită de sentimente adevărate, doar anumite sentimente slabe, la început, iar pe parcurs, totul se ducea și rămânea doar scârba, de cele mai multe ori.

Trecusem prin atâtea relații fără să mă simt așa, fără să mă schimb, fără să pățesc nimic. Tot ce se schimba erau sentimentele mele, de cele mai multe ori terminând relațiile, câștigând numai ura.

— Chiar așa să fie? continuă ea.

— Poți fi sigură. Bănuiesc, că nici tu.

— Se poate spune. Dar de unde știi?

— Mă regăsesc în tine. Și tu în mine.

— Este un motiv suficient pentru tine?

— Mai mult decât suficient.

- Și pentru mine este la fel. Se pare că te poți baza și pe sentimente.
- Numai pe ele mă bazez, de fapt.
- Nu mi-ai arătat.
- Ba da. Și o să continui să îți arăt.

Urmără alte momente în care vorbele nu mai contau, cuvintele erau de prisos, nimic nu mai avea sens. Tot, în jur, era atât de ireal și tot universul nostru continua să se nască din nimic, cu fiecare sărut. Fiecare mângâiere aducea căldura asupra noastră și toți ceilalți nu mai contau, în acele momente, eram noi.

Timpul pentru noi stătuse în loc, în acele momente totul se oprește și, totuși, în lumea reală, pe care deși pășeam, nu ne mai aflam, timpul trecuse atât de repede. Oricât de mare ar fi fost dragostea noastră în acele momente, indiferent că în universul nostru timpul eram noi, trecuseră mai bine de trei ore și ceasul era deja trecut de ora 21:00. În tot acest timp, cuvintele au fost de prisos, ne-am descoperit reciproc, ne-am alinat durerile și ne-am vindecat rănilor. Gândurile în care pluteam dimineață zburaseră, chiar din primul moment, și orice alt gând negativ, orice raționament împotriva iubirii noastre fusese înecat în iubire, în sentiment, în sărut.

Probabil nu mi-aș fi dat seama de trecerea timpului dacă nu am fi fost întrerupți din visare, din iubire, de lumea reală și, mai exact, de un telefon. Era telefonul ei, mama ei o suna. Mi-am reamintit de lumea reală, mi-am reamintit că în ciuda iubirii și gândirii mature mi-am amintit că noi doi suntem doar niște copii. În viziunea celor trecuți de adolescență eram niște copii, dar cei care credeau acest lucru nu ne cunoșteau interiorul.

- Trebuie să plec, spuse ea, după ce termină discuția cu mama sa.
- Deja? Parcă au trecut câteva minute.
- Știu. Dar nu am ce să fac.
- Îmi dau seama. Dar nu vreau să pleci.
- Nici eu nu vreau să plec. O să îmi fie așa dor.
- Crezi?
- Știi că așa e.
- De unde să știu?
- Pentru că și ție îți va fi dor.
- Nu m-am înșelat.
- Cu ce anume?
- Ne completăm.
- Te mai îndoiai?
- Nicidecum. Cum o să dau de tine?
- Destinul decide.
- Cum poți lăsa asta pe mâna destinului?
- Nu o să o fac.
- Atunci?
- Îți voi dicta numărul meu de telefon.
- Nu mă îndoiam.
- Știu. Notează.
- Gata! Și *id-ul*? *Mail-ul*?
- Data viitoare.
- Și, când va fi acea dată viitoare?

- Tu stabilești.
- Chiar mâine.
- Nu. Nu te las să te grăbești.
- Atunci peste patru zile.
- Perfect! Adică, pe optsprezece.

Urmă un alt șir lung de săruturi din care, probabil, nu ne-am fi oprit dacă nu și-ar fi amintit că trebuia să plece, trecuseră douăzeci de minute de la telefonul mamei ei și deja ceasul arăta nouă și jumătate.

M-am despărțit de ea cu greu, fără să îmi ating scopul, de a-i afla numele, dar fericit. Deja nu mai conta cum o chema, știam cine e, este completarea mea. Încă mai simțeam mirosul ei îmbibat în hainele și în sufletul meu, iar pe buze încă aveam gustul buzelor ei. Pe față aveam urmele mângâierilor ei și în suflet o aveam chiar pe ea.

Plecăm așa fericit, dar deja simțeam dorul ce mă apăsa. Stăteam singur în stația de autobuz, fredonând o melodie de la *E.M.I.L.* pe care o ascultam în căști și sufletul meu plutea. Simțeam că visele mi se împlinesc, o aveam pe ea și era tot ce mai conta pentru mine. Îi aveam pe ei, pe marea mea familie și tot ce îmi mai lipsea era ea și acum o aveam și pe ea. În sufletul meu ea dansa mereu cu mine, cântam împreună și ne sărutam bătuți de soarele verii, întinși, pe iarba din parcul *Izvor*.

Soarele îmi zâmbea, deși pe cer se arăta luna strălucind puternic, în lumina lunii o vedeam tot pe ea, în rochița aceea, alergând prin iarba. Totul se lega pentru mine, totul avea un sens, toate cuvintele aveau rimă și viața era o poezie.

Sentimentele mele rimau puse împreună cu ale ei, fiecare mângâiere era un acord de chitară și acestea se legau între ele prin zâmbete formând cel mai frumos cântec de dragoste.

În seara aceea am zburdat până acasă, era întuneric, adierea vântului de vară mă mângâia ușor și în acea adiere de vară regăseam parfumul ei dulce. Totul pentru mine se reducea la ea.

Acum vara își atinsese țelul, mă făcuse fericit, o aveam pe ea și multe aveau să se mai întâmple, dirijate de vara împletită cu destinul și o picătură de dragoste.

Opt

Trecuse și momentul magic, dar nu îmi părea rău, știam că este doar începutul nostru, începutul verii, în Iulie. Și totuși, ceva mă neliniștea, aveam nevoie să o cunosc, vroiam să știu totul despre ea, absolut totul. Nu îmi place misterul unei femei deși, uneori, este așa benefic, eu vroiam să o cunosc.

Cu toate acestea ea nu mă lăsa, nu vroia să știu totul despre ea, știam deja destule, destule cât să o pot iubi, cât să pot savura iubirea ei. Și atunci de ce nu mă puteam opri aici? De ce aveam nevoie de mai mult?

Am descoperit, însă, că acesta era modul meu de a iubi, vroiam doar să cunosc, să știu totul despre persoana de lângă mine, și când reușeam, călcam peste tot și din sentimente făceam scrum. Dar ea este altfel, nu vroia așa ceva, probabil conștientiza că asta ar putea urma, așa că îmi dădea atât cât să o pot iubi, dar insuficient ca să o pot cunoaște pe deplin.

Următoarele zile au trecut conduse de armonia caldă a verii pe care o părăsisem din cauza iernii sufletului meu. Trăiam blocat între zăpezile gândurilor reci, ce îmi

înghețau speranța și zâmbetul. Însă ziua aceea schimbase totul, soarele iubirii a topit gheața neîncrederii, odată cu primul sărut. Vara se întorsese în mine și îi vedeam din nou zâmbetul ce sclipeste în mare și ochii albaștri luminați de soare.

Toate astea se întâmplaseră din cauza ei, puterea ei imensă asupra sentimentelor mele mă speria, era capabilă să mă distrugă foarte ușor, dar mă consolam la gândul că și eu am aceeași putere și că iubirea există.

Zilele de vară treceau lin, fiecare zi era marcată de zeci de minute petrecute la telefon, noi doi legați doar prin voci, totuși era suficient, puteam să o percep după voce și aveam încredere că o cunosc.

Vocea ei mă îndruma către sufletul ei, îi citeam sentimentele în voce și mai ales în ochi. Întâlnirile noastre se înmulțeau, cu fiecare zi, și ea începea să devină nelipsită. După doar două săptămâni am realizat câtă nevoie am de ea ca să fiu fericit, zilele treceau fără rost dacă nu o auzeam sau o vedeam. Eram groaznic de trist în zilele acelea dar știam că iubirea persista.

Relația noastră se lega, ne regăseam și mai mult în celălalt și totul devenea parcă mai ușor. Zilele lunii iulie au trecut, marcate de zâmbetul ei și, cu siguranță, ultimele zile ale lunii au fost cele mai interesante. Trecuseră două săptămâni de la prima noastră întâlnire, cea care mi-a schimbat vara, cea în care sufletele noastre s-au contopit într-un sărut și nu știam, pe atunci, că o să vină și mai bune, dar și mai rele.

Cu siguranță că vara aceasta a avut zilele ei cheie și majoritatea au fost în luna iulie. Prima zi cheie este, cu siguranță, 4 iulie, când am văzut-o prima oară în față la *Lazăr*, apoi 12 iulie, data în care ne-am întâlnit din nou, la concert, apoi cea mai importantă zi, 14 iulie. Apoi se adaugă, cu siguranță, ultimele trei zile ale lunii iulie.

Nimic nu părea diferit, deja mă obișnuisem cu fericirea mea de dimineață și totul părea la fel în universul fericirii mele, numai dragostea noastră se metamorfoza cu fiecare întâlnire, așa cum observasem în cele trei întâlniri pe care le-am avut în intervalul paisprezece – douăzeci și opt.

Mereu era altfel, deși locul era același, totul era altfel, noi doi eram la fel. Fiecare sărut părea a fi diferit, fiecare mângâiere era alta și vocile noastre se contopeau mereu într-un alt fel. Era o deosebire ciudată, ca și cum ai deosebi două picături de ploaie și, deși totul părea la fel, în percepția noastră era totul diferit.

Am încercat să îi aflu numele, dar am renunțat curând, nu mai avea sens să încerc. O vedeam de fiecare dată atât de fericită, iubirea strălucea în sufletul ei și numai eu puteam să văd asta și, totuși, nu eram sigur de asta. Încercam mereu să văd mai mult decât mă lăsa ea, vroiam să știu dacă se regăsește în mine așa cum o fac eu, vroiam să știu dacă este la fel de fericită ca și mine, trebuia să știu.

Aveam să aflu atât de multe lucruri, în doar câteva zile de la sfârșitul lui iulie, dragostea noastră avea să se contureze atât de puternic și aveam să ne apropiem și să ne îndrăgostim mai profund decât a făcut-o cineva, la vârsta noastră. Destinul ne rezervase rolurile principale în piesa de teatru a verii, ce avea ca temă iubirea fierbinte a unor adolescenți înfomețați de fericire, însetați de vise. Aveam nevoie de dragoste și de vise ca să trăim, adolescenții sunt perfecțiunea vieții ce tânjește după fericire, căutând euforia în fiecare sărut.

Zilele de vară curgeau la fel de repede ca și până atunci, însă parcă aveau un rost și rostul lor era ea. Timpul trecea așa ușor, dar nu regretam nicio clipă, pentru că în

clipele acelea eram fericit.

În ziua de douăzeci și opt trebuia să ne vedem, ca de obicei, în *Izvor*, în locul în care ne vedeam mereu. Era o zi normală însă, în mine, se întâmpla ceva, știam că se va întâmpla ceva, destinul mă învățase să prevăd însă, încă, nu puteam să prevăd exact și, încă, nu pot. Dragostea sufoca rațiunea și logica așa că, oricât de evidente sunt lucrurile ele sunt încețoșate de ea.

Era o zi caldă, copacii dansau în ritmul bățăilor inimii verii, soarele scălda iubirea într-o apă caldă și îneca ura în aur topit. Ea a apărut la fel de strălucitoare ca de obicei și se părea că soarele se întoarce după ea bronzându-i picioarele subțiri și albe, arzându-i partea sânilor lăsată descoperită de rochia neagră. Strălucea, ca de obicei, și simplitatea ei mă marca din ce în ce mai tare. Pe fața ei nu era urmă de machiaj, buzele ei roșii și subțiri erau așa de la natură, rujul nu exista pentru ea, puțin rimel negru pe la ochii îi definea ochii albaștri stralucitori. Era totuși atât de specială, nu doar pentru mine, ci pentru lumea întreagă, era observată de toată lumea.

S-a apropiat repede de mine și în felul ei energic mi-a sărit în brațe, o îmbrățișare cum, probabil, numai ea știe să ofere. Felul ei energic dovedea că iubea cu pasiune, fiecare sărut era la fel ca primul, mâna ei tremura de fiecare dată când îmi atinge pielea.

Fața ei, mereu luminoasă și veselă, ce părea că nu cunoscuse tristețea se luminase brusc și mai tare, se uită adânc în ochii mei și îmi șopti, încet, la ureche:

— Te iubesc!

Tremuram, cum nu o mai făcusem până atunci, în fața acestor cuvinte rostite cu vocea tremurată, mă simțeam atât de vulnerabil dar, această vulnerabilitate combinată cu fericirea supremă pe care o atinsesem, însemna prea puțin. Zburam din nou, cu aripile sentimentelor ei, așa cum știu că o făcea și ea. Două cuvinte calde, simple, la fel ca ea dar atât de divine, probabil că aceste două cuvinte o caracterizau mai bine ca oricare altele.

Răspunsul meu a fost prompt, înainte să poată să mă strângă și mai tare în brațe i-am șoptit, închizându-i ochii cu degetele:

— Te iubesc!

Nu i-am dat voie să deschidă ochii preț de câteva secunde, cât eu mă jucam cu părul ei, iar apoi lungul șir de sărutări și mângâieri a reînceput. Sub soarele fierbinte al verii, erau doi noi îndrăgostiți, doi oameni ce se iubeau puternic, deși nu aveau mai mult de șaisprezece ani.

— Îți vine să crezi că am zis-o? m-a întrebat ea, zâmbind.

— Nu prea. Dar ce e așa anormal?

— Nimic. Doar că sunt cuvinte așa mari.

— Simți asta?

— Da.

— Atunci, cuvintele astea nu sunt suficient de mari.

— Atunci, ce este suficient cât să descrie?

— Nimic. Doar noi doi putem să ne arătăm reciproc ceea ce înseamnă.

Gândurile noastre erau din nou aceleași căci, în clipa următoare mă cuprinse din nou cu mâinile ei subțiri și albe și universul nostru se năștea din nou din propria cenușă, cu fiecare sărut. Buzele noastre unite într-o singură persoană, brațele atingându-se dând universului culoare, o perfecțiune a unor simțuri ce depășesc orice așteptare. Relația

dintre noi se metamorfoza continuu, ne schimbam reciproc și, totuși, totul era perfect, ne înțelegeam gândurile reciproc, ne citeam reciproc sentimentele și legătura dintre noi era mai puternică decât oricare alta. Acel prim *te iubesc*, rostit în șopată, cu răsuflarea tăiată și cu sufletul arzând în flăcările pasiunii, făcuse totul.

Doar două cuvinte, atât de ușor de rostit, însă ele au schimbat totul. Dragostea noastră era susținută din ce în ce mai tare, trăiam în universul perfect al fericirii. Mi-am dat seama de sinceritatea ei imediat ce i-am simțit suflarea, imediat ce i-am simțit mâna fierbinte pusă pe fața mea. În universul iubirii mele, totul era diferit și în fuga mea după fericire, am uitat de tot și de toate.

Totul se schimbase, în cercul nostru de prieteni, dar eu nu mai eram interesat decât de ceea ce face Bogdan. Mă rupsesem complet, de tot și am fost șocat să aflu că Bogdan se certa cu restul prietenilor. Nu puteam însă să fac nimic, eram mult prea scârbit de universul real, dominat de prostie și ură. Universul meu construit din sentimente și versuri era perfect, în fiecare zi scriam poezii, poezii inspirate din iubirea noastră și timpul trecea citind și scriind despre dragoste. Eram complet hipnotizat de fericire și dragoste.

Pe douăzeci și nouă iulie aveam să ne vedem din nou. Era prima oară când ne vedeam în două zile la rând, parcă și ea mă dorea acum cât de mult o doream și eu și îmi dădea, acum, seama că foamea ei de dragoste este la fel de mare ca ceea ce a așteptat. Era la fel ca o altă zi de vară dar, cum aveam să îmi dau seama, tocmai zilele care păreau să fie normale erau cele mai importante. În acea zi ne-am văzut, din nou, în același loc, locul nostru din parc, la umbra unui copac înalt pe iarba moale ce ne mângâia pielea fierbinte. Ea era la fel de strălucitoare ca în fiecare zi, îmbrăcată la fel de simplu, nemachiată și cu ochii strălucind.

Dar, chiar în același timp, Bogdan și noua lui prietenă, Ioana, erau și ei în același loc. Bogdan m-a recunoscut și a venit șocat lângă mine, prefăcându-se, în glumă, că este speriat de mine. De ceva timp Bogdan nu mă mai văzuse pe afară, mă închisese în mine, în versuri și în sentimente. Mă depărtasem de prieteni de frică să nu o pierd din cauza lor. Însă, aveam să îmi dau seama, din acea zi, că greșisem enorm când fugisem de lângă prieteni, pentru că ei aveau să fie salvarea mea. Acea zi mi-a dovedit contrariul, nu aveam cum să fug la infinit din calea lor, ei care acum ceva timp erau familia mea.

Se schimbau atâtea, fără ca eu să știu, uitasem de tot de prietenii mei, de problemele lor, uitasem complet. De când o aveam lângă mine pe ea, uitasem complet de griji sau probleme, mă pierdusem în sentimente și rime. Mă pierdusem undeva pe aleile fierbinți ale sufletului ei dar doar acolo mă simțeam bine.

Toate aceste lucruri îmi trezeau rațiunea ce încerca, fără să reușească să pună stăpânire pe mine. Un singur sărut de al ei m-a trimis din nou în oceanul sentimentelor, fără să îmi mai pot da seama de ceea ce faceam.

Bogdan a început și mi-a întins mâna, pe care i-am strâns-o cu putere.

— Tu? Afară? zise el râzând.

— Da, chiar eu. Ce e așa ciudat?

— Ai cam o luna de când ai ieșit ultima oară cu noi.

— Să nu exagerăm.

Apoi privirea lui se blocase pe ea și fără să mai continue discuția, s-a uitat adânc în ochii ei și apoi s-a prezentat cu vocea tremurândă:

- Bogdan. Cel mai bun prieten a lui Alec.
- Clara. Am auzit multe despre tine, continuă ea.
- Încântat, zise el.
- Asemenea.

Această discuție, atât de banală, m-a șocat, dintr-un singur motiv. Acum îi aflasem numele. Uitasem de el, în ultimul timp. Totul mergea perfect între noi și fără acest detaliu. Cât încercasem să aflu de la ea, acest detaliu pe care ea îl ascundea, aparent, fără motiv. Cine ar fi crezut că tocmai apariția lui Bogdan mă ajutase în această privință.

Veni apoi rândul Ioanei să facă cunoștință cu Clara, de al cărei nume eram așa mândru că îl știam, de parcă ar fi fost cine știe ce lucru. Apoi totul continuă natural, de parcă Bogdan și partenera lui nu ar fi fost acolo. Era totul la fel, ea era la fel, universul nostru era la fel, însă eu eram măcinat de gânduri negre și griji absurde.

Dar, cu fiecare sărut al ei totul se schimba și cu fiecare minut ce trecea, mintea mea se golea de gânduri și probleme și se umplea de imaginea ei, de sentimente și de vise.

Ziua aceea a zburat, ca de obicei, repede, orele s-au scurs repede printre săruturi, mângâieri și sticle reci, de suc, aruncate prin iarba. Seara, a venit și momentul despărțirii. În fața gurii de metrou am pierdut minute bune căci buzele mele, mușcate, râvneau la ale ei, sufletul meu împreună cu trupul, mai vroiau un sărut o atingere, o privire.

Ea și Ioana au plecat împreună, cu metroul, în timp ce eu și Bogdan ne-am dus în stația de autobuz. Iar el părea că aștepta de mult acest moment, căci fierbea să îmi pună întrebări.

- E bună tipa, spuse el, râzând, în felul caracteristic.
- Este superbă, i-am răspuns eu.
- Se poate spune.
- Este sigur!
- Ce zici de Ioana?
- E OK.
- OK? E foarte bună frate.
- Nu știu. Mie îmi pasă doar de ea.
- Cum ai ajuns... zise oftând.
- Îndrăgostit.
- Așa s-ar zice. Dar, te înțeleg.
- Sincer? O iubești pe Ioana?
- Nu. Dar am iubit.
- Nu mi-ai zis până acum.
- Nu era necesar.
- Sau, poate că da.
- O iubești?
- Cu toata ființa.
- Doar corpul? întrebă el agitat.
- De la buze până în adâncul venelor. De la păr până în adâncul sufletului.
- Ai grijă cu ea. Spuse asta și mă mângâie pe umăr.
- Nu te-am mai văzut așa.

- Am și eu momentele mele. Destul de rare.
- Poate ar trebui să rămâi la fel, mereu.
- Nu. Clar, nu.
- Cum vrei tu.

Tăcerea s-a lăsat un timp, peste noi, fiecare se gândea probabil la ea. La acea ea după care tânjeam amândoi. Priveam în gol pe geamul autobuzului, răspunzând monosilabic la diferite întrebări puse de Bogdan. Buzele mușcate tânjeau după ea, mâinile arse de soare tânjeau după ea, ochii mei tânjeau după ea. Eu tot tânjeam după ea, luna îi purta chipul, stelele îi simțeau sărutul, iar cerul întunecat îi plângea plecarea.

- De cât timp sunteți împreună?

Această întrebare m-a trezit din amorțeala dorului și, brusc, calmul meu se risipi ca și parfumul ei odată ce m-am urcat în autobuz.

- Nu suntem împreună.
- Cum nu?
- Oficial, nu suntem.
- Adică? Nu ai întrebat-o încă, nu?
- Nu. Este totul perfect, oricum, între noi.
- Dar contează și asta, încă.
- Am și uitat.
- Întreab-o. E cel mai bine așa.

Bogdan mă pusese pe gânduri atunci. Tăcusem brusc. Erau atât de importante aceste cuvinte? Oare sentimentele dintre noi nu ajungeau ca să fim siguri că noi doi suntem o singură persoană?

M-am gândit abia mai târziu, în acea seară, la ceea ce îmi spusese Bogdan. Această întrebare, absolut banală după forma ei și, totuși, încărcată de o emoție atât de profundă. Ce însemnau aceste cuvinte între sentimentele noastre? Ce mai contau câteva cuvinte între noi? Mă chinuiam să înțeleg, în acea seară, iubirea pe care o simt acum, ca adolescent și, totuși nu reușeam. Sentimentele ce îți încarcă sufletul și ce se transmit cu fiecare gest și cuvânt sunt chiar importante, într-un final și, totuși nu înțelegeam. Nu înțelegeam nimic, era prea greu. Sentimentele sunt de neînțeles și toate emoțiile pe care le aveam cu gândul la această întrebare banală mă făceau să tremur.

Am adormit cu greu atunci, eram prins de gânduri și de sentimente, ca de obicei. Îmi dădeam seama că această iubire mă hrănește moral. Aveam atâtea lucruri de descoperit și o lume nouă mi se deschidea în față.

Diminețile fericite deveneau un obicei, pe care îl iubeam totuși. Aerul fierbinte de afară, cerul albastru pătat de nori albi și o altă zi în care iubirea se revărsa prin fiecare gest, prin fiecare cuvânt. O altă zi în care am ceva de dat și ceva de primit, o altă zi în care soarele răsare și apune. Iubirea mă schimbase mult, devenisem optimist, devenisem fericit. Eram imperfect, groaznic de imperfect pentru toată lumea, dar pentru mine și pentru ea, eram perfect. Încrederea în mine venea cu fiecare sărut și mă simțeam bine, mă simțeam cu adevărat fericit.

Ca în fiecare zi de vară, timpul trecea ușor, uneori trecea prea greu, alteori, când eram în prezența ei, prea ușor. Urma să mă văd cu ea în același loc, ca de obicei, și nu conta monotonia, eram noi doi și restul era neimportant. Și totuși ea nu era deloc monotonă, în fiecare zi era alta. În fiecare sărut era alta, în fiecare mângâiere simțea

altfel.

Mă temeam de monotonie, nu vroiam să fiu niciodată la fel, nu vroiam să fac parte din majoritate. Eu trebuia să fiu altul, să fiu cum vreau eu; într-o lume dominată de gusturile a câtorva persoane, eu vroiam să fiu altul. Nu știam, pe atunci, de ce, dar odată cu intrarea la liceu am realizat că lumea din România este alta, și că eu, fiind schimbat față de ceilalți, alesesem calea cea bună. Totuși, acea zi era importantă. Era ultima din șirul celor trei zile speciale ale căror importanță am descoperit-o mult mai târziu.

La umbra aceluiași copac, ca de obicei, a apărut ea. Părea mai strălucitoare ca oricând azi, dar așa părea mereu. Se îmbrăca mereu în rochii când ne vedeam, mereu era îmbracată simplu și frumusețea ei era lăsată liberă căci nu purta machiaj.

Cum m-a văzut, a alergat spre mine să mă strângă în brațe, mă strângea cu toată forța ei, ca de obicei. În acele îmbrățișări își concentra, parcă, toate sentimentele și mă strângea ca și cum nu m-ar mai vedea. Mi-a luat capul în mâinile ei, m-a privit în ochi și m-a sărutat, strângându-mă, în continuare, în brațe.

Am stat așa un timp, greu de spus cât, căci eu pierdeam timpul când eram cu ea, clipele se opreau și totul se schimba.

— Clara, i-am șoptit eu, mângâind-o.

— Da. Ai aflat cum mă cheamă.

— Prin ce întâmplare banală.

— Așa crezi tu? spuse ea râzând cu poftă.

— Nu este așa?

— Nu. Aș fi putut să mint, dacă vroiam.

— Deci așa ai vrut tu să aflu?

— Da.

— Ești, cu adevărat, o mângâiere.

— Doar din această cauză mă cheamă așa, spuse ea, mângâindu-mă, încet, pe față.

Apoi continuă șirul nostru de săruturi, prin care noi comunicam așa bine. Între noi cuvintele nu aveau sens, nu puteau să exprime ceea ce simțeam. Noi ne înțelegeam cel mai bine prin aceste gesturi. Întâlnirile noastre pot părea stupide, dar cei care își dau seama că de multe ori cuvintele sunt de prisos și că sentimentele se transmit prin priviri și mângâieri și se înțeleg prin săruturi, își dau seama că întâlnirile noastre erau mereu altfel și că orice atingere valora cât mii de cuvinte fără rost. Să simți iubirea este greu, să înțelegi iubirea este imposibil. Căci iubirea se metamorfozează cu fiecare persoană pe care o atinge, se transmite cu fiecare mișcare a unui om și formele ei sunt imposibil de aflat. Cine ar cunoaște secretul iubirii ar fi cel mai puternic și, cu siguranță, și cel mai fericit om din lume. Vroiam, și încă vreau, să înțeleg iubirea căci atunci aș putea să aduc fericire, să mă îndrăgostesc iar și iar și, într-o zi, să îmi găsesc iubirea vieții și, cel mai important, aș putea închide rănilor sufletului.

— Suntem împreună, spuse ea, brusc.

— Ce vrei să zici?

— Păi, prietenia nu mi-a fost, încă, cerută.

— Da, știu. Dar...

— Dar ce este între noi nu ține cont de cuvinte, mă întrerupse ea.

— Da! Da, am repetat eu uimit.

— Știu că și tu simți la fel.

— Simt. Suntem împreună, încă de la primul sărut.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc! Draga mea, Clara.

Am pus accent pe ultimele cuvinte, fără să vreau, dar știam că numele ei îmi face atâta bine.

— Mângâiere... i-am șoptit.

— Da. Numele meu nu este potrivit pentru toată lumea.

— De ce?

— Pentru că nu sunt o mângâiere pentru toți.

— Dar pentru mine ești.

— Și asta este tot ce contează. Mi-a șoptit și ea.

Era roșie la față, de la căldură. Chiar dacă ar fi fost frig afară, ea tot ar fi fost roșie la față. Căci focul iubirii noastre, trecut demult de granițele copilăriei o încălzea și o mângâia.

— De ce crezi că nu ești pentru toată lumea o mângâiere?

— Pentru că așa sunt eu. O ciudată! Neînțeleasă.

— Spui tu!

— Nimeni nu e ciudat într-o lume în care sentimentele există. Sentimentele sunt neînțelese, dar nu ciudate.

— Știi ce simt, nu?

— Desigur, i-am spus sărutand-o pe frunte, ca un tată protector.

— Atunci, suntem doi neînțeleși?

— Da! Și așa va rămâne!

— Suntem doi nebuni într-o lume normală.

— Nu, draga mea. Suntem doi normali, într-o lume bună.

Nouă

Acele trei zile marcau doar trecerea la un alt nivel a iubirii noastre. De la o iubire oarbă, la o iubire puternică, pasională. O iubire ce unește complet sufletele și ce le contopește într-o singură bătaie a acelorași sentimente. Dragostea noastră evolua odată cu noi. Cu fiecare zi ne cunoșteam mai bine, eram mai apropiați și lucrurile ce păreau greșite nu își aveau locul în acel perfect dans al unor suflete inocente.

Mi-am dat seama, mult mai târziu, că atunci învățam să mă cunosc pe mine prin ochii ei. Învățam să fiu eu, un eu perfect pentru mine și pentru ea. Rămâneam același pentru ceilalți însă, pentru mine și pentru ea, eu eram perfect pentru că mă scăldam în apa limpede a iubirii ce îmi spăla greșelile. Timpul trecea, pentru noi, căci indiferent de vârsta noastră, noi ne maturizam mai repede ca oricine altcineva. Dragostea se dovedea elementul ce ne perfecționa ca oameni.

Am învățat, atunci, că ea nu era perfectă pentru toți. Era greu să realizez acest lucru pentru că purtam masca dragostei ce mă făcea să o văd perfectă. Dar, acele vorbe ale ei m-au convins că, și eu și ea, desi perfecți unul pentru celalalt, eram imperfecti. Vroiam să aflu cum mă percepeau ceilalți, căci eu pierdusem chiar și aceste noțiuni, elementare înainte, atunci când pășisem în noul univers.

Fiind bătut de aceste gânduri am hotărât să văd ce mai fac prietenii mei. Fosta mea familie ce fusese înlocuită doar de o singură persoană. O singură persoană ce le

înlocuia tot, singura persoană de care aveam nevoie.

Era o altă dimineață fierbinte, de vară, pe la începutul lui august. Eu eram din nou pradă gândurilor mele, așa că am hotărât că era momentul să văd ce mai fac prietenii mei, pierduți în umbra dragostei.

Telefonul era lângă pat, am întins mâna după el hotărât să o sun pe Eirene, singura care putea să mă înțeleagă, în afară de Bogdan, care m-a susținut încă de când m-a vazut în acea zi, cu Clara, în parc. El, probabil, înțelegea euforia în care eram și a preferat să se abțină cu reproșurile, pentru un timp mai potrivit.

Am sunat-o pe Eirene de trei ori, de fiecare dată suna ocupat. Aveam atâtea nevoie să vorbesc cu ea, atunci. Ceva din mine simțea nevoia să îi audă vocea și să știe ce mai face.

Nu mă simțeam vinovat că nu mai vorbisem cu ei. Aveam un motiv puternic, iubeam. Îmi dedicasem timpul pentru ceva mai important, pentru ceva unic. Dar numai eu puteam să cred că acel motiv este credibil și că iubirea șterge fiecare greșală a omului. Însă chiar acea zi a fost începutul drumului către realitate.

Am plecat însă împăcat de acasă, grija pentru Eirene a fugit cu telefonul Clarei. Mă anunța că într-o oră ne vedem în același loc. Grija pentru fosta familie era acum inexistentă, iar eu radiam de fericire și, probabil, că zâmbeam tot timpul în acele clipe. Nu mai știam ce însemna tristețe, din momentul în care atinsesem prima oară buzele roșii ale Clarei. Viața mea se schimba iar eu deveneam ceva mai mult decât un simplu adolescent.

Soarele fierbinte îmi zâmbea, ca în fiecare zi, cerul reflecta imaginea ochilor ei, norii erau fire din părul ei și fiecare om părea să zâmbească doar pentru că ea, undeva, zâmbea.

Ea apărea mereu la fel și, totuși, totul părea altfel. Strălucirea ei era mai mare, buzele ei mai roșii, înroșite nu de machiaj ci, de dragoste, ochii mai albaștri și părul mai strălucitor.

Alerga mereu, cu brațele spre mine, mă cuprindea și mă strângea, câteva secunde, cu toată puterea ei. Dorul ei se termina odată cu acea îmbrățișare, care devenea un mod de stăpânire al foamei de iubire. Apoi, urmau minute în șir în care vorbeam prin atingeri și săruturi, cuvintele erau de prisos. Deși aceste momente se petreceau la fiecare întâlnire, de fiecare dată, totul părea altfel.

Clara parcă depășise, cumva, monotonia, dragostea învinsese monotonia. Acest lucru mă fascina, mă depășea, mă făcea fericit. Mă făcea să cred și mai mult în iubirea noastră, în iubirea noastră perfectă.

Ea s-a întins lângă mine, pe iarbă, cum făcea mereu. M-a luat de mâini și m-a sărutat fierbinte pe obraz.

- Mă bucur că te-am găsit, spuse ea încet.
- Și eu. Destinul și vara ne-au adus împreună.
- Numai tu mă înțelegi complet.
- De ce spui asta?
- În ochii tăi, eu sunt perfectă! Nu?
- Desigur. Așa și ești.
- Greșești. Tu ești perfect, în ochii mei.
- Dar nu sunt așa.

- Pentru mine ești. Pentru mine și pentru iubirea noastră.
- Suntem perfecți când suntem amândoi.
- Așa este. Dar numai când suntem împreună.
- Pare atât de sec să spun că numai tu mă înțelegi.
- Cuvintele sunt seci. Dar sentimentele nu, dragul meu.
- Cuvintele sunt de prisos între noi.
- Între noi, da. Dar sunt cea mai bună cale pentru exprimare.
- Vrei să spui că și tu scrii? am spus eu, simțind o fericire imensă.
- Da. Așa mă eliberez eu.
- Și eu la fel.
- Nu m-am îndoit, nicio clipă.
- Tu știi, atât de bine, cine sunt.
- Așa e! spuse ea râzând, cu poftă.
- Și tu cunoști, mai bine ca mine, fiecare gând al meu.

Desigur că acel moment a fost precedat de un limbaj mult mai plin de înțeles decât cel verbal. Cuvintele sunt uneori atât de seci și epitetele devin banale, uneori, când iubirea înfrumusețează totul. Așa eram noi atunci, cuprinși de cele mai mari pasiuni pe care oamenii le-au cunoscut, iar cuvintele sau vârsta s-au dovedit a nu fi impedimente în calea iubirii noastre. Iubirea noastră însemna creație și, această iubire, este cea mai frumoasă. Iubirea perfecționează omul și îi oferă talentul, inspirația și fericirea. Iar noi i-am mulțumit iubirii pentru aceste cadouri neprețuite creând împreună, dar și separat, poezii ce aveau să ne schimbe viața, viața noastră și pe a multor altora.

Prima poezie, scrisă de noi doi, a fost scrisă chiar în acea zi fierbinte, de la începutul lui august. Noi zburam în cele mai dulci vise, printre cele mai potrivite cuvinte. La umbra copacului nostru, răcoriți de ceaiul de lămâie, am creat prima noastră poezie.

Buzele tale, ce îmi sunt privire,
le ating, mă transform în simțire.
Buze roșii ce ard, cu fiecare sărut.
Gustul lor mă urmărește, cu fiecare minut.

Buze roșii ce îmi ard pielea,
Singurele care pot alina durerea.
Buzele înroșite de dragoste pură.
Buzele pe care nu s-a scurs nicio minciună.

Iubirea mea se așterne pe ele
Căci în sărut am pus fericire, tristețe și durere.
Buze ce vreau să le am mereu.
Atingându-le, mă simt un alt eu.

Vreau să simt a lor mângâiere!
Lipsa lor mă afundă în crunta tăcere,
Căci fără ele totul este numai durere,

A lor frăgezime îmi dă, mereu, putere.

Am aşternut aceste versuri pe un caiet ce îl ţinea în poşetă. Cuvintele simple reuşeau, pentru prima oară, să definească, vag, legătura dintre noi. Cum am mai spus cuvintele, oricât de mari ar fi fost, nu puteau descrie ceea ce simţeam noi în acele momente magice.

— Niciodată nu mi-am dat cu roşu pe buze, spuse ea râzând.

— Îmi dau seama. Şi totuşi, sunt foarte roşii.

— Nu sunt mereu aşa.

— Cum să nu?

— Sunt întocmai ca ochii tăi.

M-a surprins acea remarcă. Într-adevăr ochii mei erau verzi sau albaştri în funcţie de lumină.

— Ce vrei să zici?

— Crezi că nu am observat că ochii tăi au două culori diferite?

— Nu este ceva aşa de evident.

— Pentru mine este. Căci ei sunt locul unde eu găsesc fericirea. Am observat că îi ai ori albastru deschis ori verzi. Şi, după cum îmi place mie să cred, cât eşti cu mine sunt albaştri iar la despărţire se fac verzi.

— Se fac verzi pentru că nu mai este persoana care să îşi găsească fericirea în ei.

— Aşa şi buzele mele. Sunt roşii doar atunci când oferă fericirea cuiva.

— Şi atunci sunt mai roşii ca orice alte buze.

— Pentru că atunci ard de dragoste şi fericire.

— Şi atunci lasă semne adânci.

— Unde? întrebă ea curioasă.

— Aici, i-am spus eu arătând spre inimă. Acolo este semnul lăsat de cele mai roşii buze.

Apoi, au urmat cele mai fierbinţi săruturi pe care mi le-a dăruit vreodată şi, atunci, acele buze au lăsat cu adevărat un semn adânc în sufletul meu. Un semn ce va fi acolo mereu indiferent de vârstă.

Multă lume nu poate înţelege dragostea ce ne unea pe noi. În prejudecăţile unora sau altora vârsta este un impediment în calea sentimentelor sincere. Cei ce privesc aşa nu îşi dau seama că o vârstă considerată fragedă ascunde o maturitate profundă pe care o înţeleg numai persoanele de aceeaşi vârstă. Această inocenţă este îmbinată perfect cu sinceritatea şi dragostea simţită de noi, care, deşi neînţeleasă, era perfectă.

Universul nostru fericit părea imperturbabil, fericirea era infinită şi se metamorfoza cu fiecare sărut. Zilele curgeau lin, soarele era la fel de fierbinte în fiecare zi, iar în strălucirea lui se reflecta imaginea noastră. Obişnuiam să mă trezesc la răsăritul soarelui. Priveam captivat răsăritul căci, în razele soarelui, îi vedeam imaginea.

Într-o zi, tot la începutul lunii august, doar la câteva zile după prima mea creaţie, ea a apărut la fel de strălucitoare dar zâmbind amar. Era tristă, simţeam asta mai clar decât o vedeam.

— Ce ai păţit?

— Mă tem.

— De ce? am întrebat, cuprinzând-o în brațe.
— De toamnă, dragul meu.
— Toamnă? Eram buimăcit. Dar, într-adevăr, până la sfârșitul verii nu mai era mult timp.

— Da. Dacă se va duce vara, cine ne va mai veghea iubirea?
— Noi. Sau, ești gata să renunți?
— Niciodată!
— Și atunci?
— Am prea mare nevoie de tine. Mâinile îi tremurau spunând asta.
— Și eu am nevoie de tine.
— Tocmai de asta mă tem. Să nu te pierd.
— Clara, iubirea nu ține cont de anotimpuri sau de vreme. Ai încredere în mine, în noi. Dragostea m-a învățat să fiu optimist, căci ea poate face orice și orice om poate fi fericit. Fericirea se reduce la dragostea de orice fel, pentru orice lucru. Dragostea mea este imensă, atunci și încrederea mea este la fel și nu voi renunța la tine.

— Îmi promiți?
— Dacă îmi promiți că vei fi optimistă.
— Promit!
— Atunci promit și eu. Acum zâmbește, altfel o să înceapă furtuna.
— Nu e niciun nor pe cer, spuse ea mirată.
— Dacă nu zâmbești, va fi. Nu numai pe cerul acesta ci și pe cel al fericirii noastre.

Eram uimit de puterea unor gesturi, de însemnătatea lor. Am realizat multe după acea perioadă magică. Am început să văd omul ca pe o ființă ce are nevoie de un singur lucru, pentru a fi perfectă, dragostea.

Am văzut viața ca motivul principal al fericirii oamenilor, trăiești, iubești ești fericit. Totul se naște și moare în iubire, viața se naște din iubire și se termină în iubire. Calea de la agonie la extaz o constituie un sărut, de la viață la moarte un *te iubesc* și de la creație la artă din iubirea pentru frumosul vieții.

Totul are un ciclu ușor de înțeles, pentru cei care au iubit sau iubesc o persoană, ei pot înțelege că iubirea de orice fel reprezintă omul. Toți iubim, ne iubim familia, dar odată ce înveți să iubești pe cineva care îți este complet nou, o persoană pe care îți dorești să o descoperi, te îndrăgostești și apoi iubești, totul se schimbă în viață.

— Am o surpriză pentru tine. Ochii îi străluceau când mi-a zis acest lucru și în acel moment inima mea bătea mai tare ca oricând.

— Ce surpriză?
— Vreau să mergem să vedem răsăritul. M-am gândit că, deși tu l-ai mai văzut atunci, înainte să ne întâlnim prima oară, ar fi altceva să îl vedem în doi.
— Cu siguranță.
— Deci, ești de acord?
— Dar cum faci să ieși din casă, tocmai la ora aceea?
— Simplu. Nu îți face griji. O să afli peste două zile.
— Bine. Mă las dus de val atunci.
— Așa va trebui să faci mereu, dragul meu.
Începuse să capete și mai multă încredere în mine. Iubirea nebunească se baza

acum și pe încredere nu doar pe sentimentele adolescente, iar acest lucru era important pentru că dragostea noastră părea din ce în ce mai sudată.

Mă cunoștea așa bine acum, cum o cunoșteam și eu pe ea. Și nu cred că ar fi putut fi o problemă a unuia dintre noi pe care celălalt să nu știe să o rezolve cu o frază sau un gest. Vroia să mergem să vedem răsăritul, călcând în picioare, astfel, regulile stricte ale mamei ei.

În universul nostru noi nu mai eram copii cu ore de venit acasă, eram stăpânii propriilor destine și ne țineam de mână tot timpul. Dar, în realitate, privind rațional, amândoi eram copii și aveam reguli stricte, impuse de părinți. Totuși, ea risca pentru mine și pentru ce era între noi. Iar eu riscam și eu, dar mai puțin. Oricum aceste lucruri nu mai contau, niciun lucru nu mai conta, pentru că peste doar câteva zile aveam să fim noi doi și soarele ce se ridica, din iubirea verii, pentru pământ, în fiecare dimineață.

Peste două zile ea mi-a dat marea veste. Urma să vedem împreună răsăritul așa cum îmi promisese, chiar în următoarea zi.

Ziua în care urma să privim răsăritul era chiar paisprezece august, sărbătoream o lună de la primul sărut, de la formarea universului nostru. Nu a vrut să îmi spună nimic înainte, totul a fost o surpriză pentru mine. Și, acest plan al ei, mi-a arătat sinceritatea iubirii ei.

Zece

Simțeam, atunci, ceva cu mult mai puternic decât simțise oricine altcineva la vârsta mea, sau poate mai mult decât oricine altcineva a simțit vreodată. Încrederea pe care mi-o acorda, grija față de sentimentele mele, strălucirea cu care mă bucura, amplificau dragostea dintre noi.

Ca de obicei, obișnuiam să stau până târziu scriind poezii sau citind. Era miezul nopții, când m-am uitat la ceas, ziua de paisprezece august începea oficial.

Am tresărit brusc, cartea a căzut pe jos iar eu am rămas uimit, preț de câteva secunde. Îmi dădusem seama de ce ea își dorea să vedem răsăritul împreună și de ce își dorea să ne petrecem toată ziua împreună. Trecuse o lună, o lună de la prima atingere a fericii. Din acel moment timpul zburase fără rost. Așa că nu mai știam în ce dată sunt, nu știam nici măcar când mă culc și când mă trezesc. Timpul nu mai însemna nimic pentru mine, căci pentru noi doi timpul nu exista.

Era miezul nopții și, totuși am sunat-o. Trebuia să îi vorbesc.

— A trecut o lună de când timpul s-a oprit și de când am descoperit ce e iubirea, i-am spus eu imediat ce a răspuns.

— Ți-ai amintit deci? răspunse ea începând să râdă.

— Nu am uitat.

— Nu mă îndoiesc. Nu ai somn?

— Deloc. Tu?

— La fel.

— Hai să ne vedem mâine la cinci, unde ne-am văzut prima oară. În față la *Lazăr*.

— Perfect atunci. Ce facem douăsprezece ore?

— Sunt prea puține douăsprezece ore pentru noi.

— Crezi tu?

— Tu ce crezi?

- Ce crezi și tu, Alec.
- Atunci de ce mă mai întrebi?
- Pentru că îmi place să te aud spunând-o.
- Dar tu ți-ai amintit, Clara?
- De ce mă întrebi ce știi deja?
- Pentru că îmi place să te aud spunând-o.
- Dacă mergem mâine la răsărit, ce poate însemna?
- Că nu ai chef să dormi.
- Nu fi copil. Râdea cu poftă spunând aceste cuvinte.
- Spune-o!
- Nu am uitat niciodată, și nici nu o să uit.
- A fost greu?
- Știi prea bine cum a fost.
- Hai să ne culcăm.
- Dar nu îmi e somn.
- Nici mie. Dar mâine, Clara, o să dormi în loc să vezi răsăritul.
- Poate asta o să faci tu, Alec.
- Imposibil.
- Bine, dacă zici tu.

Discuția noastră a continuat, până târziu în noapte. A continuat cu declarații de iubire și tachinări, căci iubirea te maturizează dar îți dă și ocazia să fii copil, iar noi încă suntem copii. Am vorbit încontinuu, la telefon, eram captivați unul de altul și somnul nu mai era o necesitate. Când eram împreună somnul, setea sau foamea ne deveneau necunoscute. Chiar și legătura fragilă oferită de telefon ne ajungea, pentru că vocile noastre se armonizau iar imaginația făcea restul și, în acele momente, ea era în fața mea.

Țin minte că am închis telefonul în acea dimineață, pe la patru. Am adormit amândoi până la urmă. Somnul ne era necesar, nu din cauza oboselii pe care nu o simțeam, ci doar pentru a ocupa timpul în care nu eram împreună.

A doua zi m-am trezit devreme. Aveam multe lucruri de făcut. Nu vroiam să o las doar pe ea să celebreze acea zi, trebuia să pregătesc o zi specială și aveam multe idei.

Ziua a început cu o discuție cu mama. Era îngrijorată de ceea ce se întâmpla cu mine, mâncam puțin, eram mereu plecat și noaptea adormeam târziu. Mama înțelesese tot, știa că sunt îndrăgostit, găsise poezii și înțelese complet situația. Mi-a cerut doar să i-o arăt și după aceea să i-o prezint, dacă vreau. Laudele nu au conținut la vederea unei poze, mama a încheiat spunându-mi să am grijă de mine și să am grijă de ea. Sprijinul ei era imens, căci înțelegea ce simt și era dispusă să mă ajute. I-am povestit tot ce aveam de gând și a acceptat ideea unei nopți pierdute.

Afară era cald, o zi de august în care vara parcă încerca să iubească pământul cu toată forța ei căci nu mai era mult până când ea avea să plece pentru un an. Cum trecuse doar atât de puțin timp? În lumea noastră trecuse atât de mult. De ce nu e vară mereu? De ce iubirea nu e mereu la fel? De ce?

Nu aveam timp să îmi răspund atunci la aceste întrebări, căci timpul mă presa, și trebuia să mă grăbesc către o florărie. Am cumpărat unsprezece trandafiri roșii. Toate aceste flori făceau parte din planurile mele. De ce tocmai trandafiri? Simt că trandafirul descrie cel mai bine dualitatea, iar iubirea este duală, și omul este dual. Trandafirul este o

floare superbă ce exprimă iubirea și puritatea prin culorile lui, iar spinii reprezintă durerea provocată de pierderea iubirii. Trandafirii roșii arătau pasiunea și flacăra iubirii, ce cu siguranță noi le simțeam cu putere.

Aveam nevoie de ajutor, însă, căci totul era plănuț până în cel mai mic detaliu. Gândisem în acea noapte totul. După ce ei i se făcuse somn am continuat să mă gândesc, căci chiar dacă în iubirea noastră o floare nu înseamna nimic, indiferența doare cel mai mult. L-am sunat imediat pe Bogdan, ce rămăsese alături de mine. Eirene încă nu mă sunase și se părea că nu îi mai păsa de ceea ce se întâmpla.

— Salut Bogdan. Am mare nevoie de ajutor.

— Nu îmi spune. Tot în legătură cu...

— Da. Tot cu Clara.

— Cu ce te pot ajuta?

— Diseară, poți să fii pe la opt și jumătate în *Suburbia*?

— Da. De ce?

— Câți oameni poți să aduci cu tine?

— De câți ai nevoie?

— Cam zece.

— Nu e o problemă. Oricum, cam atâția suntem de obicei.

— Perfect. O să vin la tine, într-o oră, e bine?

— Cât e ceasul?

— Este două și un sfert.

— Bine. Dar trebuie să îmi explici.

— Promit. Mulțumesc mult.

Rezolasem acum una dintre probleme. În fix o oră eram acasă la Bogdan, toate detaliile erau puse la punct. Îi explicasem perfect ceea ce avea de făcut și mi-a promis că va face cum l-am rugat, în schimb i-am promis că vom ieși a doua zi să îi explic tot ce se întâmpla cu mine, căci nu mă mai văzuse așa până atunci.

La ora patru am plecat spre *Izvor*. Aveam emoții de parcă o vedeam pentru prima oară. Cerul era perfect albastru și, atunci, mai mult ca oricând, regăseam în el ochii ei veseli. Mirosul de trandafir se simțea încă pe hainele mele, întocmai parfumului ei după despărțirea din stația de autobuz. În mine ardea soarele verii mai tare decât o făcuse în acea vară. Un trandafir roșu, rămas la mine, aștepta să îi mângâie pielea albă, ce părea că niciodată nu cunoscuse mângâierea soarelui fierbinte de vară. Ghiozdanul îl aveam în spate și în el aveam iubirea materializată în obiecte.

Sute de oameni erau atunci în parc, dar niciunul dintre cei ce atingeau iarba arsă de soare nu simțea ce simțeam eu atunci. O așteptam nerăbdător, pe o bancă undeva, ascuns de soare, la intrarea în parc. Pentru cei ce treceau pe lângă mine eram un puști cu un trandafir pentru o fată, însă pentru mine și pentru ea eram o jumătate a iubirii ce încerca să dovedească, a suta oară, iubirea, printr-o floare atât de neînsemnată, în comparație cu ceea ce simțeam atunci. În jur era liniște, toți cei din parc erau muți pentru mine, atât de puțin eram interesat de ei. Mă vedeam singur în parc, așteptând ca ea să vină și parcul să se umple de fericirea ce se degaja cu fiecare zâmbet al ei. Pierdut în gânduri și înconjurat de propria frică, uitasem că ceasul se apropie de ora cinci și credeam că o să mai am ceva de așteptat. O șoaptă însă, a rupt tăcerea. Când m-am întors ... ea, în cea mai frumoasă rochie roșie pe care am văzut-o, râdea de neatenția mea. Să

descriu ceea ce am simțit atunci este imposibil, să pot evidenția frumusețea ei de atunci, este imposibil.

Rochia ei simplă, roșie, teniși negri și părul ce îi dansa ușor purtat de adierea slabă de vânt m-au făcut să uit de trandafir, să uit să vorbesc.

Un om înțelege viața înțelegând iubirea. Să înțelegi aceste două lucruri este unul dintre scopurile vieții, dar este un scop greu de atins. Să le înțelegi fără să le cunoști este imposibil. Omul este, de asemenea, greu de înțeles, nu știam ce mă atrage la ea. Iubirea nu este o știință exactă, nu se poate măsura, nu se poate calcula, nu se poate dimensiona. Iubirea îți oferă sau îți ia totul, în viață. Nu știam de ce simțeam aceste lucruri, de ce tocmai eu? Răspunsurile nu sunt mereu necesare, răspunsurile, în acest caz, ar fi venit din rațiune, iar rațiunea ia strălucirea dragostei, încearcă să o facă previzibilă și, atunci, dragostea moare.

— Dovada materială a iubirii noastre, spuse ridicând trandafirul.

— O dovadă atât de fragedă.

— Și totuși, atât de suficientă.

— În acel trandafir se ascunde o parte a tot ce simt.

— Știu.

— Și celelalte părți se află chiar în fața mea.

— O parte a corpului tău este o dovadă materială a iubirii mele. A roșit când a spus acestea, iar mâinile îi tremurau.

Am luat-o în brațe, tremura de emoție. Inocența pe care o vedeam în ochii ei mă făcea să mă simt un copil, mult mai mic decât eram. Mi-aș fi dorit să o întâlnesc cu mult timp în urmă, să am cât mai mult timp să o iubesc.

Aparențele înșală și, atunci, m-am convins complet. Cei ce treceau ne vedeau ca pe un puști blond și slab ce îi oferea un trandafir cumpărat fără rost unei fetițe ce nu a aflat încă ce înseamnă machiaj și este departe de a fi numită femeie. Nimeni nu putea realiza ce se afla în acel trandafir. Acea floare roșie ascundea vise, speranțe, sentimente și iubire. Iar eu nu mai eram un puști teribilist ce încă nu știe ce e viața, iar ea era mai frumoasă ca orice altă femeie ce se machiase vreodată. Cum îi spusese și ei, cu câteva zile înainte, nu eram noi nebunii, noi eram cei normali. Pentru că într-o lume ghidată de sentimente, cei ce se lasă ghidați sunt normali, iar cei ce refuză să se exprime, să iubească, sunt cei nebuni.

Trăim, cu toți într-o lume, unde totul se naște din iubire, chiar și ura se naște din iubire. În această lume, în care iubirea este la fel de importantă ca aerul sau apa, cei ce îi subestimează puterea, cum făceam și eu, cu doar câteva săptămâni în urmă, sunt cei nebuni.

Minutele se scurgeau ușor, cădeau ca frunzele ruginite din copacul vieții. Noi doi eram pierduți, ca de obicei, în firele de iarbă pe care le cunoașteam așa de bine și care deveniseră o parte din iubirea noastră. Parcul tot devenise casa iubiri noastre.

La șapte și jumătate am plecat spre *Suburbia*. Trecând pe lângă liceul *Lazăr*, ne-am oprit. Stăteam amândoi zâmbind și admirând locul unde am văzut-o pentru prima dată. Am reconstituit scena, numai că acum ceva se schimba. În momentul când eu m-am apropiat ea nu a mai trebuit să plece, ci a sărit în brațele mele.

— Unde mergem? mă întreabă ea, găfâind, după ce ne-am fugărit câteva minute.

— Unde am vorbit prima dată.

- Mergem în *Suburbia*? mă strânse cu putere în brațe.
- E cel mai bun loc în care poți aștepta soarele să răsară.
- Dar nu am tricoul cu *Pistol cu capse*.
- Nu-i nimic. Nici eu nu îl am. Dar în seara asta nu e concert.
- Mi-aș fi dorit să fie. Ar fi fost la fel ca atunci.
- Este mai frumos ca atunci acum.
- A trecut o lună. Oftă ea.
- Mai am atâta timp să te iubesc.
- Tu? Eu mai am timp să te iubesc!
- Avem amândoi timp să ne iubim.
- Aici sunt de acord.
- Nici nu aveai de ce să nu fii de acord.
- Crezi?
- Păi nu este așa?
- Normal că așa e.

Aceste copilării continuau. Ne tachinam în joacă, căci cuvintele acelea nu descriau ceea ce era între noi. Niciun cuvânt nu poate face asta.

Am ajuns pe la opt și jumătate în *Suburbia*, Bogdan își luase locul, în fața clubului.

- Alec! Ce minune. Din nou afară.
- Ca de obicei ironic, Bogdan?
- Așa cum mă știi. Bună Clara.
- Ce mai faci Bogdan?
- Bine Clara. Mă bucur de vară. Tu?
- Mă bucur de vară și eu. Alături de Alec.
- Atunci să ne bucurăm toți trei. Haideți să urcăm.
- Haideți!

Mi-am dat seama că Bogdan aranjase totul, așa cum îl rugasem, mai devreme. De cum am intrat, Clara a fost întâmpinată de trandafiri, nouă persoane au venit, rând pe rând, la ea să îi ofere câte un trandafir roșu. Ajunși, în sfârșit, la masă, a primit și cel de-al zecelea trandafir, de la Bogdan. Pe fața ei se citea uimirea, se făcuse toată albă la față. Buzele îi erau la fel de roșii și ochii erau la fel de strălucitori.

- La asta nu m-am așteptat. Ești nebun!
- Știu. Din cauza ta sunt așa.

M-a luat din nou în brațe strângându-mă tare, m-a sărutat pe buze, pe obraji, pe frunte pe cap. M-a mușcat apoi de buză, lăsându-mi semn.

- Asta este pentru ca să îți las și un semn fizic, cel din suflet nu era de ajuns.
- Vezi că trandafirii au un mesaj.

A luat toți trandafirii, la rând, aranjând literele cu grijă, după zece secunde găsisese deja mesajul *Buze roșii*.

- Nu pot să cred.
- Este prea puțin, aș spune.

— E clar că ai înnebunit dragule. Iubirea nu se ține în obiecte materiale. Mai ales una ca a noastră.

— Știu, dar dragostea merită mereu arătată prin gesturi, fapte sau obiecte și mereu elogiată în poezii sau romane.

- Nu încetezi să mă surprinzi.
- Și nici nu am de gând să încetez.
- O iau ca pe o promisiune. Să îți iau ceva de la bar?
- Ca de obicei.
- Bine atunci. Mă întorc imediat.

Era fix momentul pe care îl așteptam. Am scos ce aveam în ghiozdan și am pregătit totul așa cum plănuisem.

Când ea s-a întors a găsit scaunul și masa acoperite de petale de trandafir roșu. Să fi fost prea mult? Posibil. Dar dragostea înăbușise prea mult rațiunea și, în plus, dragostea fiind atât de mare cere, la rândul ei, dovezi mari.

Restul nopții l-am pretecut singuri. Singuri nu pentru că clubul s-ar fi golit ci pentru că ceilalți contau prea puțin ca să îi observăm. În joaca noastră, am împrăștiat toate petalele de trandafir prin club.

La cinci dimineața eram doar noi pe stradă. Orașul era tăcut, nimeni nu era pe stradă. Bucureștiul devenise universul nostru, în somnul lui profund, netulburat de vreo mașină. Străzile goale erau, pentru noi, cea mai frumoasă imagine. Totul în jur era numai al nostru. Chiar și cerul prindea culoarea trandafirilor din mâna Clarei, căci soarele aștepta să se ridice din nou asupra unei lumi nebune și uitate în pustiul dragostei pierdute.

Dacă cineva ar fi zărit-o atunci pe Clara probabil ar fi crezut că este un inger. Zâmbetul ei încălzea dimineața rece de vară, sângele îi fierbea în vene și pielea ei roșie prindea o nuanță trandafirie. Ne protejam reciproc de răcoarea dimneții printr-o singură strângere a mâinii. Nu cunoșteam frigul, căldura, pentru noi, venea din interior și atâta timp cât eram împreună era inepuizabilă.

Iubeam acea amorțeală a orașului mult prea agitat, îi iubeam liniștea ce se topea încet încet cu fiecare rază de soare ce se ivea pe cerul ce avea culoarea obrajilor Clarei. Mergeam încet spre *Academie*, mai era o oră până când soarele avea să topească liniștea Bucureștiului ce urma să se scalde iar în zgomotul frustrărilor locuitorilor lui. Treceam pe lângă parcul *Cișmigiu* la fel de adormit și el în acea profundă liniște, așteptând copiii să îi inunde aleile și să îi trezească spiritul cu vocile lor vesele.

Îmi este imposibil să descriu cum mă simțeam atunci, dar cred că un singur cuvânt este suficient, eram fericit. Aveam tot ce îmi puteam dori în acel moment, foamea mea eternă de dragoste era potolită și, în sfârșit mă simțeam împlinit. Iubirea m-a fermecat mereu, citeam despre ea încă de când eram în clasa întâi și tot ce știam despre iubire era că trebuie să îmi iubesc familia. Mă fascina iubirea și acum o simțeam, o cunoșteam. Știam că și ea simte la fel, îmi demonstrase de atâtea ori și, chiar dacă nu o făcea, puteam oricum să îmi dau seama.

Soarele se ridică de milioane de ani asupra pământului, în fiecare dimineață, dar în acea zi avea să răsară special pentru doi copii ce se pierdeau în epitete și în hiperbole ale dragostei adolescente.

Ne-am așezat pe scări, cu fața către soarele care încet se trezea și el. Clara își lăsase capul pe umărul meu și privea cum lumea incoloră și rece se armonizează odată cu soarele. Pentru noi doi viața nu mai era incoloră căci ne-o coloram reciproc.

Soarele ne-a găsit îmbrățișați, sărutându-ne parcă pentru a încălzi și noi lumea alături de soare și pentru a dezmoți soarele ce trebuia să își prindă culoarea obișnuită.

— Știi care este diferența dintre soare și iubirea noastră? mă întrebă ea, zâmbind.

— Nu. Care este?

— Iubirea noastră va fi la fel de strălucitoare și la iarnă.

— Dar știi ce ai uitat tu?

— Ce am uitat.

— Că în fiecare zi, odată cu soarele, răsare și iubirea noastră, din ce în ce mai puternică.

Și, după acel moment, vorbele au fost de prisos, căci prin săruturi noi am colorat în acea zi orașul adormit. Și, acea zi a fost cea mai caldă zi a verii. Iar obrajii Clarei au prins culoarea petalelor de trandari, de la cea mai albă petală la cea mai roșie.

Unsprezece

Trecuse și momentul răsăritului. Trecuseră patru ore de la răsăritul soarelui când eu și Clara am plecat către casă.

După un astfel de moment despărțirea fusese grea, căci deși petrecusem o noapte întreagă împreună, timpul nu era niciodată suficient și întotdeauna mai rămâneau lucruri de spus sau lucruri de făcut împreună.

Era miezul nopții când am ajuns acasă. Nu dormisem toată noaptea și totuși nu resimțeam oboseala, nu am dormit nici măcar zece minute, doar am mâncat și apoi a venit momentul întâlnirii cu Bogdan. Îi promisesem că vom vorbi despre tot ce se întâmpla și atunci era momentul.

Desigur că aveam să ne întâlnim tot în centrul vechi al Bucureștiului care, chiar și de la despărțirea de ei, rămăsese o a doua casă. Pentru majoritatea lumii, acele locuri au devenit învechite și neinteresante. În goana multora după strălucire, aceste locuri sunt uitate, sau poate neînțelese. Noi înțelegeam poezia locurilor ce era scrisă cu fiecare crăpătură dintr-o clădire și cu fiecare scândură de lemn ce peticea o anumită gaură. Simplitatea lucrurilor de acolo este incredibilă și povestea fiecărei pietre formează o istorie a Bucureștiului interbelic care se contopește, în zilele noastre, cu povești ale adolescenților secolului douăzeci și unu.

Ne-am întâlnit, cam pe la patru, la terasa clubului *Fire*. Căldura se mai domolise și norii păreau că se adună pe cer. De aș fi știut atunci că și pe cerul iubirii mele se vor aduna nori probabil l-aș fi lăsat pe Bogdan și aș fi fugit după Clara, oriunde ar fi fost ea.

— E ceva serios, trebuie să mă crezi Alec, începu el.

— Ce este așa grav?

— Nu îți dai seama? În primul rând, ne-ai lăsat baltă.

— Nu aș zice.

— Nu ai zice? Cum numești tu când, brusc, nu îți mai pasă de nimeni și de nimic?

— Mi-am concentrat atenția asupra altui subiect.

— Și, crezi că e normal?

— Pentru mine, e!

— Nu ar trebui.

— De ce nu?

— Pentru că o să rămâi singur.

— Singur în doi.

— Singur de tot.

— Ce prostii zici.
— Așa crezi?
— Sunt sigur.
— Alec, ți-am înțeles complet iubirea. Am înțeles ce simți, gândește-te la Eirene, la Rucs, la Cristiana, la cine vrei tu.

— Ce e cu ele?
— Ne-ai lăsat baltă!
— Nu o numesc așa. De ce nu înțelegi ce simt?
— Ba da, înțeleg. Dar nu trebuia să uiți de noi.
— Cu ce vă puteam ajuta eu?
— Simpla prezență.
— Acum sunt aici, am răspuns eu nervos.
— Prea târziu.
— Ce s-a întâmplat?
— S-au întâmplat prea multe. Dar...
— Dar ce?
— A mai apărut cineva în *familie*.
— Cine?
— Un tip.
— Îl știi?
— Nu! Și totuși, aveți o legătură.
— Ce fel de legătură?
— Vă leagă cineva.
— Cine? Eram agitat, enervat.
— Clara.

Să spun cum mă simțeam atunci, este greu. Imposibil, aș putea spune. Dar în acel moment mâinile îmi tremurau, mă înroșisem tot la față, așa cum aveam să aflu, și în acel moment am ridicat pumnul și am încercat să îl lovesc pe Bogdan.

— Ușor prietene! Calmează-te!
— Ce vrei să spui? Ce e cu el și Clara? Spune!
— Am aflat că au fost împreună.
— Aaaa! Așa, și? Mă calmasem brusc.
— Nu o vorbește tocmai de bine.
— Normal, doar l-a părăsit.
— Dacă tu vrei să crezi asta.
— Tu ce crezi?
— Nu prea mai am încredere în ea.
— Nu o cunoști.
— Dar el o cunoaște.
— Nu îmi spune mie de prostul ăla. De unde știi că nu minte?
— De unde știi că nu minte ea?
— Pentru că ea și cu mine suntem aceeași persoană.
— Atunci se minte pe sine.
— Ce porcării vorbești.
— Nu e bine cum gândești Alec. Nu te mai recunosc.

— Mai taci. Mai vrei ceva de la mine?

— Da! Fii diseară, la opt, aici. Dacă îți mai amintești de noi toți.

— Bine! O să vin.

Am plecat enervat de la masă. Nu puteam să cred ceea ce îmi spunea Bogdan. Cum puteam să nu o cred pe Clara? Eram una și aceeași persoană și minciuna nu exista între noi. Și totuși Bogdan îmi fusese alături atâta timp, de ce m-ar fi mințit? În mine, dragostea, orgoliul, prietenia și furia se amestecau într-un amalgam de sentimente fără precedent. În universul nostru norii se adunau pe cerul iubirii umbrind soarele ochilor ei.

Mergeam spre *Piața Romană*, fără să știu ce caut acolo, fără să știu de ce merg. Eram confuz și speriat și, doar acum, mă simțeam cu adevărat un copil, căci nu știam să iau decizia potrivită pentru mine, nu pentru ceilalți.

Toți suntem persoane influențabile și toți avem slăbiciuni, așa că încrederea pe care o am în unele persoane este complet oarbă și tind să cred orice. Dragostea noastră era mare, era uriașă, era foarte puternică. Totuși prietenia și încrederea sunt la fel de puternice și ele, așa că rațiunea începea să prindă teren și dragostea începea să fie încastrată, să devină, din nou, neînțeleasă.

Nu știu nimic despre acel drum, îmi amintesc doar gândurile pe care le aveam. Îmi amintesc cât de furios eram și cum simțeam că pământul îmi fuge de sub picioare. În minte, aveam doar imaginea ei, aveam doar cuvintele dulci, șoptite fierbinte, senzația primului sărut și gustul buzelor ei. Fiecare din acestea mă făcea să văd soarele de afară dar fiecare cuvânt al lui Bogdan și fiecare aspect al prieteniei mele cu el mă făcea să văd nori, să mă folosesc de rațiune.

Dualismul se manifesta crunt și eu nu puteam să gândesc nimic. Eram distrus de fiecare cuvânt împotriva ei și m-aș fi certat cu oricine numai ca totul să rămână la fel și eu să trăiesc la fel de fericit într-un univers format doar din două elemente.

Ajuns la *Romană* m-am urcat într-un autobuz care m-a dus înapoi către casă. M-am trezit din visare doar ca să cobor din acel autobuz și să iau altul, înapoi către clubul de unde plecasem în urmă cu trei ore. Mă simțeam pierdut, ce aveam să fac? Să renunț, așa, la ea? Nu! Nu! Nu! Nu puteam face asta, nu vroiam să îi ascult pe ei, nu aveam de ce să îi ascult pe ei, trebuia să cred în ea și totul avea să fie bine.

Am ajuns la ora stabilită. Bogdan era la aceeași masă dar, cât lipsisem, i se alăturaseră Eirene, Rucs, Miranda și Cristiana. Toată lumea mă privea intens, priviri crunte, priviri care mă dureau mai rău decât orice cuvânt ar fi putut să o facă.

— Te mai vedem și noi pe tine, Alec, oftă Eirene.

— După o lungă perioadă de timp, o completă Rucsi.

— Am... am... am fost ocupat.

— Noi am înțeles Alec. Dar de ce ne-ai lăsat baltă?

— Nu v-am lăsat baltă, Eirene. Nu mai dramatiza.

— Nu se numește lăsat baltă atunci când dispari din viața unui om fără să te mai intereseze ce face și cum se simte?

— Ba da, așa se numește, a zis Rucsi.

— Nu cred că vă comportați corect cu mine, am spus, la rândul meu.

— Dar cum ar fi normal? Ți-am acceptat iubirea, ți-am înțeles-o, am ascultat-o, nu e iubirea de vină, ci tu.

— Dar nu v-am uitat.

- Nu ai demonstrat asta.
- OK. Nu am facut-o. Și acum, ce?
- Și acum? Așteptăm ceva anume.
- Îmi cer scuze. Dacă ați știți ce am simțit sunt sigur că ați înțelege.
- Să știți că scuzele nu sunt de ajuns, replică Rucsi.
- Știu. Faptele vor fi și ele de partea mea.
- Să sperăm. Acum hai, spune-ne povestea ta! mă încurajă Eirene.

Două ore s-au scurs, ușor. Atât mi-a luat să povesc o lună din acea vară. Unii își pot povesti ușor viața în două ore dar eu nu sunt una dintre acele persoane. Povestea mea a fost completă și corectă dar asta nu m-a oprit să o scald în epitete și metafore. În timpul celor două ore toți cei din jurul meu nu s-au mișcat și nimeni nu a pus întrebări. Acum înțelegeau pentru prima oară ceea ce era între mine și Clara. În jur era liniște, numai vocea mea răsună cu povestea de iubire ce mă făcuse să mă port astfel față de cei ce mă ascultau. Când am terminat, toți erau căzuți pe gânduri. Înțelegeau, abia acum, ceea ce simțisem eu. Niciodată nu ar putea înțelege totul dacă nu ar simți ca și mine și dacă nu ar trăi o asemenea poveste.

- Este, cu adevărat, o poveste de dragoste, spuse Eirene.
- Cu toate acestea însă, comportamentul tău nu este iertat, replică Rucsi.
- Știu. Dar va fi. Și cu toate acestea eu nu voi renunța la...

Nu am apucat să termin ceea ce vroiam să spun. Am fost întrerupt brus de, Vlad, cum aveam să aflu că îl chema.

- Hei, de ce sunteți așa triști? spuse el.
- Tocmai vorbeam eu, i-am răspuns nervos.
- Cine ești tu?
- Alec.
- Vlad. Încântat.
- Eu nu sunt.
- În poveștile voastre părea mai prietenos, Eirene.
- Sunt, de obicei.
- Nu s-ar spune.
- Tu ești cel care spunea minciuni despre Clara?
- Minciuni? Despre curva aia?
- Ce să fie mă? M-am repezit cu pumnul spre el, dar m-a oprit Bogdan la timp.
- Calmează-te. Te aprinzi cam repede nu crezi?
- Ce ai zis de Clara?
- Pe bune. Am zis adevărul. O să ajungi și tu să o cunoști.
- O cunosc mai bine decât o să o cunoști tu vreodată.
- Atunci știți că acum te înșală.
- Încetează cu aceste afirmații, a sărit Bogdan.
- Sunt adevărate.
- Dovedește-o.
- Așteptam asta. Haideți până în stația de autobuz de la *Unirea*.
- Cu ce o să ajute asta? am izbucnit eu.
- Veți vedea.

Am făcut așa cum a zis el. Eu eram târât de Bogdan. Eram enervat la culme și în

orice moment aş fi sărit pe cel ce îndrăznise să se ia de iubirea dintre mine şi Clara. Ardeam, pur şi simplu, şi totul mi se părea absurd. Am fost târât până aproape de staţie unde, din colţ am putut să o zăresc pe Clara. În acel moment picioarele m-au lăsat, pur şi simplu, şi m-am prăbuşit, fiind ridicat de Bogdan. Îmi muşcam buzele atât de tare încât a început să îmi dea sângele şi, după aceea, am văzut cum Clara îl ia de mână pe un băiat şi urcă împreună în autobuz.

Am căzut de pe cea mai înaltă culme în cel mai adânc abis. Simţeam cum înebunesc, cum totul se pierde, cum totul devine absurd. Eram speriat, nu ştiam ce să fac, vroiam să fug, dar de mine nu aveam unde să fug. Aş fi vrut să fug cât mai departe de amintiri, aş fi vrut să uit pe loc, aş fi vrut să vină o fată, în acel moment al uitării, şi să mă îndrăgostesc de ea. Dar era imposibil, orice fată ar fi fost, nu ar fi fost Clara, aşa că totul era în zadar.

În acea seară nu am reuşit să înţeleg nimic, tocmai din această cauză nu expun acest lucru acum. Totul a devenit clar, aşa cum credeam eu, abia peste ceva timp. Agonia în care mă zbăteam, în drumul înapoi spre *Fire*, este greu de descris. Nu mai auzeam nimic din ce ziceau cei din jur, auzeam doar vocea ei şi acele cuvinte, şoptite fierbinte într-o zi de vară.

În acele momente vedeam cum universul se prăbuşeşte complet, cum mă îndepărtez de fericire şi cum din plutire ajung să mă izbesc de pământul rece şi dur al raţiunii şi pe acest pământ găseam un război. Un război între iubire şi orgoliu, între sentimente şi raţiune. Un război ce mă seca complet, mă lăsa fără apărare şi, singurul care pierdea, eram eu, căci eu încasam fiecare lovitură. Iubirea, ce se zbătea să rămână deasupra raţiunii, mă împingea către iertare şi către pace, către o cale de mijloc, iar orgoliul mă forţa să uit de tot ce a fost şi să rămân triumfător, aşa cum credeam eu pe atunci că voi fi, dacă voi uita de ea.

Vlad îşi freca mâinile, de fericire, în timp ce toţi ceilalţi mă îmbărbătau pe mine cu cuvinte pe care nu eram în stare să le percep şi care, oricum, erau irelevante pentru mine la acel moment. Mi-aş fi dorit doar să îl lovesc pe Vlad şi apoi să uit de tot şi totul să revină la normal. Dar nu mai eram acum în lumea viselor, în care orice era posibil, acum eram pe pământ şi observam că cerul este mult mai înnorat decât îl vedeam eu atunci când trăiam magia Clarei.

Am plecat, în acea seară, către casă cu Bogdan, nu am înţeles ce îmi zicea, doar îl aprobam dând din cap şi rămânând în tăcerea războiului interior. În noaptea aceea nu am putut dormi. În zori am văzut răsăritul aşa cum îl văzusem şi cu ea, cu doar 24 de ore în urmă. Dar nimic nu mai era la fel, eu nu mai eram la fel, nu mai eram eu. Ziua mi-am pretecut-o privind în gol şi cu mintea pierdută între decizii ce trebuiau luate. Şi am luat o decizie, în acea zi, orgoliul avea să câştige războiul şi eu să pierd tot ce aveam.

Pe la ora trei telefonul a sunat, era chiar Clara. Am îngheţat complet, eram pierdut. Nu ştiam ce aş fi putut să îi zic, nu ştiam cum aş fi reacţionat. Am vrut să răspund, într-un moment în care sentimentele au câştigat lupta cu orgoliul, dar telefonul încetase să sune atunci. Şi chiar dacă telefoanele s-au repetat până târziu în noapte, orgoliul câştigase de mult, şi eram hotărât că între mine şi Clara totul va fi uitat. Nu vroiam să o mai aud, eram conştient de efectul vocii ei asupra mea, aşa că am decis că tăcerea va fi răspunsul meu, chiar dacă acest mod de a răspunde nu este unul potrivit.

A urmat o altă noapte pierdută printre cărţi, muzică şi poezii. Nu puteam să închid

ochii căci o vedeam pe ea. Nu puteam să stau în liniște căci îi auzeam vocea răsunând din adâncul sufletului. Mi-aș fi dorit să pot fi mai puternic și să nu renunț așa ușor, dar gelozia și orgoliul erau mai puternice ca mine atunci, iar eu eram din ce în ce mai slab și mai aproape de depresie. Telefonul ajunsese să sune în continuu. Eirene, Bogdan și Rucsi mă sunau, pe rând, dar nu aveam cum să vorbesc cu nimeni și nu îmi doream nicidecum să ies din casă. Ei nu reușiseră prin acea întâlnire să mă aibă din nou alături, pentru că ceva le stricase planul, momentul în care am văzut-o pe Clara urcând în autobuz, cu acel tip, de mână.

Nu eram în stare să gândesc, nu eram în stare să analizez. Totul era un haos complet în mintea mea și cheia cu care aș fi putut să îl ordonez mă mai suna doar o dată pe zi și, într-un final, a încetat să mai încerce să salveze ceva. De fiecare dată când telefonul suna eu tresăream și în mine războiul reîncepea. Dar de fiecare dată totul rămânea la fel și eu rămâneam în universul rece al realității crude. Zilele veneau și mă găseau blocat în aceeași problemă, între aceleași cuvinte fără rost și cu aceeași imagine pe care o aveam când închideam ochii. Noaptea treceau, ca și zilele, mai puțin cele câteva ore când dormeam și visam parcul *Izvor*, sau retrăiam momentul răsăritului și mereu mă trezeam la fel, cu imaginea ei urcând în autobuz. Mă pierdeam în monotonia mută a tristeții dar asta nu era nici pe departe cea mai mare problemă a mea.

Nu știam ce pot face, dragostea mare lasă cele mai adânci răni și ale mele păreau că nu se vor vindeca orice aș face. Aceste răni mă opreau să duc o viață normală, să trăiesc vara așa cum o făcusem înainte să o cunosc pe Clara, să o trăiesc în cea mai îmbietoare imperfecțiune, sau măcar să o trăiesc așa cum era.

Doisprezece

Ziua de șaisprezece august m-a găsit în aceeași stare groaznică pe care o aveam doar de două zile. Totul se schimba și eu nu aveam ce să fac. Rolul meu de actor principal în propria piesă nu era dictat de mine.

Nu dormisem nici în acea noapte mai mult decât cinci sau șase ore și acelea spre dimineață. M-am trezit în momentul în care telefonul suna, am tresărit la gândul că e Clara și mă pregăteam să azvârl aparatul numai ca să nu îi răspund însă, de îndată ce m-am uitat, am văzut că Bogdan mă căuta.

- Ce faci mă? Tot în depresie?
- Nu este momentul pentru glume, Bogdan.
- Nu era o glumă.
- Atunci, o să o iau ca pe o glumă.
- Bine, bine! Ce faci?
- Nu la fel de bine ca acum trei zile.
- Asta puteam să o spun și eu.
- Amuzant.
- Nu trebuia să fie amuzant.
- Zii! Ce vrei?
- Cât ai de gând să mai stai în casă?
- Până o să pot să întorc timpul.
- Nasol atunci! Ce fel de om ești?
- Unul trist.

— Un laș.
— Nu mă enerva și mai tare!
— Soarele nu ți-a făcut nimic.
— Așa, și?
— Și cred că ar trebui să îi mai dai o șansă.
— Cui?
— Ție.
— Adică?
— Adică, să ieși din casă.
— Nu vreau!
— Te oblig!
— N-o s-o faci.
— Crezi tu, Alec?
— Sunt sigur!
— Bine! Atunci, ne vedem la cinci.
— Nu ies! Nu înțelegi?
— O! Ba da!
— Ce încăpățânat ești!
— O să vin la tine acasă.
— Atât îți trebuie!
— Bine! Hai, pa! Pa!
— Pa!

Și Bogdan, chiar s-a ținut de cuvânt. La ora cinci, mai punctual ca niciodată, el era la ușa apartamentului meu, sunând la sonerie în continuu. Era clar că era el căci doar el se mai încumeta să mă deranjeze din tristețea mea.

— Ce vrei mă?
— Nu așa se primește un oaspete, Alec...
— Bogdan, tu chiar nu înțelegi?
— Să înțeleg că după o primă iubire pierdută renunți?
— Tu nu ai simțit ce am simțit eu.
— Ba da! Am simțit.
— Nu cred.
— De ce nu?
— Pur și simplu.
— Nu numai tu știi ce înseamnă să iubești!
— Eu știu ce înseamnă să iubești cu adevărat.
— Am fost aproape.
— Și?
— S-a terminat, cam ca la tine.
— Și, ai reacționat la fel?
— Da!
— Și, atunci, de ce crezi că eu voi face altfel?
— Pentru că nu o să te las să repeți aceeași greșeală.
— Cum vei face asta, Bogdan?
— Noapte albă.

- Să nu aud de așa ceva.
- *Suburbia.*
- Amintiri!
- Și?
- Nu pot lupta cu ele.
- Atunci te voi obliga.
- Și cum vei face asta?
- O să vezi.

Nu a plecat până nu m-am îmbrăcat și am plecat odată cu el. Știa foarte bine cum să mă convingă așa că nu i-a fost așa de greu. Am plecat amândoi spre *Lipscani*. Amintirile mă atacau cu fiecare pas și soarele, ce ne veghea dragostea doar cu câteva zile înainte, acum mă făcea să tremur și, când îl priveam, mă cuprindea o durere în piept. Eram pus în imposibilitatea de a lupta. Nu puteam să lupt împotriva mea, nu puteam să uit, nu vroiam să uit aveam nevoie de ea și nimeni nu înțelegea prin ce trec în acele momente. Sau, cel puțin, așa credeam eu. În momentele acelea e greu să fii rațional, e greu să gândești, totul este greu. În acele momente, în care tăcerea doare și vocile dor și mai tare, în momentul acela întunericul te sperie dar lumina te îngrozește, momentele în care imaginea ei îți alină durerea, dar îți provoacă una și mai puternică.

Acele două zile, erau cum aveam să îmi dau seama, apogeul depresiei mele care cu siguranță s-ar fi prelungit dacă Bogdan nu m-ar fi obligat, la propriu, să îmi continui viața și după ruperea legăturii cu Clara. Imaginea autobuzului, oamenii din el, scaunele gri și uzate, toate îmi aminteau de cea mai frumoasă lună a vieții, așa cum o credeam. O lună ce nu avea să se mai repete sau, cel puțin, așa gândeam eu în acele momente în care spiritul se lupta cu trupul și în care durerea sufletească cuprinde trupul și lasă în urma ei răni ce se vindecă rațional simplu, sentimental imposibil.

Soarele ce altă dată îmi zâmbea, acum părea trist și obosit și în aer se simțea mirosul puternic al toamnei ce se instala ușor, ușor peste orașul ce acum părea la fel de îndurerat ca mine. Eu priveam orașul altfel decât o făceau ceilalți, numai că acum îl vedeam mai trist, sufletul meu se reflecta în imaginea Bucureștiului ars de soare. Afară era cald, însă eu înghețam, mâinile mele erau vinete și reci, odată cu zâmbetul și iubirea dispăruse și căldura interioară ce altă dată era suficientă pentru a încălzi mii de suflete printr-un zâmbet.

Autobuzul pornea pe același drum, în întunericul monotoniei necunoscute. Străzile erau aceleași pentru toți, pentru mine erau altfel acum. Bogdan era entuziasmat fără motiv, privea fix zâmbind de parcă o mare bucurie urma să i se întâmple. Studia, zâmbind, fiecare femeie ce se urca în autobuz, dând din cap aprobator sau strâmbând din nas atunci când nu era mulțumit de calitățile fizice ale vreunei călătoare. El se distra totuși și, uneori, făceam și eu așa. Cândva în vremurile apuse, înainte de Clara. În timp ce el admira calități feminine, eu mergeam în monotonie pe drumul regretelor de cele mai diversificate tipuri care nu mă lăsau să mă ridic din scrumul unei iubiri pierdute în van.

Parcul *Izvor* era acum nins. Era acoperit de zăpada rece a tristeții mele căci, în rest, el era la fel de viu ca și cu câteva zeci de ore în urmă. În mine amintirile se trezeau, dar Bogdan rămânea la fel de vesel într-o lume pe care o părăsisem odată cu primul sărut al Clarei.

Am ajuns în *Suburbia* extrem de greu, în viziunea mea, dar în lumea normală abia dacă trecuse un sfert de oră, iar în lumea lui Bogdan, cam treizeci de secunde. Am găsit acolo, adunate la o masă, cele mai cunoscute fețe, dar și altele noi, una singură lipsea, a Clarei. Nu aveam chef de nimic, cu atât mai puțin să fac cunoștință cu persoane noi și, mai ales, să văd vreo fată în fața ochilor. Clara era unica fată pe care vroiam să o văd atunci.

— Aleeeec! exclamă Eirene deîndată ce m-a văzut.

— Chiar eu. Deși pare imposibil.

— Cum l-ai scos din casă, mă?

— Rucsi, pentru mine nimic nu e imposibil.

— Bogdan! Taci!

— Nu te mai comporta așa, că eu te-am scos din casă.

— Irelevant, i-a închis Eirene gura.

Eram pierdut într-un univers necunoscut, din care mai recunoșteam câteva fețe cunoscute și masa unde stătusem cu Clara în cea mai frumoasă noapte a vieții de până atunci. Pierdut într-o lume tristă a regretelor, în vara pe care o iubeam așa de mult, eram acum neputincios să mă ridic. Eram în genunchi, cu răni adânci ce nu se vindeau de la sine și ale căror leacuri le pierdusem atunci când le-am căpătat. Priveam pierdut persoanele de la mese zâmbind și sărutându-se, împărțășind dragoste, respirând zâmbete și trăind momentele vieții lor. Iar eu eram o umbră, o umbră rămasă din invincibilul adolescent puternic ce era gata să lupte cu orice, terminând lupta zâmbind, cu dragostea curgându-i șiroaie din răni în loc de sânge.

De ce se schimbaseră toate? De ce trebuia să se termine dragostea așa? Stăteam și mă gândeam atunci, în tăcere, căci în jurul meu, totul era prea neinteresant ca să-mi merite atenția. În negura depresiei, lumina apare cu greu, dar când te simți puternic din nou, totul devine mai ușor. Eram urmărit atunci de o bucurie venită din adâncul sufletului, de o ambiție ce mă stăpânea și îmi dicta să mă ridic, din nou, în lupta vieții cu propriile sentimente.

Atunci, în acea seară, absolut fără niciun motiv, ambiția s-a trezit în mine din cenușă și am stabilit că nu voi mai iubi niciodată și din acea zi voi fi fericit fără să mă mai arunc în lupta iubirii. Un zâmbet crud mi-a apărut pe buze, iar reacția lui Eirene a fost promptă. A tresărit brusc, am oprit-o să spună ceva, punându-mi degetul în dreptul buzelor, ea cu siguranță a prins mesajul.

Nu eram refăcut complet, nu eram refăcut deloc. Pornisem doar pe un drum pe care ambiția și fericirea se luptau cu tristețea și rănilor provocate de iubire și din care cei puternici sunt în stare să zâmbească și să regăsească iubirea, într-un târziu, iar ceilalți pierd fericirea pentru un timp sau pentru totdeauna.

Să fi fost de vină melodia ce îmi răsuna în urechi? *Fără regrete* este un titlu sugestiv pentru versurile ce se împleteau atunci cu mintea mea și îmi dădeau putere în mod subliminal. Buzele mele s-au strâns, ochii au început să lucească, zâmbetul crud răsărea și el pe fața mea ce se întorcea la culoarea ei, rozalie. Plecam la drum cu noi gânduri, nu mai vroiam să aud de iubire, nu mai vroiam să aud de orice ține de ea.

Vroiam să trăiesc vara, sau ce mai rămăsese din ea, să uit de tot și de toate. Vroiam să renasc într-o luptă ce nu mai implica dragoste, vroiam să mă conving că, pentru mine, doza de dragoste s-a sfârșit și acum pot fi fericit să îmi trăiesc adolescența

fără problema dragostei. În mine se năștea din nimic o putere a optimismului. Puterea mea de a renaște din nimic, dată de fericirea unui zâmbet al unui om, sau pur și simplu iubirea față de prietenii ce erau lângă mine schimbau totul și mă făceau să mă trezesc din falsa agonie ce părea că mă domină.

Am ieșit un pic afară, la aer. Noaptea neagră îmbrăca cerul și vântul bătea, parcă special ca să îmi aline căldura dureroasă din suflet. Aerul rece îmi făcea bine și luna ce lumina pământul, împodopită cu imaginea stelelor, era un medicament bun pentru mine și pentru optimismul meu. Mă trezeam, parcă, la realitate, mă trezeam din visul iubirii în lumea reală unde luna august domnea peste pământ și unde prietenii mă așteptau înapoi sus, în club. Dar nu mă așteptau în aceeași stare deplorabilă în care mă aflam când am intrat în *Suburbia*, ci în starea mea normală, vindecat cu ajutorul optimismului și fericit de viața pe care o aveam împreună cu ei și iubind nimicurile, atât de importante, ale vieții.

După câteva minute de stat la aer am luat hotărârea. Mai exact, mi-am promis mie că voi lupta cu durerea provocată, poate putea fi trecută, și să îmi petrec acea ultimă lună de vacanță în modul în care mi-l doream. Am tras aerul rece în piept. Am închis ochii și, pentru câteva clipe, mi-am imaginat luna august așa cum mi-o doream eu. Am urcat în fugă scările și am ajuns înapoi cu zâmbetul pe buze. Un zâmbet ușor amar, dar era începutul către vindecare.

— Asta este altceva, spuse Rucsi.

— Este. Dar nu știu ce înseamnă!

— Ai doar încredere în tine Alec.

— Încerc Rucs. Hai să mergem la masă.

— Dar, mai întâi, trebuie să îți spun ceva.

— Ce anume?

— S-ar putea să fie mai ușor decât crezi să treci peste...

— Cum anume?

— Ai văzut cine e la masă?

— Nu m-am uitat.

— Este o tipă foarte drăguță... Se cam uită la tine!

— Să nu aud de tipe. Ai înnebunit?

— Clara nu e singura!

— Pentru mine este!

— Nu mai exagera.

— Dar nu exagerez!

— Ba da. Nu strică să încerci și altceva. Vei trece peste Clara. Aproximativ...

— Nu există altceva decât Clara.

— Faci ce vrei, răspunse Rucsi enervată. Dar, dacă te răzgândești, este tipa șatenă. Cea care stă lângă Bogdan.

Nu înțelegeam nimic din ce vroia Rucsi de la mine. Îmi era imposibil să mă uit la orice altă fată decât Clara. Nu îmi păsa de nicio tipă, nu ar fi putut niciodată să o înlocuiască pe Clara. Nimeni altcineva nu putea fi și nu puteam să mai simt la fel pentru altcineva.

Ajuns la masă, am privit-o în ochi pe fata recomandată de Rucsi. Am privit-o adânc în ochi vrând, parcă, să îi citesc sufletul în acest fel. Făcusem așa și cu Clara, cu

doar o lună înainte, dar atunci mă îndrăgostisem direct. Fata era drăguță dar nu căutam asta. Căutam acel ceva ce m-a făcut să mă îndrăgostesc din primul minut de Clara.

Rucsi a zâmbit văzând cum o studiez pe fată și a dat aprobator din cap. Am stat ceva pe gânduri și închizând ochii, din nou, am luat hotărârea. Am hotărât să încerc să o uit pe Clara, indiferent ce presupunea asta. Am hotărât că viața mea va avea aceeași turnură ca și înainte de Clara. Așa, ca din senin, am întins mâna către acea fată, în semn de prezentare.

— Alec, i-am spus.

— Andreea, încântată.

— De asemenea.

Ce nume comun. Ce nume sec. Un nume ce nu îmi spunea nimic. Începeam deja să o compar cu Clara, în mintea mea. Ea nu mă privea la fel, ea era machiată, ea nu avea vocea Clarei și alte comparații absolut irelevante atunci și pe care le făceam fără să vreau.

— Pari tăcut, spuse Andreea, venind lângă mine.

— Sunt acum. Dar nu sunt așa totdeauna.

— Ce ai pățit?

— Povești... lungi și triste...

— Crezi că nu le-aș putea asculta?

— Ba da!

— Și atunci?

— Nu vreau să le spun.

— De ce?

— Pentru că îmi fac rău.

— Și crezi că acel rău l-aș putea îndepărta eu?

— Posibil...

— Doar atât?

— Este o sarcină grea.

— Nimic nu e imposibil pentru mine.

— E bine că ai atâta încredere.

— De ce nu aș avea?

— Nu ai niciun motiv.

După această discuție fără rost, ea m-a sărutat cu pasiunea pe care obișnuiam să i-o împărtășesc eu Clarei. Pentru mine însă era un sărut rece, un sărut fără rost, un sărut ce nu putea să fie numit sărut. Mi-am dat seama că percepând astfel aceste săruturi voi ajunge din nou în prăpastia amintirilor. Așa că săruturile au continuat până ce am început să simt, după un lung șir, voluptatea pe care mi-o oferea un singur sărut al Clarei, aceasta era singura soluție pe care o aveam. În minte aveam imaginea Clarei și simțeam buzele ei. Chiar și parfumul ei îl simțeam...

Pe fundal se auzea Bogdan cu laude aduse mie și cu alte încurajări, dar ce mai conta? O trădasem oficial pe Clara acum, dar și ea o făcuse, chiar înaintea mea, de ce îmi mai păsa? Nu știam să-mi răspund la aceste întrebări, cum nu știusem să-mi răspund nici înainte.

Și așa, cu Andreea, visam că lângă mine este Clara și îmi înăbușeam amintirile cu săruturi reci, care nu reușeau să mă încălzească. Era primul pas către o pseudo vindecare.

Noaptea a trecut repede. O câştigasem sau o pierdusem? Nu ştiam. Ştiam doar că ceva în mine mă îndemna către optimism şi către speranţă. Pe la patru dimineaţa Andreea a plecat lăsând în urma ei doar cuvinte şi senzaţia de regret.

— Ținem legătura? m-a întrebat ea.

— Desigur!

— Mă temeam că n-o să vrei.

— De ce nu?

— Nu mă placi.

— Nu pot să te plac din prima zi.

— Eu pot. Nu crezi în dragoste la prima vedere?

Ce puteam să-i spun atunci? Credeam, fireşte, dar trăisem această dragoste cu Clara. Cu ea nu avea să fie niciodată ce fusese cu Clara, îmi era imposibil să mă îndrăgostesc așa repede după acel episod care mă obseda.

— Ba da. Cred, am răspuns ezitând.

— Și atunci?

— Nu funcționează, în cazul meu.

— Ești mai complicat.

— Da. Sunt o persoană pe care ajungi să o cunoști mai greu.

— Eu voi reuși!

Nu ştie ce zice, îmi spuneam în gând. N-o să reușească să mă cunoască pentru că, cel mai probabil, n-o să-i dau șansa asta. Și oricâte șanse i-aș da, eu nu sunt un tip normal, sunt greu de înțeles și numai o persoană reușise să mă înțeleagă. Și eu o pierdusem.

— Așa crezi? Am întrebat ironic.

— Sunt sigură. Tu nu ești?

— Aștept să mă conving de asta.

— Dar tu ce crezi?

— Nimic. Până nu mă conving, nimic.

— Bine. Mai vorbim pe *net* atunci, da?

— Da. O să iau *id*-ul tău de la...

— De la Bogdan. El îl are.

— Bine atunci. Pa, pa!

— Pa!

Nu țineam neapărat să mai vorbesc cu ea. Mă ajutase suficient. Iar despre împărtășirea sentimentelor nu putea fi vorba. Îmi promisesem să nu mai iubesc. Nu mai vroiam relații, niciuna nu ar fi fost ca cea cu Clara, deci totul era în zadar. Puteam doar să mă mulțumesc cu astfel de aventuri să le zic așa, iar în rest dragostea nu mai exista în sufletul meu, dragostea pentru o fată.

Imediat după plecarea ei, Bogdan a venit la mine zâmbind, m-a bătut ușor pe spate și apoi a trecut la teoriile lui despre iubire.

— Bravo mă!

— Pentru ce?

— Ai trecut peste Clara.

— Asta o crezi tu.

— Adică, nu îi vei da o șansă Andreei?

- Nici gând.
- De ce?
- Mi-a ajuns o seară...
- Tu ai văzut cum arată?
- Sincer, nu prea mă interesează.
- Nu mai fă pe rănitul.
- Nu fac. Chiar sunt.
- Așa, și? Ce te oprește să-i dai o șansă?
- Nu e Clara.
- Foarte bine că nu e!
- Termină Bogdan, l-am oprit enervat.
- Am dreptate.
- Poate.
- O să-ți dau *id*-ul fie că vrei, fie că nu.
- De ce?
- Pentru că nu te las să-ți distrugi viața.
- E treaba mea ce fac.
- Nu! E treaba noastră.

Era ciudat să-l văd pe Bogdan în astfel de momente, dar mai bine mai târziu decât niciodată, și-a dat și el seama, într-un sfârșit, prin ce trec. Știam că pot conta pe ei, însă aceste lucruri nu mă încălzeau suficient. Restul nopții a trecut ușor. Am vorbit cu Bogdan despre cele mai ciudate subiecte posibile și prietenia noastră se refăcea, încetul cu încetul, după ce fusese ruptă de mine, cu o lună înainte. Am cunoscut, în seara aceea, multe persoane noi, care pe parcurs s-au dovedit a fi adevărați prieteni deși, pe moment, nici nu m-am chinuit să le țin minte numele. Devenisem mult prea nepăsător după cele întâmplate.

Dimineața a venit cu aerul ei rece, atât de îmbietor. Adoram aerul rece din timpul nopții, căldura începea să îmi facă rău, mă simțeam slab. Nu mai suportam căldura soarelui și tânjeam după adierile reci de vânt ale primăverii. Am ieșit, cu Bogdan, din *Suburbia* pe la șase dimineața când soarele portocaliu era vesel deasupra pământului. Prietenia noastră s-a vindecat mai repede decât aș fi crezut, în noaptea aceea. În drum spre casă păream cei mai fericiți oameni de pe Pământ. Străzile ce începeau să se umple de lume răsunau de vocile noastre ce sunau oribil, dar pentru noi nu conta. Puteam să cântăm, să fim fericiți, să râdem, să facem ce vrem. Străzile erau ale noastre, căci era vară, era o ultimă lună de vară de care trebuia să profităm.

Lumea se trezea la viață pe versurile de la *E.M.I.L.* și râsul lui Bogdan se contopea cu căscatul oamenilor obosiți ce ieșau atunci pe stradă, iar glumele proaste, la care am râde doar noi, ne-au ținut companie tot drumul, până acasă. După o asemenea noapte, pierdută, nu-mi era somn. Mă obișnuisem deja cu nopțile pierdute. În vara aceea am dormit puțin, așa că nopțile nu-mi mai erau necesare. Eram fericit. Mă simțeam ca și cum m-aș fi renăscut și chiar asta se întâmplase. Mi-am dat seama că totul se schimba și că așa va fi mereu, și eu, trebuie să mă las purtat de valul schimbărilor. Viața este un lung șir de schimbări și de iubiri care te perfecționează. Așa că, fiecare este bine venită și toate în viață au rostul lor, și toate fac parte din ceva anume.

Orele le-am pierdut cu gândul în mii de părți și am realizat că nu trebuie să regret

ceva ce m-a făcut cândva să mă simt fericit. Nu vroiam să mai regret perioada în care eu și Clara eram fericiți împreună. Orgoliul meu mă adusese până acolo. Nu vroiam să port vreo discuție, cu ea, legată de asta, nu suportam ideea că mă înșelase. Și, tot orgoliul, mă oprea să-i spun ceva. Orgoliul devenea o piedică în calea dragostei, căci pe măsură ce creștea, grijile nefondate apăreau și de grija lui uitai de ce era cu adevărat important. În acea zi mi-am dat seama că având grijă de starea orgoliul și de iubirea de sine, uiți de iubirea importantă. Iubirea cere sacrificii și poate cel mai important sacrificiu este iubirea de sine, de care trebuie să uiți atunci când atingi dragostea pentru o altă persoană.

Toate astea îmi veneau în minte în acel moment, dar ce puteam să mai rezolv atunci? Orgoliul deja stricase dragostea profundă ce fusese între mine și Clara. Totul se terminase brusc, așa că acum nu îmi rămânea decât să analizez tot, să pun tot cap la cap și să-mi descopăr fiecare greșală ca să nu o mai repet în viitor, nu pentru mine, căci eu îmi trăisem iubirea vieții dar pentru partenera cu care voi ajunge să simt măcar o mică parte din ceea ce a fost odată.

Gândurile erau multe, toate se loveau cap în cap, erau contradictorii și războiul din sufletul meu reîncepea brusc, din ce în ce mai tare. Eram sigur doar de acel orgoliu care mă făcuse să nu-i dau Clarei sansa la răspuns, dar alte gânduri îmi veneau brusc în minte. Nici ea nu îmi dăduse nicio șansă la răspuns, luase decizia direct și nu știu cât timp aș fi fost obligat să trăiesc în minciună. Gândurile se ciocneau, dispăreau, și apoi se renășteau din argumente, iar în mintea mea totul era în dezordine și propria viață îmi scăpase de sub control, și toate detaliile erau din ce în ce mai greu de înțeles.

Am întrerupt brusc gândurile. M-am ridicat din pat de unde priveam pierdut pe geam, și m-am dus să mănânc. Dar, cum se întâmpla din acea zi îngrozitoare nu mai puteam să mănânc. Scăparea mea din lupta gândurilor a fost când telefonul a sunat. Bogdan, era hotărât să nu mă lase să cad în depresie și până acum intervenise în momentele cheie.

- Iar stai trist mă? Începu el.
- Nu. Nu am timp să fiu trist.
- Țăsta este scopul meu.
- Până acum, te descurci bine.
- Așa și trebuie.
- Ce s-a mai întâmplat?
- Mai întâi, spune, nu ți-e somn?
- Mie nu. Ție?
- Am dormit o oră, îmi ajunge.
- Mie îmi trebuie niște ceai rece de lămâie, și atât.
- Bine atunci! Așa te vreau!
- Deci? Ce program avem?
- Văd că-ți revii încet, încet. Fii gata într-o oră.
- Eu nu sunt tu. Eu pot fi gata și în zece minute.
- Nu te grăbi chiar așa de tare.
- Unde mergem?
- *Lipscani!* Ca de obicei.
- E perfect!
- Vine și Andreea.

- Andreea...
- Nu ești prea încântat.
- Nu aș avea de ce...
- Tu te-ai uitat bine la ea?
- Da! Și?
- E frumoasă.
- Și?
- Și arată bine.
- Și?
- Și e și deșteaptă.
- Nu am apucat să testez...
- Poți să mă crezi, pe cuvânt.
- Mă rog. Ne vedem într-o oră.
- Bine.
- Pa!
- Pa, Bogdan!

Îmi era alături și se părea că avea planuri mari pentru mine. Asta mă făcea să zâmbesc. Și așa cu gândul la o lună de vară a uitării, m-am dus să-mi fac duș pentru că, într-o oră, începea o lună ce s-a dovedit a fi foarte încărcată.

Treisprezece

- Nu era ceea ce părea.
- Dar ce era Clara? Spune-mi!
- Era un prieten.
- Și vă țineați de mână?
- Da. În joacă. Chiar atât de puțină încredere ai în mine?
- Nu. Am multă încredere în tine Clara.
- Atunci, mă crezi?
- Ești gata să juri?
- Sunt gata!
- Te iert! Te iert, iubito!

Săruturile ei fierbinți se reîntorceau pe buzele mele ce înghețaseră în lipsa săruturilor ei. E la fel de frumoasă ca de obicei, ochii ei albaștri strălucesc în lumina soarelui și simt din nou cum zbor. O privesc, dar brusc nu o mai văd pe ea, în fața mea e Andreea și visul se termină. Adormisem, nu mai mult de câteva minute căci apa încă se scurgea din părul meu, adormisem când am ieșit de sub duș, oboseala își spusese cuvântul mai greu decât credeam că o va face. Dar puțin conta atunci oboseala. Trăiam într-o lume modelată după chipul ei și încă îmi bântuia visele, încă o vedeam în fiecare fată din cale și cerul încă reflecta imaginea ochilor ei sclipitori. Trebuie să scap, trebuie să uit, dar cum? Cum puteam face asta?

Iar îmi suna telefonul și iar Bogdan îmi întrerupea șirul gândurilor. Însă era bine că face acest lucru, cădeam în prăpastia gândurilor încet-încet și dacă ar mai fi trecut cinci minute nu știu unde s-ar fi ajuns.

- Sper că în cînșpe minute ești gata, da?
- Da, Bogdan.

— Foarte bine. În cînșpse minute sunt la tine la ușă.

— Abia aștept.

— Perfect.

Șirul gândurilor se refăcea, iar eu continuam să caut soluția. Ce puteam face să o uit? Nu știam, era greu. Era prea greu pentru mine în acele momente. Mă aflu, încă, sub vraja Clarei și rațiunea era încă dominată de sentimente. M-am trezit singur din moleșeala gândurilor. În scurt timp soneria a sunat prelung și la ușă era chiar Bogdan. Cu același zâmbet larg pe față, cu aceeași nerăbdare. Aceeași față luminoasă și aceeași energie, de parcă ar fi dormit o zi întreagă și părea gata să mai piardă încă o noapte.

— Gata de plecare?

— Da. Să spunem...

— Ce ai Alec?

— Nimic! Nimic...

— Dacă zici tu.

— Cu cine ne mai vedem acolo?

— Vrei să știi dacă vine Andreea?

— Nu țin neapărat.

— De ce nu îți pasă de fata aia?

— Pentru că îmi pasă de o singură fată.

— Mai lasă-mă cu texte de genul ăsta, Alec.

— Ce orb ești.

— Eu orb? Eu?

— Da. Tu. Ești rațional și orb.

— Tu ești orb. Când sentimentele se duc, rațiunea trebuie folosită.

— Dar sentimentele nu s-au dus.

— Atunci trebuie să le uiți. Nu înțelegi, Alec?

— Cum să fac asta? Cum?

— Andreea! Dă-i o șansă.

— Bine. Dacă asta vrei și asta te face să nu mă mai stresezi...

Discuția aceasta ne făcuse să nu ne dăm seama când ajunseserăm în stație. Imediat ce am terminat discuția ne-am urcat în autobuzul ce avea să ne ducă către destinația obișnuită. Tot drumul m-am gândit dacă acest plan poate funcționa. Am privit tot timpul pe geam cu gândul la un mod de a uita. Îmi doream doar să uit de Clara, să uit doar atât cât trebuia pentru a putea să îmi trăiesc viața. Nu vroiam să uit tot ce fusese între noi, nu vroiam să-i uit zâmbetul, buzele, șoaptele și săruturile, vroiam doar să uit că doar pe ea o pot iubi.

Mă simțeam slab, atât de slab în comparație cu adversarul ce se dovedea a fi chiar iubirea mea pentru ea. Dar am avut timp, preț de câteva minute, până când am ajuns la destinație, să-mi dau seama că lupta aceasta trebuie să o câștig și că sunt suficient de ambițios încât să reușesc. Mi-am promis, atunci, în acea zi de august, în care izul de toamnă se simțea în aer, că mă voi întoarce la viață indiferent dacă Clara va fi sau nu lângă mine și m-am hotărât că voi face orice ca să o uit, indiferent de consecințe.

Erau decizii pripite cele pe care le luam atunci, dar aceste decizii erau o consecință a unei trăsături a caracterului meu, și îmi dădeam seama că ele fac parte din revenirea mea și că, dacă nu le luam cât de curând posibil, urma să fie prea târziu. Așa

că, cu riscul de a greși, luam decizii atunci când simțeam nevoia mergând orbește pe deciziile rațiunii slăbite de lupta cu sentimentele ce erau atât de puternice.

Ambiția trezită în mine mă făcea să zâmbesc cu gândul la vindecare. O iubeam pe Clara chiar și atunci, dar pentru binele meu trebuia să trec peste ea, deși îmi era aproape imposibil. Eram conștient de toate aceste lucruri dar eram lipsit de forță sau de strategie, aveam doar vise și atât. Câteodată nu este de ajuns să ai ambiție și vise și forța să vină de la sine și eu eram într-un astfel de caz.

Bulevardul *Unirii* era împânzit de oameni, ca în fiecare zi, la orice oră. Îi priveam pe fiecare, pe rând, și mă întrebam dacă ei au cheia cu care eu puteam trece peste obstacolul iubirii pierdute, mi-aș fi dorit să găsesc pe cineva care să mă poată ajuta cu asta fără să se folosească de cuvinte, deși mi-am dat seama că în acest caz cuvintele alese sunt cel mai bun remediu. Începeam să iau în calcul varianta lui Bogdan, mă gândeam serios că Andreea, deși era departe de Clara, putea să mă ajute să uit, cu farmecul ei pe care eu nu îl vedeam dar de care îi auzeam pe toți vorbind.

Nu eram în stare să admir trăsăturile Andreei, pentru mine era doar o altă față șatenă, cu ochii verzi, nimic interesant, nimic ce să mă atragă. Nu sunt în stare să o descriu în cuvinte. Nu am fost pasionat s-o observ și nici nu m-a interesat prea mult. În acea zi, ea reprezenta pentru mine șansa de care aveam nevoie. Încercarea ce trebuia fructificată, o șansă de a mă bucura din nou de vara pierdută undeva în adâncul sufletului meu alături de imaginea zâmbetului ei suav.

Ajuns în *Fire* ochii mi-au căzut chiar pe Andreea ce mă privea uimită și plină de speranța că, în sfârșit, îi vedeam frumusețea pe care nu am fost capabil să i-o văd.

— Să înțeleg că ziua de azi te-a găsit cu altă părere despre mine?

— Nu pot să îmi dau seama.

— De ce nu vrei să te deschizi în fața mea.

— Pentru că nu mă faci să vreau.

— Dar am încercat.

— Nu suficient.

— Ești atât de insensibil.

— Dimpotrivă.

— Nu îmi arăți asta.

— Pentru că nu pot.

— De ce?

— Nu pot să spun.

— Cine îți interzice?

— Sufletul.

— Nu cred.

— Nu știi în ce te-ai băgat.

— În ce sens?

— E greu să obții ceea ce vrei de la mine.

— De ce?

— Nu îți pot răspunde la întrebări.

— Ar cam fi cazul să poți.

— Dar nu pot.

— Știi ceva? Eu te plac, nu știu dacă îți ajunge sau nu și nici nu știu de ce mă mai

chinui?

De îndată ce a terminat ultima replică a plecat de lângă mine și a intrat în club, stăpânită de un impuls ce o împingea către lacrimi. Eu am rămas la locul meu, pe terasă. Imediat cum ea a intrat în club Bogdan a venit lângă mine.

— Ce faci mă?

— Bine, tu?

— Nu fi ironic.

— Nu sunt.

— Nu o pierde. E șansa ta.

— Șansa mea să ce?

— Să treci peste Clara.

— Andreea nu mă pasionează cu nimic.

— E drăguță. E foarte drăguță.

— Bine. Bine.

— Acum mă duc la locul meu.

— Și eu trebuie să o împac.

— Așa să faci!

La doar câteva secunde de când Bogdan a plecat de lângă mine Andreea s-a întors într-o stare de tristețe combinată cu nervozitate. Ochii ei se chinuiau să mă privească disprețuitor dar nu reușeau, deși eu mă comportam cu ea oribil și nu îi acceptam șansa pe care ea mi-o oferea.

— Iartă-mă.

— Pentru ce? spuse ea cu o urmă de entuziasm.

— Pentru că mă comport așa.

— Știu că ai un motiv întemeiat.

— Am. Dar va rămâne secret.

— De ce?

— Ca să poată deveni irelevant și să nu mai conteze.

— Atunci, să înțeleg că îmi dai o șansă?

— Nu.

— Dar? întrebă ea, nervoasă.

— Ne dăm o șansă.

— Aaaa! De acord, răsuflă ușurată.

Din nou ea începu să mă sărute, să îmi șoptească sentimentele pe care eu nu puteam să le înțeleg, nu reușeam să mă fac să îmi pese de ele. Oricine s-ar fi îndrăgostit de ea în acele momente, orice băiat și probabil că, dacă nu o întâlneam pe Clara înaintea ei, dragostea dintre noi ar fi putut să fie de neuitat, însă Clara apăruse în viața mea. Cu fiecare sărut, închideam ochii și în minte îmi venea imaginea Clarei în momentele când stăteam întinși pe iarbă și râdeam în hohote, admirând cerul și soarele ce ne reprezentau pe noi. Mă simțeam neputincios, nu puteam să trec peste Clara și mai mult decât atât, mă foloseam de Andreea o persoană ce nu avea nicio legătură cu ceea ce se întâmplase ca să trec peste, mă răzbunam pe ea pentru ceea ce îmi făcuse mie Clara.

Trecuseră cam trei ore de când ajunsesem în *Fire* și de când Andreea încerca să stabilească legătura între noi. Spun Andreea pentru că eu nu reușisem și îmi dădusem

seama că totul este în zadar, încă de la primele câteva săruturi în care eu nu găseam acel ceva diferit ce mă fascina. Devenise clar că nu Andreea era persoana ce avea să mă ajute să uit de Clara, dar timpul nu era pierdut așa că refuzam să îmi pierd speranța. Mai era o lună din vară și nopțile ne erau sfetnic. Centrul vechi al Bucureștiului se trezea, parcă, doar noaptea și atunci destinul avea, poate, să îmi scoată în față o altă fată perfectă pentru mine cum o făcuse și cu Clara în urmă cu doar o lună.

Dacă ar fi știut Andreea ce gândeam eu în acele momente în care ea îmi povestea ce a simțit în clipa în care a văzut o poză cu mine și Bogdan în urmă cu o săptămână când, așa cum ea mi-a spus, Bogdan dorea să o cucerească. În mintea mea rămânea clar un singur lucru, că nu trebuia să renunț. Cu ea nu a mers, urmau alte nopți și alte zile în care să pot găsi acea persoană pe care o caut, sau dacă nu, măcar să încep liceul și energia sentimentului de a fi boboc să mă facă să uit de ceea ce a fost și să încerc să privesc spre viitor. Eram hotărât să nu renunț, indiferent în câte vise mi-ar apărea Clara.

Speram doar ca acest impuls să nu dispară atât de repede pe cât a apărut, căci fără aceste zvâcniri, nu mai aveam nimic din forța interioară care să mă ajute. O priveam atent pe Andreea și îmi părea că pentru prima dată o văd clar, îi distingeam trăsăturile care îl făcuse pe Bogdan să înnebunească. Mă întrebam continuu de ce mie nu îmi place de ea, de ce nu sunt în stare să mă îndrăgostesc de ea, era o șansă bună, pe care eu o pierdeam.

— I-auzi ce zice Eirene, Alec! mă întrerupse Bogdan, din nou, din visarea cu ochii deschiși.

— Ce zice Eirene, Bogdan?

— Că în seara asta e petrecere.

— Iar?

— Parcă te-ar deranja.

— Nu vreau să pierd nopțile.

— Ce e cu mentalitatea asta?

— Nimic.

— Ce ți-am zis eu despre luna asta?

— Bine!

— Și ce mi-ai promis tu?

— Bine, bine!

— Deci pe la opt mergem către Rucsi.

— Am de ales?

— Nu. Nu ai.

— Atunci mergem.

În timp ce Bogdan se ocupa cu lista de invitați, eu priveam din nou cerul în tăcere, în timp ce toți cei de la masă vorbeau și râdeau, dar eu nu făceam parte din acel peisaj așa că nu auzeam nimic din ceea ce vorbeau și nici râsul lor nu îl auzeam. Mă gândeam la petrecerea ce mă aștepta și la noaptea răcoroasă pe care aveam să mi-o petrec treaz dansând cu propriile gânduri pe diferite melodii mai triste sau mai vesele. Visam să întâlnesc acolo o fată ce să mă fascineze mai mult decât o făcuse Clara. Să întâlnesc un alt zâmbet diferit și o altă persoană normală în lumea mea și nebună în lumea reală lipsită de sentimente. Nu puteam să îmi imaginez trăsăturile ei fizice, dar pe cele morale și sufletești le știam de ceva timp, căci mereu mi-am dorit o astfel de fată. Visam să scap

de greutatea pe care o simțeam atunci în suflet, vroiam să găsesc puterea de a mă ridica în picioare și să mă folosesc de acea putere ca să nu mai cad niciodată.

Când plutești printre gânduri și când îți studiezi fiecare vis, timpul trece repede. Nici nu vreau să mă gândesc cum mă percepeau cei de la masă, când eu stăteam tăcut, cu ochii ținți pe cer și, din când în când pe buzele mele apărea un zâmbet trist și chinuit. Făceam o paralelă între ceea ce eram la începutul verii, când vorbeam cel mai mult dintre toți și râdeam cu cea mai mare poftă și cel de acum ce trecea printr-o fază în care gândurile și sentimentele nu îți permiteau să se destindă în acest fel, o caracteristică veche. Acum totul se schimba. Perfecționarea omului este continuă.

Dar, cum spuneam, timpul zbura repede și petrecerea ne aștepta. Noaptea era gata să ne vegheze mișcările și să ne binecuvânteze săruturile. Nu eram entuziasmat, însă cu Bogdan, era altă poveste. El, deși se despărțise de Ioana, avea aceeași poftă de viață, ba chiar una și mai mare. Pentru el despărțirea era o renaștere a vieții libere. Pentru mine despărțirea era un sfârșit și nu un început. Probabil că eu eram în perioada de tranziție dintre cele două momente și dacă făceam față acestei perioade și reușeam să trec peste ea cât mai repede, renașterea urma a fi incredibilă.

Am plecat, împreună cu Bogdan și un tip pe care, deși îl văzusem cu o seară în urmă, abia îl cunoscusem. Era ora șapte, când am plecat. Andreea m-a sărutat de rămas bun, cu toată pasiunea, dar eu tot nu simțeam voluptatea acelui sărut. Taxiul l-am găsit în fața complexului *Unirea* și așa am plecat toți trei către zona unde locuia Rucsi.

Matei, căci așa îl chema pe viitorul meu prieten, este un tip înalt și slab, ca și mine dealtfel. Deși avem câteva trăsături în comun, suntem complet diferiți. În acea zi avea părul de culoare neagră cam până la umeri și purta niște ochelari cu rame albe. Mi-am dat seama că ceva îl preocupa și pe el căci de multe ori stătea gânditor, fără să spună nimic, dar am învățat, la puțin timp după acea zi, că acesta este felul lui de a fi.

Părerea făcută despre el se schimba foarte repede, pe măsură ce îl cunoșteam și, chiar în acea noapte, am simțit că mi-am făcut un nou prieten în care urma să am încredere și mi-am dat seama că și el va fi un element ce mă va ajuta să îmi revin la forma mea normală. Timpul a zburat găsindu-mă la fel de îngândurat. Priveam pe geam cum zboară secundele uneia dintre ultimele zile ale unei veri cu adevărat fierbinte.

Bogdan părea că nu își poate epuiza energia și continua să prezică cum va fi petrecerea. Când a terminat cu acest subiect s-a decis că trebuie să își programeze fiecare minut din acea noapte, ca să se bucure de el cât mai bine cu putință. Îmi era dor să mă bucur de aceste lucruri, deși nu trecuse decât puțin timp de când nu o mai făceam. Iubirea lui Bogdan nu era concentrată asupra unei persoane, el iubea diverse lucruri care îl făceau fericit, eu uitasem să îmi distribui iubirea așa cum trebuia să fac și mi-am concentrat toată iubirea doar pe ea.

Fiecare realizare de acest gen mă aducea mai aproape de realitatea după care tânjeam atât de tare, deși nu eram capabil să îmi dau seama, căci cum spuneam, eram slăbit din toate punctele de vedere. Singura parte bună era că, pierdut prin gânduri și prin deducții, nu simțeam trecerea timpului. Cât mi-aș fi dorit în urmă cu puțin timp să pot opri timpul ca să pot sta lângă Clara atât cât îmi doream, dar acum îmi doream ca timpul să treacă cât mai repede și în urma lui să îmi lase rănilor vindecate și în drumul lui să îmi scoată în cale o altă fată.

Timpul parcă zbura mai repede când mă detașam de lumea în care trăiam și

ajungeam în lumea gândurilor și a viselor, așa că am avut impresia că drumul până la Rucsi nu a durat mai mult de câteva secunde. Nu eram pregătit să cunosc lume nouă, nu mă simțeam bine în pielea mea atunci. Mă vedeam mai urât decât eram, mă vedeam mai trist decât eram și persoanele noi nu făceau decât să retrezească imaginea întâlnirii de la *Lazăr*.

La Rucsi, casa era mare, se vedea foarte bine încă de afară. În curte ne-au întâmpinat doi câini și din fericire noi eram primii care ajunseserăm. Rucsi, Eirene și Flair erau entuziasmate și, toate trei, zâmbeau. Doar eu eram singurul trist de acolo, singurul care venisem obligat și care preferam să fi fost acasă cu o carte în mână, uitând să citesc gândindu-mă la o altă fată ce să o poată înlocui pe Clara.

Eram doar noi șase în acel moment în bucătărie la Rucsi, dar dintre toți eu eram singurul care stătea pe scaun cu fața îngropată în palme și cu gândul zburând departe de acea casă ce avea să se umple curând de adolescenți. Bogdan începuse deja să sară pe diferite melodii pe care știam cât de mult le adora și cerea într-una o chitară cu care să își poată demonstra măiestria. Între el și ceilalți se declanșase deja o ceartă pe această temă. Mă simțeam străin în acea lume care se năștea, o lume a zâmbetelor și distracțiilor adolescente. Eu uitasem ce înseamnă acești termeni și atunci, aveam perioade când credeam că nici nu îmi voi aminti vreodată.

— Ce e cu tine Alec? mă întrebă Eirene, așezându-se pe un scaun de lângă mine.

— De parcă nu ai știi, Eirene.

— Clara, încă te urmărește?

— Și mi-e teamă că nu o să înceteze.

— Nu va înceta.

— Nu mă faci mai optimist dacă îmi spui asta.

— Lasă-mă să termin!

— Te ascult.

— Nu va înceta dacă tu nu o vei face să înceteze.

— Cum?

— Te-am ajutat eu.

— Adică?

— Trebuie să vină cam zece fete.

— Nu... Nu. Nu!

— De ce nu?

— Asta nu.

— De ce nu?

— Clara rămâne unică.

— Ba nu. Alec, crede-mă.

— Nu știi. Nu poți înțelege.

— Dacă nu am simțit, nu înseamnă că nu știm.

— Adică?

— Așa e dragostea Alec.

— Așa să fie?

— E abia prima oară când te îndrăgostești cu adevărat, o să urmeze și alte depresii, mai mari.

— Nu cred.

— Așa ar trebui.

— Dar...

— Dar nimic, mă întrerupse ea, trebuie să îi dai o șansă uneia dintre ele și, astfel, să îți dai o șansă ție.

— O să încerc.

— Așa să faci! Cred că deja au venit.

— Dar nu am niciun chef.

— Să nu te aud!

— Bine. Bine!

La câteva zeci de secunde după acea discuție în bucătăria lui Rucsi au intrat cam șase fete pe care eu le studiam din cap până în picioare dar fiecareia îi găseam câte un defect, în comparație cu Clara și niciuna nu mă atrăgea și nu mă făcea să îmi doresc să o cunosc. Văzând modul critic în care respingeam fiecare ocazie, Eirene se uita la mine strâmbându-se cu o urmă de tristețe pe față. Nu puteam să mă mint pe mine, din nou, cum o făcusem cu Andreea. Nu puteam să încerc să mă îndrăgostesc de fiecare fată din acea casă, nu puteam muri și simplu să mă arunc nebunește în brațele fiecărei tipe care avea trăsături frumoase, nu puteam, pur și simplu.

Am ieșit un pic în curte, să iau aer și să mă gândesc la noaptea ce mă aștepta. Bogdan era în culmea fericirii, deja își găsise o fată pentru el și căreia îi cânta la chitară, în încercarea de a o cuceri și de a o cunoaște mai bine, în acea noapte. Pentru el petrecerea chiar era așa cum și-ar fi dorit-o, nimic nu îi lipsea și zâmbetul său era, parcă, și mai larg. Aveam nevoie, atunci, de câteva momente în care să mă gândesc la ce aveam să fac în acea noapte. Și, un moment în care să visez la fetele ce urmau să vină, sperând că printre ele să fie una în care eu să mă regăsesc.

Rucsi m-a condus spre locul de unde puteam să ies pe acoperișul casei ei. Ajuns pe acoperiș mi-am sprijinit barba în palme și am privit Luna superbă ce era în acea noapte. Lumina ei albă făcea ca totul să pară altfel și parcă chipurile celor de jos erau mult mai schimbate de lumina aceasta a lunii. Nu am apucat să contemplez mult luna căci după doar câteva minute au ajuns și celelalte patru fete de care Eirene vorbise. Am coborât imediat să le studiez și, brusc, totul s-a schimbat.

Am rămas împietrit, genunchii îmi tremurau și nu eram în stare să vorbesc. În fața mea se afla o fată care semăna izbitor cu Clara. O culoare asemănătoare de păr, niște ochi albaștri ca ai Clarei și îmbrăcată într-o rochie albă așa cum purta și Clara în zilele fierbinți petrecute în *Izvor*. Dacă ar fi fost chiar Clara probabil că aș fi căzut în genunchi și, apoi, ridicându-mă aș fi cuprins-o în cea mai lungă îmbrățișare.

Această pseudo-Clara pe care o aveam în față era la fel de slabă ca și Clara, pielea ei albă semăna izbitor cu pielea Clarei, până și ochii îi avea de un albastru asemănător însă acei ochi nu îmi spuneau nimic, în timp ce ochii Clarei îmi povesteau despre iubire și despre săruturi pasionale într-o vară fierbinte. Părul era de un portocaliu asemănător celui al Clarei, și toată acea ființă parcă ar fi fost o Clara imperfectă, o încercare de reproducere a Clarei ce nu reușise complet. Era îmbrăcată, ca și Clara, într-o rochie albă până la genunchi dar în picioare avea niște sandale negre, pe când Clara obișnuia să poarte teniși negri. În acele momente aceste comparații se făceau atât de repede încât nici nu reușeam să îmi dau seama de ele. Din fericire, ea nu își dădea seama cât de intens o priveam, tot acel studiu nu durase decât câteva secunde, timp în care eram deja hotărât

că ea va fi șansa mea de a o uita pe Clara.

Imediat ce am încetat să o mai privesc, privirea mi-a căzut pe o prietenă a ei. Aceasta era brunetă, cu ochii verzi ce îmi păreau inexpresivi, cu o privire dură și rece, cu o piele normală, nici albă, nici măslinie. Ea era machiată, dată cu tuș pe la ochi, cu ceva culoare în obraji și puțin roșu pe buzele-i subțiri. Evitam privirea ei rece ce îmi părea plină de ură, nu aveam de gând să vorbesc cu ea, nu-mi stârnea nici cel mai mic interes și ura din privirea ei mă făcea să-i răspund cu același sentiment de ură. O priveam dezgustat gândindu-mă cât de diferită era de Clara, persoana ce devenise model pentru toate celelalte fete și cu care comparam fiecare fată pe care o vedeam.

Ochii ei verzi îmi păreau așa de reci și citeam în ei răutatea unui suflet ce nu va gusta niciodată iubirea pe care o gustasem eu cu puțin timp în urmă și toate trăsăturile ei fizice exprimau exact opusul a ceea ce sunt eu ca persoană. În timp ce o priveam cu dispreț pe Renata, așa aveam să aflu că o cheamă, pe fundal începuse melodia *Your call*. O melodie ce descria perfect ceea ce fusese între mine și Clara, o melodie tristă ca și mine, o melodie pe care aș fi vrut să o ascult alături de Clara.

Lângă mine nu era Clara. Clara era departe de mine și fizic și sufletește și nu puteam decât să mă gândesc la ea și să-mi adâncesc disperarea sau să mă arunc în brațele clonei ei imperfecte. Am ales a doua variantă. Vroiam să mă întorc la viață și nu să mă adâncesc și mai tare în depresie. M-am dus spre ea, însă fără emoția pe care o simțeam atunci când m-am apropiat, pentru prima oară, de Clara.

— Bună.

— Bună, răspunse ea.

— Sunt Alec.

— Maria. Încântată.

— De asemenea.

Deja lipsea ceva și visul pe care îl avusesem, cu o nouă Clara, se risipea. Îmi era dor de misterul numelui, îmi era dor de momentele în care tăcerea era cel mai bun mod de a comunica unul cu celalalt și îmi era dor de ceea ce însemna Clara. Când orgoliul controlează cuvintele și faptele și atunci când nu ai nimic de pierdut, o fată este, parcă, mai ușor de cucerit și așa s-a întâmplat și cu Maria care îmi dovedea, încă odată, că este departe de Clara.

După o oră petrecută împreună, a venit și primul sărut. Un sărut pe care îl așteptam cu o poftă nebună căci îmi era tare dor de buzele Clarei și de voluptatea acelui moment. Dar sărutul rece a adus tristețea în sufletul meu pentru că m-am convins că, deși semăna cu Clara, nu era Clara și că era cu mult mai departe de ceea ce reprezenta Clara ca persoană și nu ca trup. Eu mă îndrăgostisem de ea și nu de trupul ei. După un șir de săruturi fără rost, am ieșit din camera unde mă aflam, să văd ce se mai întâmplă cu Bogdan care era în Paradis, cel mai probabil.

Era tot împreună cu acea fată, numai că el părea mult mai fericit de săruturile pe care le primea. Era tot vesel și roșu la față, zâmbind cu subînțeleș. Se vedea că are o noapte de neuitat și, în momentul în care m-a văzut, a început să țipe, pur și simplu, și să mă roage să cânt împreună cu el. M-am lăsat cu greu convins dar, până la urmă, am acceptat să fac parte din distracție și am început să sărim, cu el și cu Rucsi, prin toată casa, ca niște nebuni, mă simțeam, cu adevărat, departe de Clara. Râdeam în hohote de tachinările pe care i le adresam lui Bogdan și de răspunsurile hotărâte pe care le primeam

de la el.

Așa a trecut tot restul nopții, răsărând împreună cu Bogdan, Matei, Rucsi, Eirene și Flair. Matei s-a dovedit și el un tip incredibil cu care am vorbit, o bună parte din noapte, despre cărți și o gramadă de alte lucruri pe care nu credeam că le voi vorbi vreodată în viață cu el. Nu m-am mai gândit toată noaptea la Maria și am realizat, odată cu răsăritul soarelui admirat de pe acoperișul casei, că împreună cu cei patru prieteni ce erau lângă mine totul se va rezolva de la sine, într-o bună zi, și că lupta nu s-a încheiat încă și nu se va încheia.

Soarele răsărea din nou pe cer și știam că se pregătește să răsară, curând, și în sufletul meu, rece.

Paisprezece

Un alt răsărit ce mă găsea cu gândul departe, într-o lume îndepărtată a iubirii sincere. Dar acest răsărit mă găsea cu multă ambiție și cu speranța, în suflet, născute din cenușa iubirii pe care i-o purtam Clarei. Ambiția pălește, uneori, când nevoia de iubire se trezește în mine și mă forțează să mă arunc în brațele oricărei fete, cum făcusem și cu Andreea și cu Maria. Devenisem dependent de iubire, într-o singură lună și, mai mult, puteam spune că devenisem dependent de iubirea Clarei, oricare altă iubire primită mi se părea insuficientă și banală. Răsăritul mă găsea din nou vulnerabil. Vulnerabil într-o lume în care doar o nouă picătură de iubire putea aduce zâmbetul pe buzele mele.

Urmele săruturilor Mariei dispăruseră de pe buzele mele, de ceva timp și în mine se năștea nevoia de alte săruturi, altele și altele care chiar dacă nu mă vor face să le simt voluptatea mă vor ajuta în lupta mea pentru iubire, sau cel puțin, așa credeam.

Bogdan privea răsăritul, în tăcere, erau unele dintre puținele momente când nu vorbea despre ceva anume sau nu râdea. Stătea nemișcat, cu ochii ațintiți asupra soarelui, văzând cum o altă zi se naște din negura nopții răcoroase care tocmai trecuse lăsând în urma ei amintiri diferite pentru fiecare dintre noi. Priveam acel unic moment de pe acoperișul casei lui Rucsi și tăcerea ce ne înconjura era deplină.

Matei se plimba, în sus și în jos, pe acoperiș fără să-și ia ochii de la soare, încercând să găsească locul de unde priveliștea ar fi fost perfectă. Interesul față de acest moment i se citea în ochi și tăcerea lui deplină era cel mai clar semn că era, și pentru el, un moment important de regăsire. Eram noi trei pe acoperiș. Toți ceilalți sau, mai bine zis, celelalte dormeau, fiecare în câte o cameră din casă.

Nimeni nu îndrăznește să întrerupă tăcerea. Deși aveam atâtea de vorbit despre noaptea ce trecuse și, era clar, că toți trecuserăm prin multe în noaptea aceea și că amintiri vor rămâne cu siguranță, eram amuțiți de soarele ce se ridica asupra orașului înghețat. Soarele își pierdea, cu fiecare zi ce trecea, strălucirea lui obișnuită, de vară. Toamna atinge încet-încet fiecare copac și fiecare suflet din Bucureștiul însetat de vară și de serile ce îl răcoreau și pe noi toți odată cu el. Noi, locuitorii dornici de aerul rece ale nopților de vară.

Privirea mea era ațintită spre cer. În infinitul lui vedeam povestea mea și a Clarei. Vedeam fiecare sărut și vedeam momentul în care mi-a spus pentru prima oară *te iubesc*. După toate acestea, momentele recente în care eu eram pierdut într-o lume ce devenise mult prea mare și rece pentru mine și soarele ce răsărea devenea pentru mine un soare al speranței că, într-o zi, sufletul meu va cuprinde în el, din nou, tot orașul și toată iubirea

adunată în el.

Nu reușeam să mă regăsesc și nu puteam să fiu ambițios și optimist mai mult de câteva momente ce zburau mult prea repede și lăsau în urma lor aceeași tristețe mută. Cu cât soarele se ridica mai mult cu atât pe fața lui Bogdan apărea un zâmbet din ce în ce mai larg. Acesta a fost semnul că tăcerea nu va mai dura prea mult și, imediat, mi s-au confirmat bănuielile.

— Epic! exclamă el, într-un sfârșit.

— A fost. Până ai deschis tu gura, a replicat Matei.

— Ia mai taci, mă! Sunt fericit.

— De ce?

— De ce? Matei, tu nu vezi răsăritul ăsta?

— Ba da.

— Și nu-ți spune nimic?

— Îmi spune mai multe decât crezi.

— Mă rog. Ideea e că e vară.

— Se termină vara, Bogdan.

— Ce ți-am zis eu ție, Matei? Mai bine taci decât să-mi strici cheful.

— Continuă.

— Sunt cele mai frumoase momente ale vieților noastre. Sunt neprețuite.

— Îți dau dreptate.

— Sunt momentele în care suntem fericiți, în care facem ce vrem, în care suntem zei. Sunt momentele în care nimic nu mai contează, decât fericirea și distracția pe care le întâlnești, din plin.

— Din nou, sunt de acord.

— Așa și trebuie! A mai rămas o lună...

— Mai puțin de o lună, îl întrerupse iar Matei.

— Taci mă! O lună până când începe iar liceul și în luna asta vreau să mă simt, în permanență, la fel de bine ca acum.

— Toți vrem asta! replică Matei.

— Bine că strici tu momentele mele profunde.

— După ce că sunt rare le mai și strică, am adăugat eu.

— Ha! Ha! Ha, răsese, ironic, Bogdan. Bine că vorbești. Credeam că ai adormit.

— Nu adorm în astfel de momente.

— Mă bucur, atunci, Alec.

— Este un moment mult prea profund ca să vorbești, i-am răspuns.

— Așa e, aprobă Matei.

— Sunteți doi triști care nu știți să vă bucurați de viață.

— Taci mă! am răspuns eu și Matei în cor.

— Ce noapte! Ce noapte! începu el să strige.

— Ce noapte?

— Dacă ai ști, Alec?

— Dacă îmi spui, o să știu.

— Chiar vrei?

— Chiar vreau.

— M-am îndrăgostit.

— Da, cum să nu? i-am răspuns.

— Nu mă crezi?

— Nu.

— Foarte bine. Nici nu eram serios.

— Mă gândem eu.

— Dar nu contează, tot m-am sărutat cu ea.

— Cu cine?

— Nu m-ai văzut cu tipa aia? Cea căreia îi cântam la chitară?

— Iar te dai mare cu talentul tău inexistent.

— Băi Matei, ce mă enervezi.

— Iartă-mă, Bogdan. Continuă.

— Trebuie să recunoașteți că arată bine.

— Arată. Și ce e cu asta?

— Cum ce e cu asta, Alec? Mă vrea.

— Așa crezi tu, îl enervă iar Matei.

— Tu vorbești?

— Continuă, replică Matei plictisit de discuție.

— De când a venit m-am uitat la ea. Știți că eu pun imediat ochiul pe astea care arată mai bine. Și, vă dați seama, m-am dus la ea, am vorbit și am tot vorbit despre o grămadă de lucruri fără rost până am ajuns să rămânem singuri afară. E! Și atunci mi-am scos chitara și am început să-i cânt. I-am cântat de la *Blink*, de la *Pistol*, de la ce a vrut ea. Îți dai seama că am dat-o pe spate.

— Cuceritorule, l-am întrerupt eu.

— Chitaristule, continuă Matei.

— Uite unde era idolul femeilor, am mai replicat eu odată.

— Ascultați, mă, povestea!

— Bine, bine, hai continuă.

— Așa. Cum spuneam, tipa îmi place, sărută bine, arată bine, are gusturi bune, e mișto. Am stat cam o oră sau o oră și jumătate singuri, pe terasă și am vorbit și e foarte deșteaptă tipa.

— Adică, nu prea deșteaptă, după standardele normale, l-am întrerupt eu. Matei începuse să râdă.

— Nu mă enervați, se răsti Bogdan. Apoi își continuă povestea despre noaptea ce tocmai se încheiase. Tipa e genială, după mine, și nu îmi pasă de părerea voastră, oricum. Știa toate versurile de la melodiile pe care i le-am cântat și mie chiar mi se pare că are voce.

— Adică e afonă pentru noi, l-am întrerupt eu.

— Mamă! Ce mă enervați, nu cred.

— Bine, continuă.

— Dar nu e ceea ce îmi trebuie mie.

— Dar ce îți trebuie ție?

— Eu nu mă mulțumesc cu puțin, eu vreau totul sau nimic.

— Deci, preferi nimic, l-am tachinat eu, iarăși.

— Taci mă! Mai era acolo o tipă foarte bună, mă rog, erau vreo două, dar lasă că dau eu de ele.

- Mult noroc! îi spuse Matei ironic.
- Bine că sunteți voi ironici și mă enervați pe mine.
- Hai nu te supăra.
- Haideți jos, să bem o cafea ca să mă calmez.
- Mai bine zis, ca să o mai vezi odată pe tipă.
- Bă, ce mă enervezi Alec!

Eu și Matei râsesem continuu pe acoperiș, în timp ce Bogdan încerca să ne spună povestea lui. După acele momente de liniște, urmate de cele în care am râs copios, am coborât la bucătărie, unde Bogdan aștepta să își facă o cafea, sau mai bine zis, să mai studieze odată fetele venite la petrecere.

Nu vroiam să dau ochii cu Maria, nu aș fi știut ce să-i spun și cum să mă scuz pentru faptul că, probabil, nu vom mai vorbi niciodată. Toată casa dormea, numai noi trei eram în bucătărie. Liniștea din casă îmi făcea atât de bine, după o noapte atât de agitată și adierile de vânt ale dimineții îmi răcoreau sufletul încins.

Bogdan căuta, disperat, un pliculeț de cafea, în timp ce eu și Matei priveam pe geamul ce dădea spre curtea lui Rucsi care era plină de pungi de chipsuri și sticle de suc. Deși Bogdan comenta despre locul unde își pune Rucsi cafeaua și alte lucruri neinteresante nici eu și, probabil, nici Matei nu îl auzeam. Gândul îmi era departe, undeva unde pofta de dragoste este satisfăcută și unde pot simți, din nou, voluptatea unui sărut. În minte îmi veneau multe lucruri, mă gândeam la ce îi voi spune Mariei sau la ce îi voi spune Andreei, amândouă sacrificate pentru un scop atât de egoist ca al meu. Practic, călcasem sentimentele lor în picioare, deși mă declaram un adept al apărării sentimentelor fiecărui om. Nu mă simțeam vinovat. Făcusem ceea ce trebuia să fac pentru mine și, cu siguranță, suferința lor nu va fi nici pe departe ca cea pe care o simțeam eu în momentele în care îmi băteam joc de ceea ce simțeau ele și încercam doar să mă vindec de Clara.

Imaginea chipului rece al Renatei, îmi dădea fiori pe spate. Ura pe care o vedeam în ochii ei încă mă speria deși nu o mai văzusem de ore bune și nu mă puteam abține să nu mă gândesc la ce caracter oribil are. Mă gândeam la ce simte Matei în momente de tăcere profundă, exact ca a mea. Eram curios dacă trecuse de curând prin ceva asemănător și dacă nu, ce îl făcuse să stea atât de tăcut, gândind departe așa cum se vedea în ochii lui.

Ca de obicei, momentele în care gândurile mă sufocau, nu durau mult. Rucsi fusese trezit de zgomotul făcut de Bogdan, în încercarea lui de a găsi pliculețul de cafea ce l-ar fi salvat de la somnolența pe care o resimțea. Odată cu venirea ei zarva a crescut așa că, rând pe rând, toate petrecărețele somnoroase s-au trezind intrând în bucătărie căscând.

- Ce e cu atâta gălăgie? a întrebat Eirene.
- Nu a găsit Bogdan cafeaua și mi-a dat bucătăria peste cap.
- Nu exagera, Rucsi.
- Nu exagerez.
- Ba da, Rucsi. Recunoaște, îi sări Eirene în ajutor lui Bogdan.
- M-am trezit din cauza lui.
- Acum toate ne-am trezit, spuse Maria ridicând din umeri.
- În afară de Flair. Ea încă doarme, zise Eirene, puțin nervoasă de norocul

prietenei noastre.

— Dacă tot faceți cafea, vreau și eu, spuse Maria, care a fost aprobată de către Eirene, Matei, Renata și încă alte patru fete pe care nu le știam.

— Bine. Deci trebuie să fac opt cafele, cu a mea nouă și cu a lui Bogdan zece.

— Eu nu mai vreau cafea, spuse Bogdan, zâmbind.

— Normal. I-a fugit somnul, am zis eu râzând.

El mi-a făcut imediat semn să tac și s-a așezat lângă fata cu care își petrecuse o bună parte din noapte și pe care nu am reușit să aflăm cum o cheamă, decât din întâmplare, abia peste câteva zile. Maria s-a așezat lângă mine și a început să se joace în părul meu. Toți cei din bucătărie mă priveau atent, dar eu rămăsesem fără nicio reacție, așa că toți s-au întors la treburile lor cu fețe pe care se citea o ușoară dezamăgire. Desigur, toți în afară de Renata care părea atât de rece și care părea că nu este în lumea ei acolo și că toți cei din jur o enervau la culme. Timpul a trecut îmbibat de mirosul de cafea ce plutea în aer dansând împreună cu aburul fierbinte. Maria părea resemnată la gândul că în acea dimineață nu aveam chef de nimic așa că și-a concentrat atenția asupra cafelei.

După ce toată lumea și-a terminat cafeaua, fetele au plecat fiecare către casa ei, era ora nouă deja, și părinții le așteptau, cel mai probabil, acasă. În bucătărie rămăsesem doar Matei, Bogdan, Eirene, Rucsi și cu mine. Maria plecase cu speranța că îi voi lua *id-ul* de la Rucsi. Și această minciună mă făcea să am remușcări.

— Mai refuzi o șansă, îmi spuse Eirene.

— Dar nu am refuzat. Am încercat...

— Și, ce s-a întâmplat?

— Nu e la fel.

— Niciodată nu o să mai fie la fel.

— Dar, măcar, o să simt și eu ceva în acele momente.

— Ești mult prea pretențios, Alec, concluzionează Rucsi.

— Da, bine! Să nu mai vorbim despre mine.

— Așa e. Ia spune Bogdan ce ai făcut cu tipa aia, îl întrebă Matei.

— De parcă nu ai știi, mă.

— Eu știu. Dar ele nu.

— Hai mă, spune! îl îndemnă și Rucsi.

— E! De parcă nu mă știți.

— Nu ți-am cerut să te lauzi, Bogdan, i-am tăiat-o eu scurt.

— Da mă, bine, îmi răspunse el apoi își relua povestea ce ne-o spusese și nouă pe acoperiș, cu aproximativ o oră înainte.

— Bravo, mă! îl felicită Rucsi, după ce își terminase povestea. E o tipă de treabă.

— A, păi nu o să rămân cu ea.

— De ce? exclamă Eirene și Rucsi în cor.

— Mie îmi trebuie altceva.

— Altceva ce?

— Nu mai țipa, Rucsi! Îmi trebuie ceva mai mult, ceva mai bun.

— Vai de capul tău.

— Taci, Eirene! Știu eu ce fac.

— Bine, mă!

Dimineața a continuat cu discuții neinteresante ce nu merită reproduse. Toată

dimineața am fost atent la Bogdan, ceva părea schimbat și zâmbetul lui trăda acum mai multe emoții decât ar fi trebuit. Ceva se schimbaseră în el, în noaptea aceea și totul avea să iasă ușor- ușor la iveală chiar dacă el își dorea sau nu acest lucru. În ochii lui se citeau alte emoții, alte trăiri, alte ambiții. Oricât ar fi încercat să se ascundă, tot așa fi aflat, până la urmă, gândeam atunci și timpul avea să-mi dea dreptate.

Secundele treceau repede, zburând alături de cuvintele ce se rosteau într-o lume a trecutului. Ziua aceea de august se topea, puțin câte puțin, în așteptarea nopții ce urma să vină și să ne apropie și mai mult de toamna rece ce ne aștepta. Am plecat de la Rucsi aproape pe la ora unu, când orașul era complet trezit la viață și încercam, împreună cu Bogdan și Matei, să facem față aglomerației din autobuzul către casă. Ne așezaserăm, din fericire, toți pe scaune, și priveam lumea cum se urca în autobuz și acesta devenea neîncăpător.

La o stație s-au urcat în autobuzul și așa neîncăpător un băiat și o fată care, după aparențe erau de vârsta mea. În el m-am văzut pe mine iar în ea pe Clara. Am rămas în tăcere privind cum cei doi își șoptesc, unul altuia, cine știe ce cuvinte și cum ignoră mulțimea din autobuz și, între atâtea persoane, ei rămân singuri. Visam cu ochii deschiși la momentele când eu și Clara eram în aceeași situație.

Eram doar eu cu ea îmbrățișați în mijlocul autobuzului. Stațiile treceau ușor pe lângă noi. Eram prea adânciți în săruturi și șoapte și uitam să coborâm. Ușile se deschideau atât de monoton dar pentru mine totul era altfel decât ar fi fost normal, cu ea lângă mine nimic nu era banal. O luam de mână și îi șopteam că vom coborî, ușile se deschideau iar căldura de afară năvălea peste noi și era stația unde trebuia să coborâm. Dar m-am trezit și eram înapoi în scaunul meu de lângă Matei, în față aveam tot zâmbetul ironic al lui Bogdan și cei care coborau din autobuz nu eram eu și Clara ci cuplul pe care îl văzusem mai devreme.

Așa mi-am petrecut drumul până în *Piața Romană*, absorbit într-un vis pe care îl trăisem cândva. Am coborât acolo cu gândul de a merge către casă, dar Bogdan avea alte planuri.

— Hai să bem o cafea.

— Acum vrei să bei cafea, zise Matei, ironic.

— Nu ar strica un ceai acum, am fost și eu de acord.

— Vă grăbiți, vreunul, spre casă?

— Nu.

— Nu.

— Atunci, mergem?

— Da. Dar unde? întrebă Matei.

— *Cărturești*, am răspuns.

— Perfect! exclamă Matei.

— Oribil! ne contrazise Bogdan.

— Știu că îți e frică de cărți, dar liniștea de acolo, ceaiul rece și cartea din ghiozdan sunt perfecte pentru dimineața asta.

— Au cafea?

— Normal, i-am răspuns.

— Bine, hai să mergem, dar e pentru ultima dată.

— E pentru prima oară, Bogdan. Am zis.

- E pentru prima și ultima dată. Ce-o să mă mai plictisesc.
- Că veni vorba, cine a scris *Roșu și negru*?
- Lasă-mă, mă cu din astea. Sunt obosit.
- Stendhal.
- Bine. Dar *Ion*, cine a scris-o?
- Liviu Rebreanu.
- Bravo. Meriți un ceai.
- Dar, *Pădurea spânzuraților*?
- Alec, ți-am zis să mă lași.

Nu am făcut mai mult de cinci minute pe drum. *Piața Romană* era, ca de obicei, aglomerată și împânzită de lume ce avea căi diferite și, totuși, se intersectau într-un anumit punct. În acel punct puteau începe povești de dragoste sau oamenii puteau trece pe acolo fără ca nimic să se întâmple. Ei bine, pentru mine *Piața Romană* a fost punctul în care amintirile se întorc mai puternice ca oricând și sunt gata să te distrugă, cu fiecare pas greșit pe care îl faci.

În acea zi fierbinte, de la sfârșitul verii, după ce petrecusem o noapte trează, visând la Clara, destinul a hotărât că este momentul să ne întâlnească, așa cum o făcuse și cu o lună și ceva înainte, în fața liceului *Lazăr*. Era o a treia întâlnire stabilită doar de destin, dar această întâlnire era singura care îmi provoca tristețe și mă distrugea în interior.

Aș fi recunoscut-o dintr-un milion de fete. Părul ei strălucea în lumina soarelui și îi era răvășit de adierile de vânt lipsite de putere. O rochie neagră îi îmbrăca trupul slab apărându-l de soare și razele acestuia, iar în picioare avea acei teniși, deveniți clasici, ai ei, dar de data asta, roșii. Chipul ei părea la fel de luminos ca atunci când trăiam propria poveste de iubire, dar acum acel zâmbet larg îmi făcea rău și mă făcea să tremur tot. Ochii ei albaștri, la fel de adânci ca de obicei, nu mă lăsau să îi mai citesc, îi priveam de la distanță, dar imaginea lor era suficientă ca să mă bâlbâi și să nu mai pot sta pe picioare. Îmi făcea așa rău imaginea ei veselă. Radia, toată, bucurie ca de obicei, mâinile ei subțiri și albe se mișcau agitate prin aer și tot trupul ei parcă urla după iubire, dar nu după iubirea mea.

Fericirea ei era motivul pentru care zâmbeam când mă trezeam dimineața, dar acum când o vedeam fericită, în timp ce eu sufeream, ajunseseam să cred în ceea ce zisese Vlad și să cred că dragostea mea a fost o minciună. Gândul acesta mă rănea mai puternic ca oricare altul, mă simțeam slăbit și tot corpul mă durea când mă gândeam că aș fi trăit în minciuna unei iubiri neîmpărtășite.

Aș fi vrut să fug de mine. Să fug de amintiri, să încep o nouă viață, în care Clara să nu fi existat și în care imaginea ei să nu îmi provoace această durere. Zâmbetul ei strălucitor, pe care îl admiram de la distanță, mă lovea cu mai multă putere decât mă iubise cu ceva timp înainte și strălucirea din ochii ei mă orbea acum și mă făcea să mă prăbușesc în genunchi.

Bogdan a pus mana pe umărul meu și eu am tresărit speriat de parcă un zgomet groaznic m-ar fi trezit din cel mai adânc somn. Rămăsesem în urma lor cu privirea ațintită asupra Clarei, iar Bogdan se întoarse după mine, să vadă ce s-a întâmplat, după ce, probabil mă strigase dar eu nu fusesem capabil să îl aud. Și-a întors privirea către mine, fără să zică un cuvânt. Nu am spus nimic, mi-am întors privirea, din nou, către Clara. Acesta a fost răspunsul cel mai clar pe care puteam să îl dau atunci, lipsit de

cuvinte. O priveam, în tăcere. Stătea, în stația de autobuz, fără să își dea seama că o privesc, căutând în ea puterea de a trece peste, căutând o speranță care să-mi aline durerea și care să-mi dea puterea să-i vorbesc și să-i pun o singură întrebare. De ce? Ar fi fost singura întrebare pe care i-aș fi pus-o. Doar atât aș fi putut să-i spun. Doar aceste cuvinte îmi treceau atunci prin minte și era singura întrebare la care așteptam un răspuns.

Tremuram tot, la gândul că trăisem într-o minciună și că fiecare privire, fiecare sărut, fiecare mângâiere fuseseră minciună. Minciună.

Nu știu cum de am rămas atunci în picioare. Eram pur și simplu distrus și simțeam cum tot corpul îmi este cuprins de durere. Inima îmi zvâcnea cu putere în piept și simțeam cum bate din ce în ce mai tare cu fiecare mișcare pe care ea o făcea. Agonia s-a ncheiat abia când autobuzul a venit și ea s-a urcat în el. Eram sigur că nu mă văzuse deși eu mă uitam la ea continuu de ceva minute. Deși chipul ei dispăruse din nou, durerea nu încetase și eu priveam, în gol, către autobuzul ce se depărta de stație.

Bogdan nu a scos niciun cuvânt, m-a luat de braț și, practic, m-a târât până am ajuns la *Cărturești*. Nu sunt în stare să descriu cum de am ajuns până acolo. Eu nu mai simțeam nimic, nici pământul de sub picioare, nici soarele ce ardea afară, nimic. Tot drumul am mers din reflex și, probabil că aș fi căzut dacă Bogdan nu m-ar fi ținut de braț. Am intrat în *Cărturești* și ne-am așezat imediat la o masă. Eu încă vedeam imaginea Clarei, în stație, zâmbind și trecând nepăsătoare peste tot ce fusese între noi cu puțin timp în urmă.

— Revino-ți! îmi strigă Bogdan.

— Ce? Ce? am răspuns, ca trezit din vis.

— Calmează-te! De ce ai rămas așa?

— Era veselă. Veselă! De ce?

— Și tu te-ai sărutat cu două tipe în trei zile.

— Da! Dar eu nu am fost vesel. Eu încă o iubesc.

— Și ea? De ce nu te-ar mai iubi?

— Pentru că zâmbește. Dacă mă iubea, suferea și acum nu zâmbea.

— Ești nebun? și tu ai zâmbit mai devreme.

— Da. Dar...

— Dar nimic! Este același lucru.

Nu am mai răspuns. Am rămas adâncit în gânduri, în timp ce Bogdan a comandat două cafele și un ceai rece de lămâie. De ce reacționasem așa? De ce nu mă bucuram de zâmbetul ei dacă într-adevăr o iubeam? Mi-am dat seama repede. Orgoliul nu mă lăsa să mă bucur pentru ea. Deși o iubeam enorm, zâmbetul acela îmi făcea rău. Eu trebuia să zâmbesc și ea să sufere, eu trebuia să fiu cel nepăsător și să uit totul, după câteva zile. Cu ce eram eu diferit de ea, atunci? Care era diferența dintre mine și ea? Diferența era că ea reușise să zâmbească și să treacă peste, în timp ce eu, încă, mai sufeream.

Și, mai exista o diferență, cu siguranță că ea nu s-ar fi bucurat să-mi vadă suferința, nu s-ar fi bucurat să mă vadă cum mă prăbușesc și mă izbesc de pământ într-o singură fracțiune de secundă, în timp ce eu, aș fi fost în culmea fericirii dacă aș fi trecut zâmbind pe lângă ea în timp ce plângea, deși probabil sufletul nu m-ar fi lăsat să fac asta.

Începeam să accept ideea că orgoliul meu este mult prea mare și că pune mult prea repede stăpânire pe mine. De asemenea începeam să o absolv pe Clara de orice vină, în afară de faptul că mă înșelase și mă lasase să trăiesc într-o minciună, de la

început sau poate doar în ultimele zile. Oare cum a reacționat ea atunci când nu i-am mai răspuns? Oare de ce m-a sunat continuu timp de două zile dacă, oricum, eu eram în plus în viața ei sentimentală?

Eram blocat între întrebări din care încercam să ies nevinovat alături de Clara. Dar nu era posibil. Unul dintre noi era vinovat pentru despărțire și, din câte spuneau faptele, în ordinea lor cronologică, Clara era vinovată. Pierdut în acel univers al întrebărilor îmi plângeam de milă pentru zilele pe care le trăiam în vara ce se vroia a fi perfectă. Încercam să găsesc elementul ce nu se potrivea, să găsesc cauza și să o elimin, aveam nevoie de acea vară perfectă, aveam nevoie de un răsărit al sufletului meu în întunericul depresiei.

— Alec!

— Da, Bogdan.

— Cum te mai simți?

— Distrus.

— De ce nu rămâi cu Andreea?

— Nu am niciun motiv pentru care aş rămâne.

— Dar pentru fata din noaptea trecută.

— Maria?

— Așa, Maria.

— Nu am niciun motiv pentru care aş rămâne cu ele.

— Ești limitat. Într-o lume rămasă în întuneric.

— În lumea Clarei.

— Într-o lume rece în care, dacă vei rămâne, vei dispărea.

— De unde?

— Din propria viață. Vei rămâne o umbră.

— Exagerezi. Nu o să mă mai țină mult depresia.

— Asta o crezi tu. Deja te blochezi pe o singură idee. Ți blochezi căile de ieșire.

Nu vrei să mai accepți alte variante, te închizi în tine, și dacă continui, nu vei mai putea să ieși. Ai impresia că poți trece imediat peste toate, nu? Nu e așa. Trezește-te Alec! Nu te mai gândești la Clara când săruți o altă fată, nu te mai gândești la Clara deloc!

— Ea a fost, acum nu mai e. Urmează alte fete pe care le vei iubi și mai mult și după care vei suferi și mai mult, ce vei face atunci? interveni Matei, ce până atunci tăcuse mîlc.

— Dar, nu pot. Nu pot.

— Prostii. Nimic nu e imposibil.

— Pentru mine, acest lucru este.

— Asta o crezi tu.

— Ba nu, Matei.

— Ba da! Crede-mă pe mine, nu-ți e nimic imposibil, la vârsta asta. Mai avem multe de învățat și mai avem prin multe schimbări de trecut. O să te schimbi mult, deja te-ai schimbat foarte mult, sunt sigur de asta, dar o să treci repede și peste Clara.

— Tu nu știi cum e.

— Știm cu toții cum e. Scuza asta nu e valabilă pentru noi.

Am tăcut. Nu mai aveam nimic de zis. Știam că are dreptate, și totuși, de ce nu găseam în mine puterea de a trece peste, dacă ea se afla acolo, undeva? Erau atâtea

întrebări fără răspuns, atâtea lucruri pe care le-aș mai fi avut de spus, atâta iubire de dăruit și atâtea săruturi de dat, dar acum totul era în zadar. Eram amețit de toate sfaturile, de toate privirile și de toate gândurile. Cum aveam să lupt cu mine, în acea situație? Cum poți să găsești ceva când nu îl poți căuta? Erau întrebări la care nu știam să răspund și la care, încă nu cred că am găsit răspunsul potrivit. Și nu știu dacă cineva l-a găsit.

În mintea mea și în suflet se purtau războaie la care, fără să vreau, luam parte indirect. Confruntările dintre sufletul și mintea umane dau naștere la ură, dar și la ambiție, dau naștere la speranță, dar și la agonie, sunt luptele în care înfrângerea înseamnă victorie, dar și victoria înseamnă înfrângere.

Mi-aș fi dorit ca totul să fie mai ușor de atât. Mi-aș fi dorit să existe cărți care să te învețe, în cel mai simplu mod posibil, să treci peste orice, fără a-ți sacrifica sentimente și fără a pierde capacitatea de a iubi. Nu mai rezistam luptelor acestea. Mi-am scos din ghiozdan *Roșu și Negru* dar nici aventurile lui Julien Sorel nu mă făceau să uit. Iubirea ardea mocnit și în sufletul lui.

— Ce idee proastă a fost să venim aici, a reînceput Bogdan seria de critici.

— Iartă-ne Bogdan, că te obligăm să te înconjori de cărți.

— Taci, Matei! Nu vezi că Alec mai are puțin și adoarme.

— Superficialule! i-am răspuns, enervat, lui Bogdan.

— Bine. Bine. Cum te mai simți?

— Minunat.

— Nu e nevoie să fii ironic.

— De parcă nu ai ști cum mă simt.

— Speram să-ți revii la viață.

— Nu e așa simplu.

— S-ar putea să fie, răspunse el rânjind în timp ce citea un mesaj pe care tocmai îl primise.

— Nu are cum să...

— Diseară, la cinci! *Fire*. Vine și Maria!

— Maria?!

— De parcă nu ai vrea.

— Normal că nu vreau!

— De ce?

— N-o să fie nimic între noi.

— Băi! Nu te mai suport.

— Eu nu știam cum să fac, să nu-i dau *id*-ul.

— Nu pot să cred că încă mai vorbesc cu tine.

— Importantule!

— Să știi că sunt.

— Bine mă!

— Dar tu, de ce ești încântat, Bogdan? a intervenit Matei.

— Eeee. Am eu motivele mele.

— Deci, cel mai sigur, vine vreo fată care îl interesează, își răspunse Matei.

— Da, mă! Da. Și?

— Care e aia?

— Curios ești, Matei.

— Nu te contrazic.

— Și dacă nu vreau să-ți spun?

— Oricum, o să ne dăm noi seama.

— Matei are dreptate. Acum, tăceți amandoi, nu am chef să mai aud nimic despre nimeni, mai ales povești de dragoste.

Din fericire, cei doi au ținut cont de rugămintea mea și au tăcut, pentru următoarele minute ce s-au scurs încet-încet, până când a sosit ora la care trebuia să mergem, în același club, de care, cu toți, ne plictiseseam. Monotonia se resimțea puternic. Nu mai suportam orele întregi de plictiseală. Aveam două variante. Să mă plictisesc acasă și să cad pradă gândurilor care mă făceau să cad într-o profundă tristețe sau să mă plictisesc afară, cu mai mulți prieteni, caz în care, îmi era mai greu să cad în tristețe dar în care șansele să o revăd și soarta ar fi fost aceleași. Drumul tristeții se întindea, parcă, peste tot și se lărgea continuu, blocând căile fericirii care, și așa, erau puține și greu de găsit.

Fiecare zi cu Clara, rațional, era la fel, sentimental însă fiecare privire, fiecare sărut și fiecare mângâiere erau altfel. Fiecare privire era mai caldă, fiecare mângâiere era mai lungă și totul, la ea, părea nou, în fiecare zi. Era magia dragostei care transforma monotonia în noutate, banalul în miraculos, prostia în artă. Dragostea transformă totul și te face să devii dependent de acea schimbare și, când o pierzi, când realitatea revine, durerea este, parcă, și mai mare.

Lipscani-ul devenea o a doua casă. O casă pe care, deja, începeam să o reneg. Mă plictisiseam de aceleași scaune, aceleași fețe triste care îmi aduceau aminte de fericirea în care trăiam cândva, întins pe iarba din parcul *Izvor*, ținând-o pe Clara de mână.

Am luat-o pe jos, către strada *Lipscani*. Treceam pe lângă oameni și pe lângă zâmbetele lor în timp ce eu trebuia să mă mulțumesc cu lacrimile din suflet. Lacrimile ce încercau să stingă focul, dar erau mult prea puține și, era clar că, acel foc se stinge cu zâmbete și nu cu lacrimi. Gândurile nu-mi dădeau pace și acele lucruri, pe care le făceam din nou și din nou, mă enervau la culme. Îmi pierdeam cheful de a face orice și mi-aș fi dorit să mă duc spre casă unde să încerc să dorm. Nici măcar somnul nu mai era de partea mea. Nici măcar nu mă mai puteam bucura de ciocolată sau orice altceva dulce care să trezească în mine spiritul de copil pe care îl pierdusem odată ce mă ambiționasem să mă cred matur. Până și foamea mă părăsise. Spiritul copilăriei, odată ce dispăruse din mine fericirea, nu mai era complet. Trebuie să fii copil ca să știi să te bucuri, trebuie să fii copil ca să știi să iubești cu adevărat, fără să știi că ți se oferă ceva și trebuie să fii copil ca să mergi prin întunericul sufletului pereche, sperând că vei găsi lumina dragostei, ascunsă adânc acolo.

Te simți mai bine atunci când nu ai decât atunci când ai și pierzi, iar eu simțeam pe pielea mea. Cei ce nu simțiseră dragostea nu simțiseră niciodată ceea ce simțeam eu atunci, în timp ce eu cel ce trăisem dragostea și o pierdusem, sufeream groaznic și nici măcar nu știam dacă trăisem într-o minciună pe care nu am văzut-o, fiind orbit de dragoste, sau dragostea îmi fusese împărtășită.

Aceeași terasă, pe care deja o cunoșteam ca pe propria casă. Scaunele negre și tari pe care stăteam, lăsându-mă pe spate, privind norii albi de pe cer! Mesele din sticlă pe care îmi întindeam toate caietele pentru a scrie o idee ce îmi venea. Nu mai suportam nimic din acel loc, din seara aceea în care am văzut-o pe Clara cu acel tip, seara în care

mă prăbușisem pur și simplu, pe unul dintre acele scaune, fără să mă mai pot gândi la altceva decât la ceea ce văzusem.

Când am ajuns noi acolo, toți ne așteptau și am tresărit văzându-i fața Mariei, conștient că voi fi nevoit să calc, în continuare, pe sentimente pentru atingerea unor scopuri ce le credeam imposibile. Am tresărit, însă, și mai puternic, când am văzut ochii verzi și reci ai Renatei, ce parcă îmi înghețau sângele în vine și mă făceau să cred că ura este singurul sentiment pe care ea ar fi capabilă să-l simtă.

Nu eram suficient de puternic încât să-i înfrunt privirea de gheață. Totul, în corpul meu, se năștea din durere. Tristețea izbitoare mă făcea însă să trec pe lângă ea fără să-mi pese. Oricât de mult m-ar fi urât, ura aceea nu ar fi fost mai puternică decât tristețea pe care o resimțeam.

— Tu nu obișnuiești să dormi? m-a-ntrebat Maria.

— De unde știi că nu am dormit?

— Mi-a zis Rucsi că vii de la *Cărturești*.

— Da, așa e. Păi, eu nu am somn.

— Cum așa?

— Pur și simplu. Nu sunt suficient de obosit încât să mi se facă somn.

— Atunci, nu te-ai supăra să ne vedem mâine?

— N-aș avea de ce să mă supăr.

— Perfect! Atunci...

— Dar, am întrerupt-o, nu pot face asta. Nu-ți pot explica dar nu are sens să mai continuăm așa. Sincer, nu ar merge, nu-mi cere explicații, nu sunt în stare să le dau.

— Tu ce planuri aveai cu mine?

— Niciunul. Am sperat, doar, să mă îndrăgostesc.

— Ai sperat?

— Da. Dar nu voi putea să-ți dau explicații așa că, mulțumește-te cu asta.

După această discuție, Maria, vizibil tristă și nervoasă, nu a mai stat mult cu noi. S-a ridicat repede și a plecat spunând că e prea obosită după o noapte pierdută.

Sinceritatea fusese, parcă, singurul lucru care mă făcuse să mă simt mai bine, după toate cele ce se întâmplaseră în acea dimineață. Mă simțeam bine că nu mai trebuia să distrug sentimentele, așa cum fuseseră ale mele distruse, mă bucuram că puteam să feresc anumite persoane de ceea ce simțeam eu atunci. Discuția cu Maria fusese singurul lucru ieșit din regulile monotoniei. Imediat după, am rămas privind cerul, rezemat pe spate. Nu mă gândeam la nimic și totuși mi se derulau în spatele ochilor o mulțime de gânduri care ma făceau să tresar sau să zâmbesc.

De la admirarea cerului am trecut la studiul persoanelor de la masă. Toți păreau normali în afară de unul singur, Bogdan. Bogdan părea că privește foarte atent pe cineva și, mai mult ca niciodată, încerca să se dea în spectacol. Asta din ce reușeam să aud, ca prin vis. Câteva minute nu mi-am luat ochii de el și am observat că cea pe care o privește atât de intens este chiar Renata. Am rămas șocat. Renata mă îngrozea prin ura pe care părea că o simte, și totuși, Bogdan încerca să o impresioneze și, astfel, să obțină ceva de la ea. Era greu de zis dacă lui Bogdan îi plăcea de ea cu adevărat sau doar încerca să o impresioneze pentru a o săruta și, apoi, să se mândrească cu o nouă *achiziție* care să-i mângâie orgoliul, și așa, mult prea mare.

Dar, exista și varianta ca el să fi văzut adânc în acei ochi reci și să înțeleagă

altceva decât aş fi reuşit eu să văd şi să înţeleg. Eram invidios pe Bogdan, eram invidios pentru că eu mă simţeam mult mai predispus înţelegerii unei persoane. Eu îmi dădeam mai mult silinţa. El descoperise ceva, la Renata, ce eu nu reuşisem să descopăr, oprit de învelișul ei de ură. Simţeam că mă izbeşte de fiecare dată când privirile noastre se întâlneau. Extrem de enervat pe mine, sau pe el, nici eu nu-mi dădeam seama, l-am tras lângă mine.

— Ce vrei, mă?

— Bogdan, ție îți place de Renata.

— Ce-ai, mă?

— Nu-ncerca să negi.

— De ce nu?

— Pentru că este clar.

— Bine! Sincer, mă atrage ceva la ea.

— Ce anume? E plină de venin.

— Tu care o vezi numai pe Clara în fața ochilor, normal că nu-ți poți da seama.

— Nu o văd doar pe Clara.

— Nu încerca să negi, e în zadar.

— Dar, e plină de ură. Uită-te la ochii ei.

— Tocmai ochii ei îmi inspiră ceva cu totul diferit de ură.

Apoi s-a întors, bursc, către ceilalți și a reînceput să caute privirea Renatei. Încă eram în dilemă, nu înțelegeam ce îi exprimă lui acei ochi, acel păr brunet și acea față inexpresivă. Nu înțelegeam cu ce este el mai puțin orb decât mine și cum reușește el să analizeze așa bine o persoană, într-un timp atât de scurt. Pur și simplu nu înțelegeam nimic. Și, o dilemă în plus era fix ceea ce nu îmi doream atunci. Mi-am petrecut restul timpului, cât am stat pe terasă, uitându-mă la Renata, încercând să-i găsesc farmecul ascuns în trăsăturile fizice. Nu știam că aveam, cândva să-l găsesc...

Cincisprezece

Noaptea următoare nu am putut să dorm. Mă obișnuisem cu nopțile în care stăteam treaz sau când adormeam, târziu, în zori. În noaptea aceea altă problemă mă preocupa. În noaptea aceea mă gândeam la Renata. Nu credeam, când am văzut-o prima oară, că îmi voi pierde o noapte cu gândul la ea, dar se părea că mă înșelam permanent. În mintea mea, îi vedeam ochii verzi și reci atât de inexpresivi, atât de falși. Ochii Clarei erau exact la polul opus.

O comparam cu Clara și, întotdeauna, Clara era mai frumoasă, sau mai deșteaptă, sau avea mai multe calități decât avea Renata. După toate aceste comparații tot nu înțelegeam de ce nu am putut vedea în Renata lucrul care îl făcuse pe Bogdan să se îndrăgostească de ea? Gusturile sunt diferite, într-adevăr, totuși, o persoană care are acel ceva este ușor de remarcat. Orgoliul mă făcea să mă gândesc la aceste lucruri pe care le consideram atât de neimportante pentru mine și care deveniseră un interes, un țel. Vroiam să mă apropiu cât mai mult de ea, să mă uit în ochii ei și să-i citesc viața, să-i aflu sentimentele, să știu ce iubește și cine e.

Mă pierdeam între gânduri cum se pierdeau și visele mele în fumul dragostei ce încă ardea mocnit, iar odată cu fiecare vis pierdut mai pierdeam și o secundă din acea noapte și așa dimineața m-a găsit adormit, visând la secretul Renatei care nu îmi dădea

pace până nu îl aflu. Diminețile monotone începeau mereu la fel. Somnul potolea și tristețea și visele pierdute și, pentru câteva clipe, uitam tot ce se întâmplase dar, ușor-ușor mă trezeam și se trezeau și amintirile și tristețea. O nouă zi începea pe frontul din sufletul meu gol.

Ultimele zile de vară treceau mai greu decât aș fi vrut deși nu credeam că voi simți asta vreodată. Îmi aminteam cum îmi petrecusem celelalte zile și cât de mult iubisem vara. Acum o uram și speram ca toamna să vină cât mai repede și să înghețe în mine și ultimul strop de iubire pe care îl purtam. Vântul ei rece să mă trezească la realitate și să uit de orice mă făcea să sufăr. Aceste ultime zile ale verii treceau prea greu iar eu nu știam cu ce să-mi ocup timpul ce devenise, din insuficient, mult prea mult. Trebuia să găsesc o cale de a-l umple. Trecea doar atunci când mă pierdeam în gândurile triste. Nu vroiam să mai ies din casă, uram atât de tare acele locuri pe care le vedeam în fiecare zi și care îmi aminteau de cât de nefericit eram în lipsa ei.

Telefonul sună iar, cu aceeași melodie, aceeași monotonie, aceleași amintiri, aș fi azvârlit cu el de perete chiar în acea clipă, nu îmi păsa dacă se va sparge în zeci de bucăți, măcar nu l-aș mai fi auzit sunând.

— Ce vrei, Bogdan? am deschis eu, dur, discuția.

— Fii gata! La aceeași oră.

— Iar ieșim? M-am săturat, de tot.

— Nu mai abera și nu mai face pe tristul.

— Mai lasă-mă-n pace. Nu am chef de voi azi.

— Vine și Maria.

— Cu atât mai puțin atunci! Nu am chef de nimeni! Nu vreau să văd pe nimeni!

— Bine! Atunci, o să fiu la tine la ușă într-o oră, adică la patru fix.

— O să vii degeaba.

— Nu fi sigur.

— Lasă-mă! Pa!

— Pa!

Nu mai suportam să-mi văd prietenii la care ținusem atât de mult cu ceva timp înainte. Fiecare dintre trăsăturile fețelor lor îmi amintea de neputința pe care trebuia să o accept și pe care eram nevoit să o înving, cumva. În timp ce îmi exprimam ura față de tot ce aveam în acel moment și față de monotonia de care mă izbeam permanent, brusc, mi-a venit o idee. Dacă Maria avea să fie acolo, va veni și Renata și era momentul potrivit să încerc să o descopăr, să încerc să o citesc, să încerc să văd cine e. Ea era singurul motiv pentru care aș fi ieșit din casă, era singurul lucru ce îmi dădea un imbold, un impuls. Singurul lucru ce mă fascina și nu părea imposibil atunci. Era singura rază de necunoscut într-o lume devenită atât de banală.

Nu vroiam ca cineva să afle ceea ce îmi doream. Toți ar fi crezut că m-am îndrăgostit de ea, dar acest lucru era imposibil căci rănilor nu se vindecaseră și eu nu puteam iubi. Ei nu puteau înțelege aceste lucruri și nu puteau înțelege ce provocare însemna Renata pentru mine. Mai aveam cam jumătate de oră, așa că m-am grăbit să mă pregătesc pentru plecare. Bogdan nu s-a lăsat deloc așteptat. La începutul verii, întârzia chiar și câte o oră, în anumite zile.

Mi-am păstrat starea de nervozitate și m-am lăsat obligat să ies din casă. Nu-mi doream ca el să-și dea seama că ceva mă face să vreau să ies din casă. Nimic nu-mi mai

convenea. Tot drumul a trecut, parcă, prea greu și începeam să regret că am ieșit. Mă săturasem de imaginile blocurilor, mă săturasem de imaginea parcului *Izvor*, imagine pe care o iubeam atât de mult. Sfertul de oră petrecut în autobuz mi s-a părut insuportabil și toate fețele oamenilor din autobuz păreau triste și totul mă făcea să mă simt și mai trist, și mai singur decât eram. Imaginea soarelui ce ardea, din ce în ce mai slab, mă făcea să mă gândesc la iarna ce urma să vină și că atunci, frigul sentimentelor va deveni și fizic, și singurătatea mea va fi imposibil de dus. Zăpada stinge focul iubirii?

Am ajuns, în sfârșit, în *Fire*, același loc trist pe care îl uram. Vedeam tot în alb și negru. O singură imagine îmi apărea în culorile reale. Imaginea rece a Renatei, o imagine ce încă îmi dădea fiori și mă făcea să simt cum mi se face frig. Mă hotărâsem că această imagine rece nu mă va mai îndepărta de lângă ea. Mă hotărâsem că oricât de reci ar fi ochii ei verzi îi voi privi și voi citi, undeva adânc în ei, cheia către acel ceva ce o făcea atât de fascinantă. Mă privea la fel de indiferentă, mă privea de parcă nici nu aș fi existat, uneori, dar nu-mi păsa și, după mult timp, simțeam cum puterea și ambiția se reîmpletesc înăuntrul sufletului meu și spiritul meu își revine.

O priveam, zâmbind, iar ea îmi întorcea privirea cu ură, vroia să-mi arate cât de puțin îi păsa de persoana mea și cât de puțin i-ar fi păsat dacă în clipa aceea plecam de la masă și de atunci avea să nu mă mai vadă. Tocmai aceste lucruri mă ambiționau și mai tare și mă făceau să-mi doresc și mai tare să trec peste acea imagine rece și să-i descopăr sufletul în care, eram sigur că undeva, exista și iubire. Cei din jur nu mai existau pentru mine și tot ce mă interesa era doar acea luptă a gesturilor dintre mine și ea. Cum încercam să mă apropiu de ea și să o ating cu pretextul unei greșeli parcă se ascundea în ea și-mi arunca aceleași priviri reci. Privirile noastre continuau să se intersecteze și contrastul dintre ele rămăsese același.

Privirile noastre s-au întâlnit, pentru câteva secunde, moment în care eu mi-am mușcat buza și, atunci, i-am văzut pentru prima oară zâmbetul. A zâmbit, puțin, doar pentru ea, însă eu văzusem acest zâmbet și sclipirea din ochi ce îl însoțea îmi demonstra că în inima ei exista și altceva decât ură și indiferență. Am încercat, după acel moment, să-i mai stârnesc un zâmbet. Întâlnindu-i privirea începeam să zâmbesc sperând că zâmbetul meu îl va naște pe al ei. Aceste încercări s-au dovedit a fi de prisos. În sfârșit, timpul meu trecea mai repede și în sfârșit aveam un țel, un motiv pentru care să lupt, un alt motiv decât Clara care mă obseda de prea mult timp. Încercam să-i mai smulg un zâmbet Renatei, să-i mai văd odată chipul luminat de un zâmbet, dar devenea din ce în ce mai greu. Zilele de vară treceau mai ușor atunci când o întâlneam, în fiecare zi, în același loc.

Mi-am petrecut câteva zile bune încercând să-i mai văd odată zâmbetul, dar în zadar. Îmi evita, în fiecare zi, privirile și parcă se temea să zâmbească, se temea că eu o pot face să zâmbească. Să se fi simțit oare vulnerabilă? Nu abandonasem ideea de a reuși să o descopăr, nu vroiam să renunț la singurul fir de păr de care mă mai agățam. Așa că, până pe douăzeci și cinci august am tot încercat. Ziua aceea a schimbat totul.

Poate că metoda mea de a o cunoaște este mult mai grea, dar dacă m-aș fi dus direct și aș fi încercat să vorbesc cu ea, rezultatul ar fi fost același. Săgeți veninoase pe care să le încasez direct, așa cum pățise și Bogdan care abordase o varianta directă. Tocmai acest mister dădea un farmec dragostei care începea, din nou, să ardă puțin câte puțin. Misterul și inevitabilul sunt două dintre cheile unei iubiri perfecte, așa cum eu nu

știusem o bună perioadă de timp numele Clarei, așa era și cazul acestui mister cu adevăratul caracter al Renatei.

Chiar și această siguranță, a mea, cu privire la caracterul ei, era încă un lucru ce mă făcea să devin mai ambițios și să-mi doresc și mai mult să-i aflu adevărul. Nu știam de ce, în mine, exista siguranța că ea este o persoană sensibilă, care iubește la fel de profund cum o făceam și eu. Aparențele ei nu erau, nici pe departe, aproape de această descriere morală dar știam că aparențele pot înșela mai bine ca orice altceva pe lume și aveam încredere în instinctul meu de a citi personalitatea unui om. Tot ce aveam nevoie era să mă apropii de ea, să o privesc câteva secunde în ochi și să citesc în ei adevăratele-i sentimente. Vroiam să schimb cu ea doar câteva vorbe. Restul ar fi fost lăsat în mâna destinului care se ocupase și de povestea mea de iubire cu Clara.

În acea zi, de douăzeci și cinci august, soarele strălucea mai puțin ca oricând în acea vară și afară temperatura scădea treptat. Atmosfera era tristă. Toamna plutea în aer și norii cenușii se adunau pe cerul vesel al verii. Ziua începuse dominată de aceeași groaznică monotonie ce nu îmi dădea pace în ultimul timp, dar mă gândeam numai la scopul pe care îl aveam și care mă scăpa din rutina sufocantă. Privirea Renatei mi-a revenit în gând și fiori m-au trecut din nou pe spate. M-am ridicat din pat de parcă cineva ar fi turnat apă rece pe mine.

Abia mă trezisem și abia așteptam să plec. Nu eram de niciun folos acasă, nu aveam niciun scop de îndeplinit, trebuia să plec, cât mai repede, spre *Fire*. Acolo era locul unde trebuia să mă duc pentru a mă apropia de scopul ce mi-l fixasem cu doar câteva zile înainte. Pentru prima oară, după mult timp, așteptam ca telefonul să sune. Vroiam să ies afară, cât mai repede posibil, indiferent cât de cald ar fi fost. Eram mai agitat ca niciodată și simțeam că mă sufoc în casă, simțeam nevoia de a ieși și îmi detestam neputința de a mă întâlni cu ea. Timpul trecea și mă găsea în pat, privind tavanul fără niciun motiv și fără să am altceva mai bun de făcut, tresăream de fiecare dată când telefonul suna, dar de fiecare dată tresăream degeaba.

Un impuls m-a făcut să-l sun pe Bogdan, indiferent de consecințe, indiferent dacă și-ar fi dat seama din voce cât de mult îmi doresc să ies.

— Ce faci, Bogdan?

— Bine, Alec. Tu?

— Uite, mă plictiseam.

— Tu? Să te plictisești, în casă?

— Lasă asta. Când ieșim?

— Nu prea avem cu cine să ieșim.

— Cum așa?

— Nimeni nu prea are chef să iasă, și cine iese, iese abia pe la șase.

— Bine, atunci mă găsiți acolo.

— Bine atunci.

Nu puteam să cred că, tocmai în acea zi când eu vroiam atât de mult să ies și să continui lupta privirilor pe care o aveam cu Renata, nu puteam să ies cu niciunul dintre prieteni, iar ipoteza de a ieși singur cu Renata era imposibilă. Mă bucuram însă că Bogdan nu a pus prea multe întrebări. Probabil din cauza agitației m-aș fi pierdut în explicații. Simțeam nevoia de a ieși din casă. Camera mea parcă mă sufoca. Neputința era cuvântul cheie. Nu mai suportam pereții albi ce parcă se apropiau de mine dându-mi

o senzație de claustrofobie. M-am îmbrăcat repede și am pornit, în grabă, către stația de autobuz. Nu știam unde mă duc sau ce voi face, știam doar că nu mai sunt în casă și că străzile îmi vor arăta calea către destinația potrivită.

Vedeam iar lumea ce se grăbea în diferite părți. Toți păreau atât de grăbiți, uitând în fuga lor de milă sau sentimente. În ochii lor vedeam cruzimea de a dărâma orice om în calea către succes și parcă toți se fereau de zâmbete cu care să-și ascundă cruzimea interioară ce putea fi îmblânzită doar de iubirea ce refuza să vină. În fiecare sclipire a răutății din ochii lor îmi vedeam povestea, îmi vedeam drumul către regăsire. Trebuia să-mi fac loc, cu coatele, printre persoane la care țineam odată.

Fiecare persoană era atât de diferită de alta și, totuși, toți aveau ceva în comun. Nu se știau între ei și, totuși, ceva îi lega pe toți. Legătura în dragostea în care aceștia credeau și care îi făcuse odată fericiți, îi unea un destin ce decide poveștile vieților lor indiferent dacă ei sunt de acord sau nu, îi unea viața aducându-i în același autobuz într-o monotonă călătorie către casă sau către cine știe ce alte locuri în care urmau să caute iubirea. Autobuzul mă purta către locuri în care îmi puteam găsi iubirea sau unde aș fi putut să mă izbesc de ură și dezamăgire. În zgomotul orașului, în căldura din autobuz mie îmi veneau în gând aceste lucruri, deloc potrivite pentru starea mea de atunci. Vedeam în orice lucru ceva special, în fiecare loc o oportunitate și în fiecare secundă o nouă șansă.

Izvor-ul strălucea în lumina soarelui trist. Copacii încercau să se împace cu soarta și să accepte ideea unei morți temporare și toate zâmbetele păreau triste. Am coborât din autobuz preferând să traversez parcul pe jos, respirând mirosul toamnei ce se apropia cu pașii ei lenți și cu schimbările ei greu de acceptat.

Vedeam, sub fiecare copac, imaginea Clarei. Imaginea sărutului dintre noi și fiecare fir de iarbă ne știa povestea. Fiecare frunză, ce avea să se înroșească și să moară, știa că acolo eu și Clara am trăit, poate, cea mai frumoasă poveste de dragoste din acea vară. Cu fiecare adiere de vânt tot parcul parcă îmi șoptea numele ei iar eu parcă ridicam din umeri vrând să-i răspund că nu este vina mea pentru ce s-a întâmplat. Aveam impresia că atunci când mă curăța de vina pierderii Clarei vântul începea și mai tare spunându-mi că nu am vrut să o ascult și că i-am întors spatele atunci când, probabil, eram totul pentru ea.

Aceste gânduri mă secau complet, fără să vreau. M-am așezat pe o bancă. Tot sunetul din jur a pierit. Zburam din nou printre propriile gânduri și mă-ntrebam ce însemnasem eu pentru Clara și dacă zâmbetul pe care îl văzusem pe chipul ei, în *Piața Romană* fusese fals sau nu. Mi-aș fi dorit să știu doar dacă m-a iubit cu adevărat, așa cum o iubisem și încă o mai iubeam eu, și atunci, poate că rănilile ar fi fost mai ușor de îndurat, și clipele m-ar fi durut mai puțin. A trecut ceva până când m-am ridicat continuându-mi drumul către destinația necunoscută pe care o lăsasem la voia întâmplării. Liceul *Lazăr* îmi amintea de Clara și m-am oprit din nou, vis-à-vis de el, sperând să mai văd o altă Clara cu care să încep o nouă poveste de dragoste. Amintirea Clarei, atunci când am văzut-o prima oară, era prea dură ca să mai pot sta să admir fața celebrului liceu.

Destinația s-a stabilit odată ce înaintam către strada *Lipscani* unde, îmi dădeam seama că voi rămâne tot în, veșnicul, *Fire*. Chiar dacă nu îmi doream să văd iar acel loc care devenise insuportabil ceva, întotdeauna mă ghida către acel loc și nici în acea zi nu

exista excepție. Drumul era la fel ca în fiecare zi. Aceleași străzi goale care plâneau după vară și razele fierbinți ale soarelui. Terasale erau încă pline, ca în mijlocul verii, dar în ochii oamenilor se vedea tristețea ce venea odată cu toamna și ploile ei. Străduțele acelea, atât de pline de viață, aveau să moară pentru jumătate de an odată cu venirea toamnei reci. Oamenii ce se grăbeau, fiecare în diferite părți, aveau să dispară în momentul în care toamna melancolică avea să-și reverse puterea asupra Bucureștiului, și așa, destul de trist. Sorbeam acea imagine a vieții de vară a Bucureștiului. Nu aveam să o mai văd decât pentru maxim o lună. Apoi totul va muri, lăsând în urmă amintiri pierdute între frunze ruginii. Venirea toamnei accentua tristețea din sufletul meu. Mi-aș fi dorit ca vara să înceapă din nou și din nou. Nu vroiam să pierd imaginea soarelui fierbinte sau imaginea verii.

În drumul meu spre *Fire*, ce devenea din ce în ce mai scurt, tristețea creștea și ajungeam să regret că am ieșit din casă fără un prieten care să mă trezească din gânduri. Nu aveam idee că tristețea avea să se prefacă în scrum imediat ce aveam să ajung în *Fire*. Am ajuns, într-un sfârșit, după un lung drum, parcurs încet, savurând fiecare clădire ce strălucea în razele soarelui.

Mi-am lăsat ghiozdanul pe un scaun și m-am așezat și eu pe un altul, apoi m-am uitat în jur după persoane cunoscute. Am înlemnit când am văzut, la mai puțin de patru metri de mine, o masă unde stătea chiar Renata, singură. Părea mai plictisită ca de obicei și în ochii ei se vedea oboseala și mai puțin ura. În acea zi parcă, ura i se topise din ochi, parcă obosise să mai urască tot ce o înconjura și avea de gând să se bucure de ultimele zile de vară ce se scurgeau atât de ușor.

Am stat câteva clipe pe gânduri. Nu știam dacă să mă invit la masa ei, pur și simplu, să mă fac că nu o cunosc așa cum avea ea de gând să facă, cu siguranță. Poate că aștepta pe altcineva, poate se vedea chiar cu Bogdan, iar eu aș fi intervenit cum nu se poate mai prost. Țelul meu era de a afla ce avea ea special așa că de ce aș fi renunțat la el? Mă gândeam serios că secretul ei era singurul lucru care îmi dădea un impuls în ultimele zile și dacă nu riscam totul atunci puteam să pierd și singurul lucru care mă mai făcea să ies din casă.

Mi-am luat inima-n dinți, mi-am luat ghiozdanul cu mine, de parcă aș fi fost sigur că mă va invita să stau și m-am îndreptat către masa ei.

— Bună, ce faci?

— Bună. Nu prea bine, dar oricum nu contează.

— Dacă spui tu. Masa este ocupată?

— Contează?

— Acum, că am venit până aici, s-ar putea să nu mai conteze.

— Și atunci de ce mai întrebi?

— Pentru că sunt curios.

— Este liberă, atunci.

— Îți mulțumesc pentru răspuns.

— Nu ai pentru ce.

— De ce te comporți așa? m-am trezit vorbind pur și simplu.

— Așa, cum? spuse ea cu un surâs ironic care îmi dădu și mai multă ambiție.

— Nepăsătoare.

— Pentru că așa sunt eu.

— Minți!

— Ce tupeu ai! a exclamat ea, încercând să-și astâmpere un zâmbet. Cere-ți scuze!

— De ce aș face asta?

— Pentru că m-ai acuzat de ceva ce eu nu fac.

— Te pot acuza din nou.

— Fă-o!

— Minți, am răspuns calm.

— De ce crezi asta?

— Pentru că pot să o simt.

— Ce departe mergi!

— Sunt gata să merg până la capăt.

— Care este capătul?

— Capătul este o întrebare.

— Și care este acea întrebare?

— De ce-ți ascunzi adevăratele sentimente sub un vâl de ură?

— Cum poți să zici așa ceva? a spus, părând jignită deși se vedea că nu este deloc așa.

— Este adevărul!

— Ba nu!

— La ce te ajută să te ascunzi?

— Taci! Nu e dreptul tău să vorbești.

— Nu-mi pasă de asta.

— Nu ar trebui să ai curajul să-mi reproșezi așa ceva.

— Nimic ce nu este legat de mine nu este imposibil.

— Câtă încredere...

— Se poate spune...

— De ce totul, în afară de tine?

— Pentru că nici eu nu pot controla ce simt.

— Și, ce simți?

— Nu schimba subiectul. Spune-mi, de ce?

— Nu am spus nimănui! De ce ți-aș spune, ție?

— Pentru că sunt singurul care a descoperit asta.

— Sau, poate, nu!

— De ce minți, iar?

— De unde știi că o fac?

— Spune-i intuiție.

— Încep să regret că te-am lăsat să stai la masa asta.

— Ce-ți place să te-ascunzi după cuvinte...

— Ce-ți place să faci pe cunosătorul în domeniu...

— Recunoaște!

— Ce să recunosc?

— Că te ascunzi după o ură falsă.

— De ce-aș face asta?

— De ce, nu?

- Pentru că după, n-ar mai funcționa...
- Deci, practic, ai recunoscut.
- Nu!
- Dacă n-o să recunoști...
- Ce-o să se-ntâmples?

Nu i-am dat un răspuns ci, pur și simplu, am luat-o de mână. A înghețat, în acel moment, dar nu și-a tras mâna. Ura s-a topit din ochii ei ce au rămas de un verde superb strălucind la lumina soarelui trist. În ochii ei puteam citi atunci tot ce îmi doream și îi vedeam sufletul deschis, poate pentru prima oară. Zâmbetul a apărut pe fața ei în același timp cu al meu. Ne priveam ochi în ochi continuu, parcă am fi vrut să adunăm cât mai multe informații unul despre altul, parcă acele momente ar fi fost singurele în care am fi putut să ne privim și trebuia să ne sorbim imaginile încât să nu le uităm niciodată. Acele momente, petrecute în tăcere, șterseseră toate amintirile din mintea mea și îmi deschiseseră inima în fața Renatei, deveneam vulnerabil în fața ei, îi dăruiam sufletul și ea putea face orice cu el. Și ea, cu acel zâmbet, își dezvăluise farmecul pe care Bogdan nu îl aflase, așa cum credeam eu ci, doar credea că îl poate afla. Zâmbetul acela topea toată ura ce se scurgea încet-încet dezvăluindu-i frumusețea.

Magia momentului părea că nu poate să se risipească. Trecuseră secunde bune și mâna ei începuse să o strângă pe a mea. După câteva strângeri de mână, s-a trezit ca dintr-un somn adânc.

- Nu pot să cred! Ce s-a-ntâmplat?!
- De ce?
- Pentru că nu m-aș fi gândit că poți avea un asemenea efect asupra mea.
- Îți pare rău că am topit ura?
- Nu-mi dau seama, spuse ea, confuză.
- De ce?
- Mă simt vulnerabilă.
- Și ura te făcea invincibilă?
- Nu știu, dar așa mă obișnuisem...
- Iubirea înseamnă vulnerabilitate?
- Nu mergi prea departe?
- Iubirea față de orice, inclusiv prieteni.
- Și dacă o să fiu iar trădată?
- Riscurile vieții se asumă. Dar, până atunci, bucură-te de ce ai acum.

Tăcerea s-a lăsat, din nou, asupra noastră. Privirile au reînceput să se întâlnească. Ochii au început să se unească și mâinile au reînceput să se atingă. Degetele ei subțiri îmi mângâiau palmele ce se încălzeau, după mult timp. În acea tăcere profundă totul a fost dat uitării, pentru un timp, și totul a culminat cu un sărut lung ce parcă a spălat durerea și a vindecat fiecare rană din sufletul meu. Sărutul ne-a purtat pe fiecare în sufletul celuilalt și atunci a început o altă aventură, într-un alt suflet.

Șaisprezece

Chiar nu visam. În fața mea era Renata care zâmbea și, din ochii ei, ura dispăruse de la prima atingere dintre noi. Ochii îi sclipeau acum și se zbătea între fericire și frică. Ceva încă o speria, acel ceva ce o făcuse să se ascundă în spatele valului de ură încă o

urmărea și acum ea se simțea vulnerabilă, dar uita că eu sunt lângă ea și sunt gata să o ajut cu orice preț. Ne-am sărutat din nou și din nou. După fiecare sărut, pentru câteva clipe, teama dispărea din ochii ei și știam că pentru câteva secunde uita de ceea ce îi făcuse viața un coșmar. Se ghemuise la pieptul meu privind spre cer. Nu știam ce o sperie, dar știam că în ea începuse un război între ambiție și teamă, între extaz și agonie, între dragoste și ură. Mă strângea de mână și ofta adesea. Era tăcută și, din când în când, se uita în ochii mei pentru câteva clipe regăsindu-și pacea pierdută.

Paradisul nostru, sau mai bine zis al meu, căci ea încă nu știa cum să treacă de ușa întredeschisă, a dispărut odată cu apariția lui Rucsi ce venea împreună cu Eierene și Bogdan către noi. Renata a tresărit la vederea lor, mi-a șoptit repede *Totul trebuie să pară ca înainte* și apoi s-a mutat pe alt scaun, încercând să-și recapete ura în privirea ce redevenea rece.

— Ați ajuns mai devreme? a întrebat Rucsi, zâmbind.

— Relativ. Acum cinci minute am ajuns și noi, i-am răspuns.

Bogdan mă privea curios, în timp ce eu încercam să-i fur un zâmbet Renatei fără ca ei să-și poată da seama. Evitam să ne privim în ochi dar când se-ntâmpla, ochii ei se arătau în adevărata splendoare și nu încărcăți de ură. Eram sigur, acum, că nu vrea să-și dezvăluie secretul așa că dispăruse din mine dorința de a le spune tuturor ce simt pentru Renata și ceea ce se întâmplase. Făcând aceste lucruri aș fi pierdut, cu siguranță, toată afecțiunea pe care Renata mi-o dăruia. Ar fi trebuit să fiu nebun să împărtășesc secretul iubirii noastre care ar fi dispărut odată ce toată lumea ar fi aflat. Era prima zi în care vorbisem cu ea. Îmi dădeam seama că o plăceam de când descoperirea secretului ei îmi devenise țel și știam că și ea simțea ceva pentru mine. Nu s-ar fi lăsat privită în ochi de mine și ar fi refuzat totul, sau poate că se îndrăgostise atunci când și-a dat seama că în fața mea este vulnerabilă.

Uitasem de Clara și simțeam că destinul, pe care îl credeam așa de crud, îmi oferea un alt motiv pentru a fi fericit. Ochii Renatei mă făceau să uit de tot și fiecare mângâiere îmi vindeca rănilor provocate de despărțirea de Clara. Gândurile mă năpădeau din nou. Începeam să mă întreb dacă voi putea să țin la Renata sau dacă mă foloseam de Renata cum mă folosisem de Andreea sau Maria. Chiar și acel moment, în care îi descoperisem secretul, venise doar din intuiție și nu din sentimente.

Nu mai vroiam să mă mai folosesc de nimeni, nu vroiam să mai sufere cineva din cauza mea, cum suferisem eu din cauza Clarei, după ce o iubisem așa de mult. Îmi dădeam seama că dacă i-aș face acest lucru Renatei aș arunca-o în cea mai profundă depresie din care probabil ar fi ieșit cu ura întipărită permanent în ochi. Mi-am dat seama că momentele în care să devină vulnerabilă ar fi și mai rare decât au fost până în acel moment, ea nu merita asta, dar eu trebuia să mă conving că pot să simt ceva pentru ea. Orele petrecute la masă, cu ea și toți ceilalți, au trecut parcă mult prea ușor în timp ce eu încercam să-i propun să ne vedem a doua zi pentru că dilema în care mă aflam era groaznică. Eram la câțiva kilometri mai departe cu gândul și eram prezent acolo doar fizic, iar tot ce se vorbea sau tot ce se întâmpla la masă trecea, practic, pe lângă mine.

Căutam înnebunit, prin tot ghiozdanul, o foaie și un pix cu care să-i pot scrie un mesaj pe care să i-l strecur în buzunarul pantalonilor, pe sub masă sau atunci când pleca. Numărul și *id*-ul ei nu le aveam. Să i le cer cuiva dădea prea mult de bănuț, așa că singura variantă ar fi fost să-i scriu un mesaj pe o hârtie. Brusc, mi-a venit o idee. M-am

dus în bar, sub pretextul comandării unui suc. După ce am comandat sucul am cerut un pix și o foaie. Am primit foaia pe care am vârat-o imediat în buzunarul pantalonilor, înainte ca cineva de la masă să-și poată da seama. Nu am avut același noroc și cu pixul. Am întrebat de orice instrument cu care se putea scrie de la o carioca și până la creion.

M-am întors la masă, pe jumătate fericit, cu sucul în mână așteptând să-mi vină o idee cu care să rezolv problema ce nu-mi dădea pace. M-am tot gândit la magazine din apropiere unde aș fi putut să găsesc instrumente de scris, dar mă temeam că până mă voi întoarce Renata va pleca și nu mai suportam să trăiesc în această agonie încă o zi. Eram pierdut în gânduri, când privirile noastre s-au întâlnit și i-am revăzut zâmbetul. Privirea ei se lăsa asupra mesei încercând, parcă, să-mi facă un semn, dar eu nu-mi dădeam seama despre ce este vorba. Ea continua să-mi arate cu privirea că ceva anume, care s-ar putea să mă intereseze este pe masă. M-am uitat atent pe masă însă nu am văzut nimic, iar ea observând că nu-mi dau seama, a riscat.

Un sunet slab s-a auzit de sub masă. Atunci am observat că o mână de-a ei era întinsă pe sub masă. Din fericire, nimeni nu a dat atenție sunetului slab ce ar fi fost un indiciu mai mult decât suficient pentru trezirea suspiciunilor. Am pus mâna pe ceea ce îmi întinsese ea, am pipăit și, după formă, părea a fi un fard. Nu înțelegeam ce vroia să-mi spună. De ce mi-ar fi întins un fard pe sub masă? Nu înțelegeam nimic din ceea ce vroia ea să facă, până când nu mi-am scos mâna de sub masă și mi-am privit degetele. Degetele mele erau pătate de urme roșii, cel mai probabil era un ruj, pe care ea îl folosea pentru a-și colora buzele.

Și cu toate că descoperisem ce-mi întindea sub masă tot nu înțelegeam la ce ar trebui să folosesc eu acel ruj și cu ce m-ar fi ajutat el atunci. Mă uitam la ea confuz, iar ea înțelegea că nu am nici cea mai vagă idee de ce ar trebui să fac. Văzându-mă atât de neputinicios Renata a afișat un zâmbet larg care a dispărut repede, ca nimeni să nu-l observe. A înțeles că eu nu-mi pot da seama ce ar trebui să fac, a riscat din nou. Cu cealaltă mână a mimat scrierea, așa că imediat mi-am dat seama. Vroia să scriu un mesaj pentru ea. Probabil că ea era singura care mă văzuse îndesând hârtia în buzunar. Doar ea stătea într-un loc din care puteam fi văzut.

Am luat rujul și, pe genunchi, am scris repede, ca nimeni să nu observe: *Mâine. Aici. la 3.* I-am întins apoi hârtia și rujul, tot pe sub masă, uitându-mă cu teamă la toți ceilalți, să văd dacă nu cumva unul dintre ei văzuse momentul în care am scris acele câteva cuvinte. Din fericire, toți erau captivați de un joc de cărți, așa că eu și Renata, care a zâmbit atunci când a citit biletul, am răsuflat ușurați.

Nu-mi plăcea minciuna în care abia începeam să trăiesc dar aveam încredere că dragostea dintre noi va evolua într-atât încât ea să-și arate adevăratul caracter. Mă temeam să nu fac vreo greșală și, astfel, toți să afle, iar eu să o dezamăgesc pe Renata. Mă temeam pentru ceea ce simțea în acele momente căci aveam impresia că nu-i voi putea respecta vulnerabilitatea așa cum ar fi trebuit și aș fi adus-o iar în ipostaza groaznică în care mai fusese adusă înainte.

După ce a citit biletul și mi-a zâmbit, au mai trecut doar câteva secunde până când s-a ridicat de la masă zâmbindu-mi și punând mâna pe buzunarul unde avea biletul, atenționându-mă să nu uit de întâlnirea de a doua zi. Cu un ultim zâmbet și-a luat la revedere, un zâmbet pe care îl vedeam doar eu și mă simțeam tare mândru de acest lucru. Îmi dădeam seama că nu mai aveam nevoie de cuvinte atunci când sentimentele puneau

stăpânire pe mine. Întâi Clara și apoi Renata s-au deschis în fața mea prin gesturi și prin foarte puține cuvinte încărcate de sentimente.

Mă gândeam la ceea ce se năștea între mine și Renata. La tot ce avea să se întâmple între noi și îmi aminteam cum, în urmă cu doar câteva zile, o uram pentru că și ea mă ura pe mine. Mă întrebam însă ce o făcea să se protejeze de curioșii ce vor să-i devină prieteni prin acea ură care strălucea în ochii ei. Vorbea, întotdeauna, cu toți, pe un ton sec și, după câteva răspunsuri, tăcea pur și simplu lăsându-i pe ceilalți să înțeleagă că nu vrea să continue o discuție de care nu îi păsa. Viața ei mă fascina, așa cum mă fascina și fiecare trăsătură a feței ei și fiecare zâmbet pe care îl schița, oricât de slab conturat ar fi fost el.

Visam la ea, cu ochii deschiși, după ce ea plecase. Tot ce se întâmpla în jurul meu era neimportant. Mii de gânduri mă acopereau din nou, așa cum făceau mereu. Destinul îmi arătase, încă odată, că viața este schimbătoare și că nimic nu este permanent și nu poți să cunoști nimic în totalitate, mai ales omul sau dragostea. Rămânea un mister, pentru mine, ce o făcuse pe Renata să-și dorească ura lumii. Știam că voi afla, cât de curând, chiar de la ea, dar această enigmă nu-mi dădea pace. Ea renunțase la prieteni și la iubire în favoarea singurătății și urii ce îi confereau o oarecare siguranță, în viziunea ei. Ceva o făcuse să renunțe la aceste lucruri ce fac viața mai frumoasă și mai ușoră.

Ce-i drept, ea trăia o viață fără riscuri. O viață în care nu riști să suferi din cauza trădărilor prietenilor sau trădărilor în dragoste. O viață sigură, în viziunea ei, dar o viață în singurătate ce o măcina încet-încet, în interior și o făcea să se distrugă cu fiecare secundă ce zbura în vanul timpului pierdut. Singurătatea ce pusese stăpânire pe ea nu făcea decât să-i trezească amintiri din trecutul trist pe care îl puteam citi în ochii ei. Singurătatea este lucrul de care simți că ai cea mai mare nevoie în unele momente. Aceasta este una dintre marile greșeli ale omului, neînțelegerea sentimentelor proprii de teama suferinței.

Tocmai când suferința pare singurul lucru de care ai nevoie te înșeli cel mai tare. În momentele de suferință ai nevoie de prieteni aproape de tine și eu tocmai realizasem acele lucruri cu puține zile în urmă, când fără Bogdan aș fi visat-o pe Clara toată ziua, singur între patru pereți albi și atât de monotoni. Cât îl uram pe Bogdan că mă obliga să ies afară din casă când tot ce îmi doream era să-mi petrec ziua întins în pat și încercând să-mi pun ordine în mintea atât de dezordonată. Să-mi petrec ziua amintindu-mi clipele petrecute în *Izvor*, alături de Clara. Dacă el nu m-ar fi obligat să ies, aș fi trăit, probabil, într-o lume dominată de Clara, unde totul este modelat după chipul ei și florile au, toate, parfumul ei.

Am plecat din *Fire* la două ore după ce plecase Renata, împreună cu Bogdan. În seara aceea cerul nu mai era întunecat de norii ce prevesteau toamna. Stelele străluceau luminându-mi calea pe care destinul mi-o indica, o cale unde Renata avea să-mi fie ghid. Drumul spre casă părea atât de scurt și atât de relaxant. Aerul rece al serii părea mai proaspăt ca oricând și totul părea mai ușor. Sufletul îmi era, în sfârșit, mai ușor. Uitasem imaginea Clarei ținându-se de mână cu acel tip. Această uitare adusese cu ea și zâmbetul pe fața mea. Adusese cu ea fericirea de care mă bucuram atât de mult și care, speram, să nu se termine.

Noaptea aceea a trecut mai ușor decât toate de până atunci. A fost singura noapte, din ultimele zile, în care am putut dormi mai mult de trei ore. A fost o noapte în care

luna mi-a zâmbit în timp ce aştepta soarele să se trezească şi să mângâie din nou chipurile noastre goale. Dimineaţa a venit atât de veselă pentru mine. M-am trezit cu lumina soarelui reîntoarsă pe chipul meu ce fusese atât de trist. Mă simţeam, din nou, fericit că este vară şi simţeam că m-am trezit cu un ţel precis pe care aveam să-l îndeplinesc în orice condiţii.

Timpul a zburat uşor şi, într-o oră, eram deja gata să plec către a doua mea casă, aşa cum spuneam locului în care îmi petreceam o bună parte din zi. Emoţia mă cuprindea cu fiecare pas pe care îl făceam. Simţeam că ceva se va schimba şi acest lucru mă făcea să tremur, indiferent dacă schimbarea avea să fie bună sau nu. Cu fiecare pas, lăsam în urmă amintirile cu Clara şi mă îndreptam către o nouă viaţă, aşa cum o vedeam eu, încărcată de emoţia unui nou început.

Drumul către schimbare părea atât de lung, dar nu anevoios. Aşteptam secunde să treacă şi aşteptam autobuzul să vină, să mă ducă spre noul început.

Şaptesprezece

Odată cu autobuzul, se apropiau de mine speranţa şi schimbarea ce se îmbinau şi se completau reciproc. Vedeam în drumul către *Fire* cea mai lungă încercare. Greu de trecut. Încercam să-i studiez, ca de obicei, pe cei din jurul meu, stresaţi, ca întodeauna şi grăbiţi spre diferite destinaţii, asemănându-se atât de tare şi fiind, totuşi, atât de diferiţi. Nu am aşteptat mult, autobuzul a venit repede. Am tras adânc aer în piept şi am urcat cu greu, căci genunchii îmi tremurau. Ştiam că acolo, în *Fire*, mă aşteapta destinul şi că Renata era speranţa ieşirii din întunericul depresiei.

Gândurile puseseră stăpânire pe mine la doar câteva secunde după ce m-am urcat în autobuzul atât de aglomerat. În acea mare de oameni, înghesuită în autobuzul mult prea mic, m-am pierdut în mine şi în propriile gânduri. Speranţa mă părăsise brusc. Privind pe geam o vedeam pe Clara cum aleargă cu lacrimi în ochi. Îi vedeam, în razele soarelui, chipul trist brăzdat de lacrimi mari şi cu buzele strânse. Staţiile păreau din ce în ce mai depărtate şi la fiecare staţie o vedeam urcându-se în autobuz cu lacrimi în ochi, trecând pe lângă mine, prefăcându-se că nu mă cunoaşte. Chipul ei mă făcea să mă simt slab şi începeam să cred că drumul acela nu se va sfârşi decât atunci când eu voi pierde lupta cu mine, voi pierde speranţa şi o voi pierde pe Renata.

Ajuns în zona Parcului *Izvor*, mi-au trecut prin faţa ochilor toate imaginile din minte cu chipul şi trupul ei. Am simţit că mă sufoc în autobuz şi, făcându-mi loc în marea înghesuită de oameni, am coborât, hotărând să traversez parcul, încercând să las în urma mea fiecare gând negru care mă făcuse să mă simt atât de slab. Traversând parcul, aveam impresia că fiecare fir de iarbă îmi şopteşte numele Clarei. Aveam impresia că fiecare pom întreabă de ea. În semn de răspuns ridicam din umeri şi priveam firele de iarbă cu o privire ce vroia să spună *nu a fost vina mea*. Vântul se întetea, de fiecare dată când ridicam sec din umeri. Răspunsul lui era clar, îmi spunea că este vina mea, că nu am ascultat-o şi că am fugit în loc să îndur.

Universul Clarei pune din nou stăpânire pe sufletul meu rămas atât de vulnerabil în faţa oricărui sentiment. În acele momente, în care sufletul devine slab, în momentele în care lacrimile nu mai curg şi zâmbetele nu mai apar, nevoia de afecţiune te face să cazi în genunchii şi aşa mult prea răniţi.

Am început să fug printre copacii ce, altă dată, îmi erau confidenţi dar acum îmi

erau cei mai aspri critici. Fugeam spre viitor însă trecutul vroia să mă oprească. Strigătele iubirii răsunau și scena iubirii de altă dată, devenise câmpul de război. Viitorul strălucea, undeva, în fața mea, însă ca să-l ajung, trebuia să trec de toate obstacolele trecutului, de fiecare șoaptă a Clarei ce era acum un strigăt ce răsună printre frunzele ruginii ale fiecărui copac.

În scurt timp, am ieșit din parc dar continuam să fug pe străzile ce duceau către speranță, către schimbare, către Renata. Am trecut prin fața Liceului *Lazăr*, dar am închis ochii ferindu-mă de imaginea lui ce mă făcea să mă simt slab și neputincios, imagine ce, practic, mă îngrozea. Nu știam de ce fug sau de cine. Imaginea Clarei o vedeam peste tot, chiar dacă închideam ochii și în jurul meu vedeam numai fire din părul ei. Nu-mi dădeam seama că acel drum este lupta dintre mine și amintiri, lupta care va decide dacă Renata mă va salva de amintiri și de rănilor provocate de ele sau dacă voi rămâne captiv în propriile sentimente îngropate în pământul rece al neputinței.

Mă temeam de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă mă opream din acea cursă ce mă purta pe frontul războiului din sufletul meu, căci eu nu mai alergam pe Bulevardul *Elisabeta* ci alergam în interiorul sufletului meu. Simțeam nevoia să fug către *Fire*, simțeam nevoia să o văd pe Renata și să-i strâng mâna în tăcere uitându-mă în ochii ei. Am început să fug pe stradă de parcă mă urmărea cel mai mare dușman care se apropia de mine cu fiecare pas. Întorceam uneori capul vrând parcă să mă asigur că mă depărtez suficient de următorul meu inexistent. Părul îmi intra în ochi și abia dacă mai vedeam pe unde fug, era o cursă nebună. Fugeam de mine, spre mine.

Când, în sfârșit, intrasem pe strada *Gabroveni* și *Fire*-ul era din ce în ce mai aproape mă simțeam extenuat, slăbit. Vroiam să mă opresc chiar atunci și să uit de tot ce se întâmpla cu mine. Apoi, să mă duc acasă, să mă apuc să citesc o carte care blamează dragostea, căci nu mai credeam în ea. Din fericire, aceste gânduri nu m-au stăpânit pentru mult timp. În minte mi-a apărut chipul Renatei, așa cum îl văzusem doar eu, până atunci. Fără ură în ochi, luminat de zâmbetul ei perfect, radiind de fericire.

Am ajuns în *Fire*, după o cursă nebună, părul îmi era răvășit, gâfâiam puternic și inima îmi bătea atât de tare încât credeam că-mi va sparge pieptul. Aveam fața roșie, mâinile și picioarele îmi tremurau când, în sfârșit, am putut să arunc o privire asupra terasei, să văd dacă Renata este așezată la vreo masă. M-am uitat de mai multe ori în jur, apoi m-am uitat și înăuntru, să văd dacă e așezată la vreo masă. Văzând că nu este, începusem s-o caut disperat, mă uitam îndelung la mese ca să fiu sigur că din neatenție n-o observasem. Dar degeaba, în momentul în care trebuia să-mi fie alături cel mai mult, ea nu ajunsese. Nu era vina ei, nu știa prin ce trec, îi ascunsesem tot. Atunci am simțit că acel cineva, sau ceva, de care fugisem, mă prinsese. Genunchii începură să-mi tremure, lupta nu se încheiase, războiul avea să continue și încheștarea nu avea să se termine decât atunci când eu aveam să fiu pe deplin învins.

Răsuflarea îmi era tăiată și palmele îmi redeveniseră reci. Până când o mână caldă mi-a atins fața rece. Am tresărit, m-am întors brusc și în loc de o privire crudă am întâlnit privirea caldă a Renatei. Zâmbea privindu-mi fața atât de speriată și atât de roșie. Privirea ei hipnotizantă ștergea fiecare urmă a războiului pe care tocmai îl trăisem. Eram un copil speriat ce întâlneam, în întuneric, brațul cald al mamei ce mă scotea la lumină.

— Ce-ai pățit, Alec?

Cuvintele i s-au scurs de pe buze ajungând în sufletul meu, stingând focul luptei

ce mă mistuia încet-încet. Îmi spunea, pentru prima oară, pe nume, până atunci nici nu credeam că știe cum mă numesc. Vorbise atât de cald cu mine, atât de blând. Aceste vorbe erau în contrast cu ura din ochii ei, de până atunci. Începeam să văd în ea sentimente profunde de care nimeni altcineva nu o credea în stare. În ochii ei, atât de plini de ură altădată, zăream acum grija pe care mi-o purta.

— Nu am nimic, i-am răspuns cu vocea tremurândă.

— Nu s-ar spune, după cum arăți.

— Am fugit.

— De ce?

— Ca să nu întârzii.

— Nu ai fi arătat așa doar de la oboseală.

— Ce vrei să spui?

— Că ceva te frământă. Și tu îmi ascunzi acel ceva.

Mi-am dat seama că nu doar eu o cunoșteam pe ea privind-o în ochi. Nu doar eu îi puteam ghici secretele din simple gesturi, cum făcusem cu o zi înainte, și ea avea acest efect asupra mea. Faptul că ghicisem că ura sa este falsă, nu se datora instinctului meu, așa cum tindeam să cred, ci era mâna destinului. Destinul nu lăsa nimic neterminat și nu uita pe nimeni. Destinul se întorsese către mine arătându-mi că eu sunt de vină pentru că l-am blamat atât, dând vina pe el pentru ceea ce s-a întâmplat între mine și Clara. Abia atunci am învățat ce trebuia să învăț cu mult timp înainte, destinul aranjează anumite lucruri, să le păstrezi aranjate este numai treaba ta.

— Nu știu cum o să reacționezi dacă o să afli ce mă frământă, am răspuns, oftând.

— De ce te ascunzi de mine?

— De frică...

— Frică? De ce, anume?

— De a te pierde, am continuat, după o pauză.

— Dar...

— Știi, am întreupt-o eu, sună pompos. Nu sună credibil, poate crezi că nu suntem capabili să simțim această frică, la vârsta noastră, dar eu sunt altfel decât toți ceilalți, de ce nu înțelege nimeni asta?

— De ce mă întrerupi?

— Îmi cer scuze.

— Acum, mă lași să-ți răspund?

— Da, am răspuns resemnat.

— Dar nu o să mă pierzi dacă spui adevărul. De ce gândești așa? De ce te ascunzi de mine? Crezi că nu e nimeni care să te poată înțelege?

— Este cineva. Și totul se leagă de ea.

— Îmi vei spune povestea ei? Povestea voastră?

— Da. Vrei să încep acum?

— Nu înainte de a-ți spune că acea fată nu este singura care te poate înțelege.

— Chiar crezi?

— Sunt sigură! Acum, spune-mi!

Am tras adânc aer în piept și am început să-i povestesc Renatei tot ce se întâmplase între mine și Clara, înainte cu puțin timp de a o cunoaște pe ea. În tot acest timp, amintirile îmi năvăleau în minte și cu greu mă abțineam să nu fug de pe acea

terasă, spre casă unde să uit de tot ce se întâmplase între mine și Renata. Probabil că expresia feței mele era sugestivă. Era imaginea lucrurilor pe care le simțeam, căci m-a prins de mână chiar în momentul în care începeam să-i descriu modul în care ne despărțiserăm. Îi strângeam mâna cu putere, aproape după fiecare propoziție. Când, în sfârșit, am terminat povestea, mă simțeam liber, simțeam că nu mai mint pe nimeni și simțeam că nu mai greșesc cu nimic și față de nimeni. Am răsuflat ușurat, simțind cum o piatră mi se ia de pe inimă. Atunci, privirea Renatei părea mai luminoasă ca oricând.

— Ce poveste... a spus ea, oftând.

— Știam că nu-ți va prinde bine să o afli.

— De ce crezi asta?

— Pari tristă.

— Să-ți spun ceva. Același tip de perfecțiune nu se repetă. Trebuie să înțelegi că eu nu sunt Clara. Eu sunt Renata dar asta nu înseamnă că nu te pot înțelege și că nu te pot iubi. Nu te pot iubi în exact acel mod în care te-a iubit ea, dar te pot iubi.

— Știu că poți. Dar vrei?

— Alec, tu ești singurul care a vrut să mă vadă în spatele urii cu care mă acopeream crezând că așa mă voi îndepărta de suferință. Ești singurul care și-a dat silința să mă cunoască fără să încerce să-și găsească scuze. Tu ai vrut să mă cunoști și, de ieri, vrei să mă iubești sau, cel puțin, așa cred.

— Poți să fii sigură.

— Și atunci, a continuat ea, eu de ce nu aș vrea?

— Din același motiv pentru care te ascundeai în spatele urii.

— Suferința nu mai pare așa neagră în fața unei iubiri. Și, în plus, nu vreau ca suferința să mai fie o barieră.

— Vrei să câștigi lupta cu suferința, în sfârșit?

— Da. M-am săturat să pierd lupta asta. M-am săturat să fiu singură și să fiu departe de o iubire. O iubire care, te-a făcut pe tine, să simți adevărata fericire.

— Deci, ești gata să fii lângă mine?

— Dacă și tu ești gata să fii lângă mine.

— Eu sunt gata, Renata.

— Și eu sunt gata, mi-a răspuns, zâmbind.

Fața i s-a luminat și un zâmbet i-a apărut pe fața ce era atât de schimbată. Față de cea pe care o văzusem în urmă cu mai puțin de o săptămână. Abia acum îi vedeam adevărata frumusețe. Trăsăturile ei fuseseră ascunse de umbra urii dar acum se reconturau luminate de speranța și de iubirea ce lua naștere în inima ei înghețată în urmă cu ceva timp.

Deși toamna era aproape, în inima mea vara revenea. Vedeam pe cer imaginea chipului dulce al verii. Ochii ei albaștri dădeau din nou culoare cerului întristat de norii gri ce prevesteau toamna rece ce se apropia. Tristețea ce pusese stăpânire pe mine se topea cum se topise și ura din ochii Renatei și, în sfârșit, mă simțeam fericit.

Renata mi-a povestit, atunci, tot ce o frământa și mi-a arătat încrederea pe care o avea în mine. Îmi arătase cum este să fii sincer din nou, mă învățase să accept o oportunitate ce se ivea și m-a învățat să nu mai trăiesc în trecutul dominat de o singură persoană. În acea zi am reînviat, cu fiecare sărut pe care nu îl mai comparam cu cel al Clarei. Renata mă învățase, mai mult din gesturi și priviri, decât prin cuvinte, că fiecare

iubește diferit și se exprimă diferit, lucru pe care îl uitasem, în nebuneasca mea căutare după unicul pe care îl avea Clara.

Mă simțeam mândru că renunțasem la ideea de a căuta o replică a Clarei. Renunțasem la ideea că numai Clara, dintre toate fetele de pe lume, mă poate înțelege și mă poate iubi și odată pierdută, nu voi mai simți iubirea și nu voi mai fi atât de fericit pe cât fusesem cu ea. Regretam că pierdusem, în întunericul depresiei, principiile pe care le aveam. Uitasem, din ziua în care mă despărțisem de Clara, că fiecare persoană trebuie iubită pentru unicitatea ei și nu pentru asemănarea cu o altă persoană.

Strângând-o de mână, mă simțeam liniștit. Răsuflam, în sfârșit, ușurat și simțeam că iubirea și vara se întorseseră, să topească gheața ce se formase, încet-încet, cu fiecare zi de tristețe, în sufletul meu. O nouă poveste de dragoste începea, indiferent cât de diferită era Renata de Clara și indiferent cât de deosebiți eram eu și Renata dragostea nu ținea cont de ceea ce ne doream. Dragostea noastră începea să înflorească timid, în liniște căci nimeni nu trebuia să afle de ceea ce se lega între mine și Renata.

Farmecul dat de acest secret făcea dragostea noastră mult mai diferită, mult mai rezistentă. În această dragoste monotonie nu avea loc. Era o dragoste nouă, o dragoste de care nu mă plictiseam. Fără să vrea, Renata era mereu alta, la fel ca și Clara și mereu îmi doream mai mult de la ea. Îmi doream mai mult pentru că, pe zi, două ore eram iubiți, ne sărutam și ne îmbrățișam dar apoi, când veneau și ceilalți, în același loc de întâlnire, eram străini unul față de celălalt și ne căutam disperați privirile.

În fiecare zi ne vedeam cu două ore mai devreme, ore în care ne cunoșteam și ne împărtășeam dragostea. Apoi, când ora de sosire a celorlalți se apropia, eu plecam.

Prima zi, din cele șapte, a fost ziua în care am stabilit amândoi să ne vedem la ora trei. Vântul rece, ce prevestea toamna, răcorea aerul fierbinte de august, așa că afară vremea era minunată de stat la terasă și noi ne bucuram de ea cum se putea mai bine. De cum ne-am văzut, am stabilit, amândoi, că pe la cinci fără un sfert, eu să plec și să mă întorc douăzeci și cinci de minute mai târziu, întârziind, pretextând că am avut treabă în oraș.

Timp de două ore, cât am stat împreună, începeam să văd fața Renatei pe care nimeni nu o mai văzuse, începeam să mă obișnuiesc cu ea și începeam să accept că am trecut peste Clara și trecutul va rămâne la locul lui. La cinci fără un sfert, am plecat spre *Piața Romană* în plimbarea mea de aproximativ o jumătate de oră, căutam pretextul care să mă salveze de întrebările celorlalți. M-am întors, la cinci și zece, la terasa din *Fire*, pretextând că am fost plecat, cu mama, undeva în oraș și din acel motiv am întârziat. Din fericire, nimeni nu a pus întrebări, luând de bun ceea ce am spus eu. Aveam noroc, căci probabil m-aș fi pierdut în detalii, din cauza emoțiilor pe care le aveam.

În restul timpului, m-am chinuit să o privesc pe Renata, în tăcere, fără ca cineva să-și dea seama. Încercam să-i stârnesc un zâmbet scurt pe care numai eu să îl pot vedea, să mă bucur de ea și să-mi umplu sufletul gol de voluptate. Zilele au curs la fel. În cea de a șasea zi, Bogdan, devenind bănuitor, m-a luat la întrebări, în drumul spre casă.

— Cum de ieși tu afară, fără să fii forțat? m-a întrebat el.

— Cum fără să fiu forțat? Crezi că mă tot plimb cu mama de bună voie?

— Nu la asta mă refer.

— Atunci?

— Cum de vii, întotdeauna, în *Fire*, fără să te chem?

- Pur și simplu, m-am săturat de singurătate.
- Cum? O asemenea schimbare de atitudine?
- Nu știu. Pur și simplu, este sfârșitul verii.
- Și până acum trebuia să te oblig...
- M-ai obligat până m-ai convins.
- Atunci, de unde știi că suntem mereu în *Fire*?
- Pentru că acolo ați fost toată vara. Nu?
- Asta așa este. Și totuși, dacă într-o zi am schimba locația?
- Atunci m-ați anunța. Nu?
- Da! Așa este.
- Vezi? Nu mai fii paranoic. Credeam că te bucuri că am ieșit din casă.
- Chiar mă bucur, Alec. Chiar mă bucur.
- Atunci nu mai face asemenea supoziții.
- Bine! Să fie cum zici tu.

Nu îmi plăcea că trebuia să mint. Dar eram sigur că Renata avea dreptate. Odată ce recunoșteam dragostea dintre noi, toată lumea ar fi pus întrebări și totul s-ar fi pierdut în mulțimea cuvintelor adresate de ceilalți, iar dragostea și-ar fi pierdut, poate, farmecul ce o făcea unică. Însă aceste întrebări erau primele probleme și se părea că planurile noastre au anumite defecte la care noi trebuia să lucrăm; altfel, totul ar fi fost pierdut. Am stabilit în acea seară, împreună cu Renata, că în zilele următoare ea va fi cea care va întârzia. Ei nimeni nu-i punea întrebări, iar apoi, odată cu începerea școlii, totul s-ar fi liniștit.

Toate s-ar fi liniștit treptat dacă nu s-ar fi schimbat totul chiar a doua zi. În acea zi făceam o săptămână de când ne întâlnisem singuri pentru prima oară. Era treizeci și unu august. Afară culorile toamnei erau din ce în ce mai prezente. Melancolia pusese stăpânire pe orașul ce părea acum mai gri și mai trist ca niciodată. Era toamnă dar, în sufletul meu, soarele strălucea la fel de puternic ca în mijlocul verii. Îmi regăsisem vara sufletească odată cu Renata. Am sărbătorit acea zi așa cum trebuia și ne-am pierdut amândoi în sentimente și săruturi, așa cum obișnuiam să o fac și cu Clara. Am tăcut și am lăsat mângâierile să vorbească pentru noi. În acea zi, cele două ore au fost mai scurte ca niciodată și a părut că timpul a zburat după doar două săruturi.

M-a rugat să plec, tot eu, pentru că ea nu a apucat să vorbească cu ceilalți și dacă ar întârzia ar da de bănuț, iar eu puteam găsi un pretext oricând și puteam să-l mint foarte ușor pe Bogdan. Am acceptat și am plecat spre *Piața Romană*, așa cum obișnuiam, furându-i un ultim sărut. Destinul le aranjează pe toate și aveam să aflu acest lucru chiar în plimbarea mea, deși nu credeam că este posibil...

Opsprezece

Viața îmi arăta că nimic nu se obține fără încercări dure și fără diferite obstacole ce se aștern în calea ta exact atunci când te aștepți mai puțin. Nu mă așteptam deloc la ce avea să urmeze, eram complet vulnerabil și incapabil să suport orice lucru de acel gen.

Am plecat repede către *Piața Romană*, la rugămintea Renatei. Ora cinci se apropia încet dar sigur. Mergeam relaxat bucurându-mă de ultima zi de august, de ultima zi de vară. Bucureștiul întristat de culorile închise ale toamnei părea mai liniștit ca niciodată, deși era la fel de aglomerat. În minte aveam imaginea Renatei și în suflet

fericirea dăruită de ea și simțeam că îmi revin din tristețea profundă care mă chinase atâta timp. Cum spuneam, nu are rost să te crezi puternic, printr-un mijloc crud, destinul te va face slab.

Am ajuns, în sfârșit, în dreptul *Teatrului Național București* unde m-am hotărât să mă opresc, să aștept câteva minute și apoi să mă întorc către locul unde o lăsasem pe Renata. Zeci de adolescenți împânzeau împrejurimile teatrului, împărțiți pe grupuri de câte cinci-zece persoane, numai o fată era singură și aștepta pe cineva. Era cu spatele la mine însă ceva îmi părea foarte cunoscut, probabil culoarea părului.

S-a întors cu fața către mine, căutând cu privirea persoana pe care o aștepta acolo. Nu aveam nevoie de mai mult ca să-mi dau seama că trecutul se întoarce și amintirile revin mai frumoase și mai crude ca niciodată. Privirile noastre s-au întâlnit, cum era și normal, căci eu o priveam șocat. Și-a dat jos ochelarii de la ochi și i-a lăsat să cadă pe pământ venind în fugă către mine.

A fugit către mine și m-a luat în brațe cu toată puterea, apoi și-a înecat toată durerea și toate amintirile într-un sărut lung și dureros, un sărut a cărui voluptate era așa de mare încât era dureroasă. Nervii și i-a revărsat asupra mea mușcându-mi buza inferioară. În timpul acelui sărut lung nu știam cine sunt, ce vreau sau orice alt detaliu, eram pierdut pur și simplu.

— De ce? m-a întrebat simplu, cu ochii înlăcrimați.

— Dar știi atât de bine.

— Dacă știam, te mai sunam disperată? Te mai căutam încontinuu? Îmi mai călcam orgoliul în picioare?

— Nu ai de unde să știi că te-am văzut ținându-te de mână cu tipul ăla. Ai dreptate.

— Stai! Stai! Despre ce vorbești? A început să strige, în timp ce lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji roșii.

— Nu mai plânge, am strigat, luând-o în brațe.

— Spune-mi! Spune-mi, tot! De ce nu mi-ai mai răspuns la telefon? Spune-mi toată povestea te rog!

— Și după, îmi vei spune și tu varianta ta?

— Promit.

— Vei fi sinceră?

— Promit.

— Aș vrea să știi, am început eu, că te-am iubit cum nu mai iubisem pe nimeni până atunci și, probabil, nu voi mai iubi pe nimeni cum te-am iubit pe tine și va trece mult timp până să mai iubesc pe cineva așa de mult cum te-am iubit pe tine. Trebuie să înțelegi că tu ai fost totul pentru mine timp de o lună. Ai fost orice mi-aș fi putut dorit și ai fost, cu adevărat, mângâierea mea. Fiecare secundă fără tine era o secundă pierdută fără rost, trăiam ca să mă completez cu tine și aveam un scop. Cu tine am dovedit că poți iubi și de la o vârstă ca asta, cu tine am dovedit tuturor multe lucruri, lucruri pe care, poate, nimeni nu le va afla vreodată.

— Am simțit și simt și eu la fel, m-a întrerupt ea, strângându-mă și mai tare în brațe.

— Ai promis că nu mă întrerupi, i-am răspuns, sărutând-o pe frunte.

— Continuă, a spus ea, apoi s-a ghemuit la pieptul meu făcând ochii mari.

— Nu îmi păsa dacă cineva o va afla vreodată sau nu. Eu am trăit această poveste pe care mulți o cred învechită și stupidă. O dragoste copilărească ce trece și, în urma ei, nu rămâne nimic. Dar cât se înșeală cei ce cred așa! De ce Clara? De ce toți cred că dragostea nu există? De ce odată cu modernizarea s-a născut și uitarea sau mai bine zis, depravarea? Sunt incapabil să răspund și la fel ești și tu. Dar noi am găsit răspunsul la alte întrebări. La întrebări mai importante pentru noi doi și asta e esențial. Mereu mi-am pus sute de întrebări la care nimeni nu găsește răspunsul, căci el nu există. Nimeni nu cunoaște omul în splendoarea lui, dar toți știu o groază de alte lucruri atât de neimportante, în comparație cu cel mai frumos lucru care există, dragostea. Din dragoste derivă și omul. Fără dragoste, fascinantul om nu ar mai fi. Știu că mă înțelegi deși mă pierd între cuvinte. Pentru că asta am iubit la tine cu cea mai mare pasiune, cu cea mai mare înflăcărare, pentru asta am devenit un nou om și am început să-ți caut în suflet răspunsurile la întrebările ce mă chinuie pe mine. Tu, mai mult ca oricine altcineva, m-ai înțeles. Sunt complicat în simțiri, ca fiecare om, și după prototipul uman, sunt simplu de înțeles fizic și rațional. Tu ai vrut să mă înțelegi altfel decât științific, tu ai vrut să-mi înțelegi gândurile, să-mi înțelegi iubirea și doar așa ai reușit să intri în inima pe care o credeam complet inaccesibilă. Și ai reușit. M-ai descoperit în ceea ce sunt. În simplitatea atât de greoaie a gândurilor simple ce devin, de multe ori, atât de complicate. Ca fiecare lucru mic ce odată desfăcut îi vezi mecanismul complicat. Acesta sunt eu, un lucru mic într-o lume mult prea mare și mult prea dură ca să-i pot face față. Atât de simplu de înțeles la prima vedere, un copil slab cu ochi albaștri, atât de neinteresant pentru alții, și totuși, fascinant pentru tine. Tu ai vrut să treci peste aparențele înșelătoare și ai vrut să cunoști omul care sunt. Tu nu te-ai mulțumit cu aparența fizică, tu ai vrut să-mi cunoști sufletul și o singură privire ți-a fost permisul de a pătrunde în cele mai întunecate colțuri ale sufletului meu. Tu ai potolit furtuna din sufletul meu și ai înlocuit-o cu bucuria creației și cu bucuria de a fi eu, o bucurie ce nu poate fi descrisă în cuvinte după cum, poate, ai simțit și tu. Spun poate pentru că nu-ți știu varianta și mult timp, după ziua din care am început să nu-ți mai răspund la telefon, am început să cred că tu nu ai ținut niciodată la mine și tu nu ai simțit niciodată ceea ce am simțit eu.

În clipa aceea a vrut să-mi răspundă. Am oprit-o, mângâindu-i buzele, încet cu degetul arătător. Lacrimi fierbinți au început să curgă, din nou, pe obraji ei dar le-am șters, am sărutat-o pe ambii obraji și am continuat, ca prin vis.

— Nu asta contează acum! Nu suntem la partea aceea din poveste. Esențial este că noi ne-am completat cu fiecare sărut, ne-am sărutat cu fiecare mângâiere, ne-am mângâiat cu fiecare șoaptă și ne-am șoptit priviri. Îți amintești, cu siguranță, zilele fierbinți din *Izvor*, când copacii se bucurau că, la umbra lor, iubirea pură renăștea din inocența unor copii. Sunt sigur că-ți amintești, chiar dacă nu ai simțit nimic atunci. Și, sunt sigur, că-ți amintești ziua întreagă petrecută împreună. Îți amintești trandafirii dăruiți în *Suburbia*? Îți amintești Răsăritul? Îți amintești *Buze roșii*? Sunt atâtea întrebări Clara, sunt atâtea întrebări la care voi primi răspunsul, dar va fi cel sincer, oare? Până atunci, însă, îți spun că eu îmi amintesc fiecare secundă petrecută cu tine, pentru că au fost cele mai frumoase secunde. Nu pot să spun că au fost cele mai frumoase din patruzeci de ani, din treizeci, nici măcar din douăzeci, dar au fost cele mai frumoase secunde din viața mea și mai mult de atât nu pot să-ți ofer. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus sau pe care ți l-am spus. Totul este proaspăt în mintea mea, de parcă

totul s-ar fi petrecut chiar ieri. Deși, o lună trăită într-o zi, la intensitatea pe care a avut-o iubirea noastră, nu este imposibilă. Am trăit, în fiecare zi o săptămână, poate o lună, am trăit mai multe veri decât au trăit mulți într-o viață, într-o singură lună. Iar, pentru mine, aceste lucruri sunt cele mai importante și sunt cele ce mă fac să mă îndrăgostesc complet și permanent de cineva. Să știi că permanent, nu este un cuvânt aruncat în vânt, cum nu este nici unul spus în aceste momente. Spun multe dar toate sunt adevărate căci, în aceste momente, sufletul vorbește și eu, fizic, am ajuns o marionetă în mâna sentimentelor. Iubirea mea față de tine va fi permanentă. Peste ani și ani, când vom fi separați de kilometri, de ani și de mii de oameni eu te voi iubi în continuare. Mi-ai schimbat viața, Clara, din cauza ta am fost fericit, din cauza ta sunt un alt om, un om ce merită să fie iubit și un om care se perfecționează mai repede. Dragostea ta a fost elementul ce a declanșat perfecționarea mea ca om, sufletul meu se schimbă neîncetat, tu l-ai împins în această cursă a perfecționării umane, atât de iluzorie și poate, falsă. Au fost cele mai frumoase momente pe care le-am trăit în căldura verii și poate vor rămâne cele mai frumoase, oricum ar fi nu le voi uita niciodată. Am trăit fericiți în propriul univers pe care eu îl căutam de atâta timp. Îmi căutam propriul univers, unde să fie liniște și să pot trăi așa cum sunt, în esența mea imperfectă pe care numai buzele tale au gustat-o, căci celelalte buze au fost mult prea departe de suflet, ele au atins doar trupul, atât de rece în comparație cu sufletul fierbinte. Universul nostru era perfect și acolo mă simțeam cu adevărat liber și, mai important, fericit. Aveam tot ce îmi puteam dori, aveam iubire, iubirea ta. Nu-ți voi putea explica niciodată în cuvinte, nici eu nici oricine altcineva, ceea ce am simțit eu pentru tine. După cum vezi, eu încerc dar eșuez lamentabil căci cuvintele sunt, uneori, prea mici să descrie omul și atunci ele sunt fără rost. Și știi atât de bine că noi nu aveam nevoie de cuvinte, de cele mai multe ori, știi prea bine că noi ne înțelegeam prin gesturi. Oare de ce îți explic toate acestea? Oare de ce? Oricum le știi pentru că ai trăit tot ce am trăit și eu, am simțit amândoi la fel. Tu ești imaginea mea în oglindă. Mă gândesc, însă, la posibilitatea ca tu să nu fi simțit nimic și acest lucru îmi sfâșie sufletul și mă face incapabil să mai articulez cuvinte, chiar incapabil să mai respir. Iubirea te face puternic, te face capabil să lupți cu orice din lumea fizică, dar nu cu sentimentele. Așa că nu pot lupta cu suferința când mă gândesc că tu nu ai simțit la fel. Cum nu pot să lupt, am încercat să o uit, dar nici acest lucru nu este ușor, așa că am rămas într-o luptă continuă între fericire și suferință, o luptă pe cât de egală, pe atât de indecisă. Cu toate că gândurile mă asaltau de multe ori și întrebările îmi luau savoarea fericirii, totul era perfect. Iubirea făcea ca lucrurile mici ce merg prost să devină mult prea mici și mult prea neinteresante ca să fie observate. Din păcate, unele lucruri sunt prea mari și prea însemnate ca să treacă neobservate. Aceasta a fost rețeta, ca să-i zic așa, rețeta ce ne-a despărțit pe noi. Și totuși, nici asta nu ar fi fost suficient dacă nu ar fi fost orgoliul. O să-ți povestesc acum, o parte complet nouă, pentru tine. Dacă ce simțeam eu pentru tine știai, ceea ce îți voi spune nu ai de unde să știi. Acesta este răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme. „De ce?” ai întrebat tu mai devreme. Imediat după Răsărit am plecat fiecare către casă. Eu nu aveam somn. Iubirea îți dă puteri incredibile și atunci eram îmbătat de iubire. Îi promisesem lui Bogdan că ne vom vedea în acea zi, să vorbim. Cât timp am fost alături de tine, am uitat de toți și de toate și el avea tot dreptul să mă roage să-i vorbesc și să-mi vorbească. Când am ajuns acasă m-a sunat și apoi ne-am văzut în *Fire*. Acolo erau toți prietenii mei, despre care ți-am vorbit

de câteva ori. Toți erau îngrijorați de ceea ce se întâmpla cu mine. Ei nu înțeleseseră că eram mai bine și mai fericit ca niciodată. Le-am spus tot ce ți-am spus și ție, le-am descris iubirea noastră și ei păreau că au înțeles. Când totul părea perfect, a apărut ceva care a făcut ca tot ce era perfect să se transforme într-un dezastru care m-a aruncat în cea mai lungă perioadă de tristețe, de până acum. Un nou tip, Vlad - a tresărit când a auzit acest nume, însă nu a spus nimic respectându-mi dorința - se împrietenise cu Eirene și ceilalți și intrase, practic, în gașcă, în locul meu, probabil, deși nici eu nu știu. Întâmplător, el a auzit o parte din ce am vorbit și m-a întrebat dacă sunt prieten cu tine. A început să spună o grămadă de lucruri urâte despre tine. Ți-am luat apărarea și eram gata să ne luăm la bătaie, când el mi-a spus că-mi va dovedi că tu nu meriți să fii iubită de către nimeni. M-a luat pe sus, aproape, cu ajutorul lui Bogdan până în stația de autobuz de la *Unirea*. Alerga către acel loc, să fie sigur că eu te pot vedea pe tine, cât mi-aș fi dorit să întârziem câteva secunde. Câteva secunde. Dacă mai întârziem nu aș fi trecut niciodată prin aceste zile de chin și de suferință și nu mi-aș fi pierdut niciodată speranța că mă vei iubi. Chiar când am ajuns, tu ai urcat în autobuz, ținându-te de mână cu un tip pe care nu îl cunoșteam. Te întreb, acum, pe tine când știi totul și probabil abia aștept să-mi poți da răspunsul, cum puteam să reacționez? Eram gelos pe firele de iarbă ce îți atingeau trupul, eram gelos pe vântul ce îți mângâia părul și eram gelos pe orice lucru pe care îl iubești, îl iubeai sau îl vei iubi. Nu e vina mea că sunt gelos, dragostea atât de mare, pe care ți-o purtam și pe care ți-o port, naște o gelozie monstruoasă. Nu am mai avut puterea să răspund la telefon, îți dădusem totul ție și eu nu mai rămăsesem cu nimic, în afară de un singur lucru, orgoliul. Tu aveai totul, căci îți luasei înapoi tot ce îmi dădusei în momentul în care ai prins mâna acelui tip. Ce crezi că puteam să fac? Vocea ta m-ar fi convins să uit tot și suspinele să-ți cad în genunchi. Dar ce sens mai avea? Eu nu mai credeam în iubirea noastră și în sinceritatea ta, mă simțeam trădat, mă simțeam un nimeni. Iubirea și tot ce aveam îți dădusem ție și eu nu mai puteam să mă salvez de la tristețea imensă ce mă aștepta și pe care nu o puteam îndura. Draga mea, încă îți mai pot spune așa, sunt și eu vinovat că nu am vrut să te ascult, dar nu mai puteam. Sunt revoltat, acum, cuvintele nu îmi mai sunt suficiente și nu exprimă tot ce aș vrea eu să zic, așa că trebuie să te mulțumești cu un răspuns simplu și pueril, *nu puteam*. Acum, știi totul, dar nu știi cât am suferit, prin câte am trecut și cât te-am căutat, în fiecare persoană, în fiecare chip și în fiecare nor. Zilele care au trecut de când nu am mai vorbit au fost atât de dureroase încât am uitat să zâmbesc. Tot ce eram în stare să fac, era să te caut peste tot și în oricine, dar nu te găseam nicăieri. Mai am de povestit un singur lucru, apoi va fi rândul tău să-mi spui povestea ta, pe care o cunosc doar pe jumătate sau, poate, nici atât. Într-o zi, eram pe la *Piața Romană*, unde ar fi trebuit să fiu și acum, dacă destinul nu ar fi vrut să mă opresc aici, unde să te întâlnesc și să-mi ușurez sufletul. Era pe la ora prânzului, iar tu erai în stație, în timp ce eu mă duceam către *Cărturești*. Tu nu m-ai văzut dar eu te-am privit lung pentru câteva secunde, cum o făcusem în urmă cu o lună și jumătate, în față la *Lazăr*, dar atunci și tu ți-ai unit privirea cu a mea și ți-ai unit și sufletul cu al meu. Acum însă, când tu zâmbeai și eu eram pe punctul de a plânge, legătura dintre noi a început să se desprindă încet-încet. În ziua aceea te căutam, mai mult ca niciodată dar când te-am văzut cerul mi-a căzut în cap, te căutam dar nu îmi doream să te găsesc. Zâmbetul tău, ce odată mă făcea să zbor și era singurul lucru de care aveam nevoie să fiu fericit, atunci m-a adus în pragul disperării, în momentul acela

am simțit că pământul îmi fuge de sub picioare și simțeam că nu mă mai pot bucura de zâmbetul tău și mi-am dat seama că legătura dintre noi se rupe în lipsa sentimentelor. Ziua aceea m-a făcut să-mi doresc să te văd plângând. Îmi doream să te văd la fel de tristă, așa cum eram eu atunci, pentru că asta mi-ar fi arătat că m-ai iubit și tu cum te-am iubit eu și că lipsa mea îți face atât de rău cum îmi făcea și mie lipsa ta și cum, încă, îmi face. Lipsa ta îmi făcea atâta rău și mă arunca în cea mai cruntă tristețe. Și tu zâmbeai când sufletul meu ardea și mă mistuia în interior și mă făcea să nu mai pot zâmbi. Acel moment m-a făcut să mă gândesc serios la faptul că tu nu m-ai iubit și niciodată nu ai fost sinceră cu mine...

— Gata, m-a întrerupt ea, este rândul meu.

— Nu am terminat.

— Știu când a fost întâlnirea de la *Romană*.

— Cum așa?

— Și eu te-am văzut.

Imediat ce a spus asta m-a sărutat, ca să mă oprească să-i răspund și a continuat.

— Acum, vreau să încep și eu cum ai început și tu. Și eu te-am iubit, și te iubesc! Sunt sinceră, așa cum m-ai rugat să fiu. Întotdeauna m-am comportat cum îți doreai pentru că așa îmi doream și eu să te comporți tu. Uită-te în ochii mei și, dacă e necesar, o să mă repet și vei vedea că spun adevărul. Te iubesc Alec, cum nu am mai iubit până să te cunosc pe tine și, nu știu dacă mă crezi, dar sincer, nu-mi pasă. Este momentul în care pot spune tot ce mi-am dorit să-ți spun și nu-mi voi pierde timpul cu minciuni. Am atâtea să-ți spun și nici nu știu de unde să încep, dar prefer să-ncep cu întâlnirea de la *Lazăr*. Nu știu ce ai crezut tu despre mine atunci, nu știam, mai bine zis, dar totul mi-a fost confirmat de tine și de destin. În ziua aceea și eu m-am uitat la tine timp de câteva secunde, până când a venit Bianca, prietena mea, pe care nu ai apucat să o cunoști, deși ea ți-ar fi putut spune adevărul. Tu, așa cum mi-ai povestit după, la concert, ai spus că nu ți-ai dat seama că și eu te priveam, dar crede-mă că o făceam și nu doar tu te-ai îndrăgostit atunci. Credeam că n-o să te mai văd niciodată. Acest gând mă obseda, mă înnebunea. Credeam că, în acea zi, ți-am întâlnit pentru prima și ultima dată chipul și chiar dacă nu te-aș mai fi văzut de atunci, tot nu ți-aș fi uitat chipul. Nu știu ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine, atunci. Probabil, în privirea ta se reflectau sufletul și caracterul tău și asta m-a făcut să mă îndrăgostesc. Aveai un zâmbet diferit. Ceva mă fascina la tine. Am plecat tristă și nu am spus nimănui ce aveam, i-am lăsat pe toți să creadă că sufeream pentru că urma să mă despart de prietenul meu de atunci. Nu mă mai gândeam la el, de fapt, nu mă gândisem niciodată la el cum m-am gândit la tine în ziua aceea, când nici nu știam cum te cheamă. Între noi nu era nimic și eu nu țineam la el, de loc. Poate meritam să fiu lăsată baltă de tine, pentru că îl lăsasem pe bietul băiat baltă, dar tu nu știi cum este să-ți dorești să nu mai fii singur și să uiți, pur și simplu. A venit și seara concertului *Pistol cu capse* și, în momentul ăla, totul s-a schimbat. Când te-am văzut, am crezut că te confund și m-am uitat la tine tot timpul, ca să fiu sigură că tu ești și, când m-am convins că ești tu, am așteptat ca și tu să mă privești. Așteptarea n-a fost lungă. Am schimbat zeci de priviri și nu mă mai săturam de ochii tăi care, deși era întuneric, erau atât de strălucitori, prin fumul acela dens, din *Suburbia*. În acea noapte m-am simțit mai bine ca oricând. M-am simțit fericită, m-am simțit renăscută. Renăscusem, cu adevărat, din cauza unor cuvinte spuse de tine în acea seară. Cele care au stabilit și

prima întâlnire a noastră, o întâlnire pe care o așteptasem atât de mult și nu credeam că o să vină. M-ai întrebat dacă-mi amintesc. Normal că-mi amintesc. Îmi amintesc dorința de a-ți atinge buze, dorința de a-ți mângâia chipul și dorința de a putea să-ți vorbesc. Credeam că nu voi reuși niciodată să-mi îndeplinesc aceste vise. Erau vise pentru mine. Îmi amintesc fiecare secundă, exact așa cum ți-o amintești și tu, poate mai bine. De ce? Pentru că eu pentru tine am fost o mare iubire, tu pentru mine ai fost cu ceva mai mult decât o imensă iubire, ai mai fost și renașterea mea. Nu am uitat și nici nu voi uita vreodată primul sărut și primul *te iubesc* pe care mi l-ai spus. Nu o să uit trandafirii pe care mi i-ai dăruit și nici mângâierile fierbinți care-mi ardeau pielea. N-o să uit nici nevoia de a-ți auzi vocea. Mă trezeam uneori, noaptea, și-mi doream să te sun, măcar pentru o secundă, să-ți aud vocea adormită și să-mi pot continua liniștită somnul. Fără tine nu puteam să visez și nu puteam să zâmbesc. Sunt sigură că știi asta, chiar dacă te-ai îndoit de aceste lucruri, la un moment dat, pentru că, așa cum ai spus, noi doi ne completam și tu erai pentru mine tot ceea ce îmi doream. Povestea ta a descris atât de bine tot ce simțeam și tot ce simt eu. Nu pot să cred că te-ai îndoit de ceea ce am simțit eu, dar nu te învinovățesc pentru că tu nu știai tot adevărul. Ești o obsesie pentru mine, poți înțelege asta? Mă obsedezi! Sunt dependentă de tine și de zâmbetul tău care mi-a lipisit în clipele în care tu nu vroiai să mai auzi de mine. Cum tot ce ai spus tu, este la fel de adevărat și în cazul meu, până la un punct, voi trece direct la acel punct, pe care tu nu îl cunoști îndeajuns. Vreau să te mai asigur odată că te iubesc, cum nu am mai iubit pe nimeni și asta nu se va schimba indiferent de vârstă, nu te voi uita niciodată și-mi doresc să păstrez amintirea ta. Voi păstra săruturile tale pe pielea mea, indiferent de câtă apă îmi va spăla trupul. Voi păstra imaginea ta în amintiri, indiferent de câte amintiri voi avea, voi păstra fiecare cuvânt al tău în suflet și nu voi uita niciodată *Buze roșii*, poezia care mi-a schimbat cu adevărat viața. Totul era perfect pentru mine, după Răsărit. Mă simțeam mai fericită ca oricând și poate nu voi fi niciodată mai fericită sau măcar la fel de fericită ca atunci. Îmi permiteam să visez, îmi permiteam să zâmbesc, îmi permiteam să fac tot ce îmi doream, în calea dragostei mele nu erau piedici sau, cel puțin, așa credeam eu atunci, tu aveai să-mi dovedești contrariul. Cât m-am temut de asta, dragul meu, cât de frică îmi era că ai să mă lași singură și nu vei vrea să mai auzi de mine și mă vei lăsa să-mi plâng tristețea și să ajung în pragul în care nevoia de a te vedea să mă împingă să-ți sar în brațe imediat cum te văd. Singura mea apărare era că tu erai tot ce eu am putut visa și legătura dintre noi îți va permite să fii așa.

După ce a zis toate acestea s-a oprit, puțin timp. Timp în care ne-am sărutat îndelung, înecând durerea amintirilor în acel sărut lung și pasional care, oricât de lung a fost, nu a putut îneca toată durerea resimțită de amândoi.

— A fost altfel, a continuat ea, dar nu a fost vina ta, dragul meu. Vina a fost a mea și a trecutului pe care nu îl îngropasem complet. În ziua aceea, plănuiam să nu mai ies. Deși beată de iubire, ca și tine, oboseala pusese stăpânire pe mine, după atâtea nopți în care adormeam abia după ce citeam o sută de pagini, adică în zorii zilei. Planurile mele aveau să se schimbe pentru că Bianca m-a chemat să ne vedem cu prietenul nostru cel mai bun, cu care eram certate de ceva timp, însă el ne-a invitat, sub pretextul, că vrea să-și ceară scuze pentru greșelile făcute. Am refuzat, de câteva ori, până când Bianca a apărut la mine la ușă și m-a obligat să mă îmbrac, sperând ca prietenia noastră cu Mihai, să renască. Fericirea ei mă molipsise și pe mine și eram fericită că un prieten vechi își dă

seama că a greșit față de noi, dar nu avea să fie așa. Dragul meu, fostul meu prieten, cel la care nu mă puteam gândi și mă convinsesem că nu îl puteam iubi, în momentul în care te văzusem pe tine, el aranjase totul, punct cu punct, cu o meticulozitate de care, sinceră să fiu, nu-l credeam în stare. Ce ghinion am avut, ce ghinion! Cel de care m-am despărțit, pentru a-ți putea deveni iubită și pentru a-mi îndeplini visul de a te iubi, tocmai el s-a împrietenit cu cei ce-ți erau ca o familie și a aflat, de la Bogdan, tot ce și-a dorit, inclusiv numele, fără de care nu ar fi fost sigur că eu sunt cea pe care tu o iubești cu atâta putere. Restul a fost ușor, pentru el. Partea mai grea îi fusese servită pe tavă de către prietenii tăi care-l credeau inocent și i-au dat toate informațiile de care avea nevoie. Vlad era bun prieten cu Mihai așa că, împreună au acționat perfect și te-au prins pe tine într-o capcană din care nu ai fi putut ieși singur, niciodată. Vlad stabilise cu Mihai ora exactă la care să se întâlnească în stația de la *Piața Unirii*, altfel de unde ar fi știut Vlad că eu sunt acolo și că tocmai atunci plănuiesc să plec? Ați fugit către stație și, când Mihai l-a văzut, de departe, pe Vlad, m-a luat de mână, în joacă, întrebându-mă dacă vreau să mai fiu sora lui. Din acest motiv zâmbeam, dar gelozia, pe care iubirea ți-o provoca, te-a orbit. Te înțeleg, nu-ți face griji, aș fi reacționat la fel, cu siguranță. În autobuz, cuprins de remușcări și asaltat de întrebări, Mihai a recunoscut totul și ne-a povestit, în detaliu, tot planul lor care te indusesse pe tine în eroare. Un plan atât de simplu care, sigur, ar fi dat greș, dacă tu nu i-ai fi ajutat. I-ai ajutat fără să vrei. Fără să știi, orgoliul și gelozia ta au făcut ca planul lor pueril să devină perfect, cum nici ei nu se așteptau să fie. Nu aveai de unde să știi, dragul meu, nu aveai de unde să știi. Dar de ce nu mi-ai răspuns la telefon? De ce mi-ai refuzat singurul lucru care m-ar fi putut face să zâmbesc? Din cauza orgoliului, știu răspunsul. Nu vroiai să accepți că ai fost înșelat. Dar ce te enerva mai tare, că te înșelam sau că te înșelam cu acel tip? Te deranjau amândouă, îți spun sigur, dar credeam că noi doi suntem un singur suflet și că știi că nu ți-aș greși niciodată. Nici acum nu este vina ta, sunt atâtea prejudecăți. Probabil că ai mai fost mințit, înainte și nu mai aveai încredere, dar nu pot să înțeleg cum nu ai avut încredere în mine, când eu te urmam orbește. Mă repet, nu te învinovățesc. Lumea e plină de prejudecăți și acestea, împreună cu gelozia și teama de a mă pierde care, chiar dacă n-ai menționat-o, a existat cu siguranță, te-au făcut să iei decizia, crudă, de a nu-mi răspunde la telefon. Eram sigură că mă vei asculta. Abia așteptam să-ți spun povestea, așa cum era ea cu adevărat și să râdem împreună de încercarea eșuată de a ne despărți, dar această încercare nu a eșuat pentru că tu ai decis că tăcerea va fi răspunsul tău, la orice. Tăcerea ta m-a durut mai mult decât fiecare palmă pe care mi-ai fi dat-o, deși refuz să te cred capabil de a mă lovi, după tot ce a fost între noi. Tăcerea m-a durut mai tare decât orice cuvânt căci indiferența falsă de care vroiai să mă convingi m-a lăsat singură într-o lume în care sentimentele și emoțiile m-au făcut să nu mai pot rezista pe cont propriu. Te-am sunat, de câteva ori, ca să-ți încerc să explic. Apoi, împinsă de orgoliu, m-am hotărât să nu mai sun și să încerc să te uit, să uit de tot. Nu am putut. Sinceră să fiu, nu te mai sunam ca să-ți explic ce s-a întâmplat, te sunam ca să te aud și să-mi vindec rănilor cu vocea ta. Nu știi și, poate, nu vei ști niciodată, ce-ai însemnat tu pentru mine, și încă însemni. Mă simțeam uitată de toată lumea și simțeam că totul piere în jurul meu. Zilele treceau atât de greu în lipsa ta și tu nu știai adevărul. Trăiai suferința unei minciuni pe care tu o inventasei dar vroiai să scapi de ea. Mă simțeam atât de slăbită, fără privirea ta, mă simțeam pierdută, fără zâmbetul tău, până-ntr-un moment. Într-o zi, am luat autobuzul de la *Izvor*, să mă duc

către *Piața Unirii*. În acel autobuz erați tu și Bogdan. Ce întâmplare ironică, nu? Destinul îmi arăta, cum mi-a arătat și astăzi, că le aranjează pe toate, indiferent de ceea ce ne dorim noi. Zâmbeai. Zâmbeai, ca atunci când eram împreună întinși pe iarbă, în *Izvor*. Păreai atât de fericit încât am crezut că ai uitat de tot de mine și ți-ai găsit pe altcineva. Ce era să cred? Îți spun eu ce-am crezut, ce-ai crezut și tu când m-ai văzut zâmbind, atunci, în *Piața Romană*. Dar cât te-ai înșelat atunci, dragul meu, căci eu te văzusem. Te sorbeam cu colțul ochiului și zâmbeam fals. Te vedeam cum stai nemișcat, cu ochii mari te uitai la mine, cu dispreț, văzându-mi zâmbetul fals pe care îl afișam doar ca să par că și eu am trecut peste tot, așa cum trecusei și tu, și încă mai devreme decât o făcusem eu. A fost prima oară când te-am mințit. Însă atunci nu mai formam un cuplu și te-am mințit pentru că nu vroiam să par slabă în fața ta. Vroiam să-ți inspir tot ce vroiai tu, numai milă nu. Nu vroiam să par slabă în fața ta, pentru că tu, fără să vrei, te arătasei puternic față de mine. Și în ochii tăi se citea disprețul. Am crezut că mă urăști și am început să regret că te iubesc, dar acum am aflat că tu nu m-ai urât și că nici nu mă vei urî. Asta îmi face sufletul să tresalte. Îmi permit să visez, acum când adevărul, aflat la mijloc, a ieșit la iveală, că nu mă vei urî niciodată și-ți vei aminti, peste mult timp, că o dragoste adolescentină te-a schimbat ca om și o fată, ce se remarcă doar prin faptul că a renunțat la machiaj, te-a făcut să te simți fericit, îndrăgostit. Dragul meu, oftă ea, povestea noastră a fost atât de frumoasă, ai fost tot ce mi-am putut dori vreodată și poate așa o să rămână. Aș mai putea adăuga, acum, că nu regret nimic și nici nu voi regreta, decât despărțirea noastră prematură care, probabil, ar fi intervenit mult mai târziu, dar dintr-un motiv la fel de stupid, căci alte motive care să ne despartă nu există. Ar mai fi atâtea de spus dar cuvintele nu au fost și nici nu vor fi vreodată relevante pentru dragoste, mai ales pentru o dragoste atât de sinceră. Gesturile și săruturile mele nu te-au mințit niciodată și nici nu ar fi putut s-o facă. Nu sunt capabilă de aceste lucruri, nu sunt capabilă să-ți fac ție asta. Oare ce ne rezervă viitorul, dragul meu? Dragul meu, dragul meu, ți-as spune așa încontinuu, aceste cuvinte și chipul tău mă fac să mă simt fericită, din nou. Acum, când ești în fața mea și pot privi adânc în ochii tăi, acum, când tu taci dar ochii tăi spun atât de multe mă opresc să fiu supărată pe tine. Acest acum aș vrea să dureze cât o eternitate. Infinitul este mult prea scurt pentru noi și poate că dragostea noastră este prea mare ca să fie împărtășită. Dar, de existat, va exista întotdeauna, este o dragoste eternă, sunt sigură. Dragostea de copil este eternă și sinceră și este complet sufletească. Tu nu ai râvnit la trupul meu cum a făcut-o Vlad și cum o vor face mulți alții, în viitor. Tocmai din acest motiv dragostea noastră a fost, este și va fi un simbol al purității, o puritate ce în prezent nu mai există.

Am oprit-o cu un sărut. Nu mai putea să vorbească, era clar. Nici eu nu mai puteam să vorbesc, după tot discursul pe care îl ținusem. Discuția îmi stinsese focul ce-mi ardea zâmbetul și-mi distrugea sentimentele. M-a făcut să o văd pe Clara așa cum trebuia, ca pe fata perfectă pentru mine, așa cum nu va înceta vreodată să fie. Sufletul îmi era calm, cuvintele erau de prisos și secunde treceau mult prea repede. Când buzele refuză să se despartă, când mâinile refuză să rupă strânsoarea și când lacrimile ei fierbinți, de fericire, îți ard obrazii, atunci îți dai seama că iubești o persoană, si o vei iubi mereu.

Discuția a lămurit multe enigme care nu-mi dădeau pace, dar a născut și multe întrebări la care eu nu mă gândeam și care au început să mă obsedeze abia din ziua

Într-o lume în care timpul trece prea repede și fiecare secundă trebuie câștigată și trăită, odată ce mâinile se desprind întrebările apar. Am mai stat cu Clara, cam două ore, și când ne-am despărțit era ora nouă seara. Nu vroiam să mă gândesc la nimic și vroiam să mă eliberez de gândurile ce nu-mi dădeau pace și nu mă lăsau să mă bucur de magia momentului. Am privit-o, din nou, plecând, întorcând capul să fie sigură că încă o urmăresc. Mergea cam trei sau patru metri apoi întorcea capul, să vadă dacă mai sunt în spatele ei, zâmbea și-și continua drumul.

În timp ce ea a plecat spre *Piața Romană*, eu trebuia să mă întorc spre *Piața Unirii*, unde o lăsasem pe Renata, singură împotriva tuturor, singură împotriva mea. Nu mai era în *Fire*, eram sigur de asta, dar era datoria mea să o caut. Puteam să o sun, îmi era mult mai ușor. Dar vocea ei mi-ar fi făcut rău și m-ar fi făcut să cred că am greșit sărutând-o pe Clara și chiar ascultând-o. Față de mine nu purtam nicio vină, îmi recunosc slăbiciunea care probabil va fi permanentă. Nu îmi păsa atunci dacă nimeni nu mă va suporta cu această slăbiciune, dar eu nu puteam să scap de ea. Toate fetele care ar fi urmat Clarei trebuiau să înțeleagă că o parte din inima mea va aparține mereu Clarei și eu voi tânji mereu după săruturile ei, după chipul ei.

Mă mulțumeam cu un singur răspuns. Nu pot, îmi repetam în minte. Dacă puteam, o demonstrem azi, în cel mai simplu mod posibil, îi refuzam săruturile și mângâierile. Am îndepărtat repede aceste gânduri mulțumindu-mă cu acel răspuns, cu acea slăbiciune care nu mi se părea deloc un lucru de care ar trebui să mă tem sau să am grijă, oricum nu eu, ci inima decidea.

Fugeam către *Fire*, fără un motiv anume. Simțeam nevoia să fug, să mă grăbesc și să trăiesc fiecare secundă ca pe o oră. Mai erau trei ore și vara calendaristică se termina. Tocmai acum, când regăsisem iubirea, pierdeam fericirea și peisajul verii, lucrurile pe care le iubeam atât cât o iubeam și pe Clara. Tot atunci, în fuga mea către *Fire*, mult mai liniștită și mai relaxantă decât cea din ziua primei întâlniri cu Renata, când simțeam că nu voi mai ajunge fără lacrimile curgându-mi pe obraji, în *Fire*, tot atunci mi-am dat seama că liceul se apropia și doar în două săptămâni urma să pășesc în curtea școlii, ca boboc. Cui îi păsa, însă, de liceu? Cine se gândea la viitorii colegi și la profesori sau la orice alt lucru legat de liceu? Eu, cu siguranță, nu mă gândeam. De fapt, nu mă gândeam la nimic, pentru că-mi era teamă. Îmi era teamă că gândurile mă vor întrista, din nou, și mă vor izbi, din nou, de pământul rece al rațiunii, tocmai când eu zburam lin pe cerul fierbinte al iubirii regăsite. Un cer udat de lacrimi. Un cer care rămâne mereu speranța de regăsire. Eu o regăsisem pe Clara.

Dragostea regăsită, ce dansa cu sufletul meu, îmi readucea zâmbetul pe fața ce încă mai purta urmele tristeții resimțite în acest timp. Pierdut cu privirea între stele și cu sufletul între vise, am trecut pe lângă *Fire*, uitându-mă superficial pe la mese. Nu credeam că va fi necesar să mă mai uit odată, dar a fost. O singură masă mai era ocupată, masa unde o lăsasem pe Renata. Câteva sticle goale de suc căzute pe masă îmi arătau cât de mult am întârziat și cât de mult am fost așteptat.

La lumina slabă a stelelor străluceau doi ochi verzi. Nu îmi dădeam seama dacă își recăpătaseră ura sau dacă, pur și simplu, strălucirea rămăsese, indiferent dacă eu fusesem

sau nu plecat. Mă temeam să mă gândesc că voi fi tratat, din nou, cu ură. Din fericire, când m-a văzut aproape și și-a dat seama că nu eram doar o biată umbră, conturată de lumina lunii, sclipirea din ochii ei a revenit. M-a privit, însă, dezamăgită cu ochi tulburi, abținându-se, probabil, să nu verse lacrimile ce ar fi fost, în parte, ca un pumnal menit să-mi intre în inimă.

Odată ce i-am privit, de aproape, chipul mi-am dat seama că pe el se citește, într-adevăr, o dezamăgire profundă. Avea de ce să fie dezamăgită, trebuia să recunosc asta. Plecasem, în urmă cu aproape cinci ore, și, de atunci, ea mă aștepta. Cel mai probabil, de o oră era singură, am crezut eu, dar m-am înșelat. Devenise, deja, un obicei. Din bar, a apărut Bogdan cu o sticlă de suc în mână și, văzându-mă așezat lângă Renata, încercând să-i citesc pe chip secrete, a venit repede la masă.

— Ce e cu tine, la ora asta, aici?

— Nu am voie să mai vin aici?

— Ba da! Dar ar fi normal să-ți mai suni și prietenii, uneori.

— Am avut treabă, Bogdan.

— Tu, mereu ai treabă, Alec.

— Știi ceva, nu am chef de toate astea.

— Bine, nici eu. Așa că, decât să stau să mă cert cu tine, o să plec.

— Faci cum vrei. Eu am venit să beau un suc și pot să-l beau, indiferent dacă ești tu aici, sau nu.

— Minunat, atunci. Mai stai Renata?

— Nu. Nici eu nu mai stau. A răspuns Renata, cu o voce rece.

— Cu ce mergi spre casă? Cu metroul sau cu autobuzul?

— O s-o iau spre *Universitate*, deci o luăm pe drumuri diferite, a răspuns, pe același ton rece.

S-a ridicat de pe scaun, închizând o clipă ochii, ca semn pentru mine să o aștept. Nu eram sigur dacă este un semn sau nu dar, oricum, nu aveam de gând să plec în acel moment acasă și să pierd ultima seară de vară în camera mea. Câteva minute am așteptat privind stelele ce plâneau vara ce trecuse, rămânând într-o dilemă ce părea atât de neinteresantă. Oare se va întoarce sau este prea supărată pe mine ca să vrea să mă mai vadă în seara aceea? Ar fi trebuit să fiu agitat și să trăiesc cu frică. Dacă Renata nu va mai vorbi cu mine? Eram foarte relaxat și, aș putea spune, visător. Eram într-un univers propriu, în care nimic nu mă deranja și în care problemele nu mă atingeau.

După ceva timp, am recunoscut silueta Renatei, în capătul străzii, apropiindu-se de mine. Prin urmare, ea chiar îmi făcuse semn, nu mă înșelasem. Însă acest lucru nu-mi schimba deloc starea de spirit. Nimic nu mă mai mira. Totul părea previzibil și eu păream mult prea rece ca să pot fi mișcat de anumite gesturi. Nu rămăsesem surprins nici atunci când Bogdan s-a ridicat de la masă și a plecat lăsându-mă singur, așa cum credea el că voi fi, în *Fire*.

— Deci? m-a întrebat Renata, evitându-mi privirea.

— Deci, ce?

— Ai cam întârziat, nu?

— Da. Bănuiesc că știi, deja, de ce.

— E mult spus, bănuiesc. De fapt bănuiam, răspunsul tău mi-a confirmat.

— Nu eu am vrut să mă vad cu Clara, acolo.

— Ce anume? a răspuns ea, mirată.

— Păi tu la ce credeai că mă refer?

— Că a trebuit să ajungi acasă.

— Destinul nu a vrut asta.

— Dar ce a vrut?

— Să mă văd cu Clara.

— Și, cum a decurs întâlnirea?

— Uite, o să fiu sincer. A fost un fel de spovedanie, pentru amândoi. Ne-am povestit amândoi propria noastră poveste de dragoste. Din punctul de vedere din care fiecare a văzut-o.

— Ai sărutat-o, nu-i așa?

— Da, am răspuns, începând să tremur ușor.

— Mai pot să mai spun ceva? m-a întrebat cu ochii aproape în lacrimi.

— Nu. Lasă-mă pe mine să spun. Trebuie să înțelegi că rămâne o mare iubire de-a mea și o mare slăbiciune. Rămâne perfecțiunea pentru mine și nu vreau să-ți ascund acest lucru. Cum ai spus și tu, același tip de perfecțiune nu se repetă.

— Atunci, ce sens mai are să mai continuăm așa? Ce sens mai are, Alec?

— Mă lași să termin? am răspuns, recăpătându-mi aerul rece.

— Te rog.

— În ciuda acestor lucruri, povestea dintre mine și Clara s-a încheiat. Depinde doar de tine să alegi dacă vrei să mă accepți așa, sau nu.

A tăcut, un timp. Timp în care am realizat că o minșisem. Spusesem că povestea de dragoste dintre mine și Clara s-a încheiat, când nici eu nu credeam acest lucru și nici nu mi-l doream, mai ales după ce aflasem și varianta poveștii ei.

— Te accept. Dar nu te cred, a răspuns, după acea pauză.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt sigură că între tine și Clara nu s-a încheiat povestea de dragoste, așa că n-are rost să mă minți.

— Te voi lăsa să crezi ce vrei.

— Și eu te voi lăsa să te gândești la ce ai de făcut. Nu vreau ca prezența mea să te influențeze cumva. Ai o decizie de luat și este o decizie importantă. Ai suficient timp să te gândești. Un singur lucru îți cer, vino și dă-mi răspunsul numai atunci când ești sută la sută sigur.

— Îți promit.

După ce i-am făgăduit a plecat fără a mai spune vreun cuvânt. Credea, probabil, că sărutându-mă de rămas bun îmi va influența decizia. Se părea că vrea să lupte de la egal la egal cu Clara și să nu încerce să mă manipuleze, să mă atragă de partea ei cu un sărut sau cu cine știe ce declarații de dragoste. Durerea pe care, probabil, i-o provocasem și-o ascunsese cu abilitate. Îmi evitase, cu succes, privirea și, apoi, în momentul în care i-au dat lacrimile, s-a întors cu spatele și a plecat fără a mai adăuga ceva ce, oricum, ar fi fost în plus.

Am plecat din *Fire* exact în momentul în care toamna calendaristică a pus stăpânire pe România. Până atunci, timp de o oră, privisem stelele de unul singur. Îmi atinsesem scopul. Ultimele oră de vară nu mă găsiseră în casă și nu mă găsiseră trist. Primele ore ale lunii Septembrie mă găseau în drum spre casă, cu o grămadă de întrebări

la care eu trebuia să le găsesc răspunsul. Aerul rece al toamnei mă făcea să gândesc limpede dar acest lucru nu mă ajuta să găsesc răspunsurile de care aveam nevoie pentru a respira, ușurat.

Ajuns acasă, mi-am dat seama de situația ingrată în care mă aflam. Trebuia să aleg între două fete, lucru care era atât de greu pentru mine și care încă este, acum când cred că decizia este deja luată. În fața ochilor îmi apărea fiecare imagine cu cele două. Cu cele două din care eu trebuia să aleg fără să o dezamăgesc pe vreuna. Abia târziu în noapte, după ce re trăisem fiecare secundă petrecută cu fiecare dintre ele, am realizat că numai una din ele două știe adevărul și situația în care mă aflam. Mă întrebam, oare Clara va mai vrea să continue o relație cu mine, dacă ar ști că ar trebui să aleg între ea și altă fată. Mă întrebam dacă-mi voi da seama vreodată pe care dintre ele o voi alege. Din fericire, somnul mă copleșise. Era ora cinci dimineața când i-am dat mesaj Clarei. Un mesaj scurt în care îi ceream să ne vedem în ziua următoare oriunde va vrea ea și la orice ora va dori ea.

Dimineața următoare a sosit și cu răspunsul așteptat. Urma să ne vedem în clasicul Parc *Izvor*, la aceeași oră, adică la cinci.

Douăzeci

Răspunsul la mesajul expediat, târziu în noapte l-am primit abia dimineața următoare, în prima dimineață de toamnă. Tot în acea dimineață m-am hotărât să țin un jurnal de două săptămâni. Jurnalul ultimelor zile rămase până la prima zi de liceu, zilele în care eu trebuia să decid între Renata și Clara.

Septembrie, 1

Prima zi de toamnă. Ciudat, dar nu sunt deloc nostalgic cu gândul la vară. Poate că vara nu a plecat din sufletul meu și poate nici nu va pleca, în viitorul apropiat. Poate că sufletul meu a asemănat vara cu iubirea și chiar dacă vara a trecut, speranța la iubire rămâne vie în mine. Nu am dormit mai mult de șase sau șapte ore așa că dimineața pentru mine a venit pe la ora unsprezece. Deși încă adormit, gândul îmi stătea la un singur lucru și anume telefonul căzut, undeva lângă pat, în momentul în care am adormit.

M-am uitat să văd vreun mesaj de la Clara. Și, ca de obicei, răspunsul ei nu întârziat. Aveam să ne vedem în același loc, la aceeași oră. Nici ea nu uitase de obiceiul nostru și asta mă făcea să mă simt mai sigur pe mine și pe dragostea ei remănturită. Oare ar mai accepta să ne întâlnim dacă ar ști pentru ce o chem? Probabil ea crede că mărturisirile noastre de ieri m-au schimbat complet și acum sunt complet încrezător, cum eram înainte. Din păcate, nu este așa, dintr-un singur motiv, Renata. Din cauza Renatei am de luat această decizie incredibil de grea și privirea ei mă face să mă gândesc că nu ar trebui să mai am încredere în Clara, chiar dacă ea mi-a jurat sinceritate.

Ce ar fi trebuit să cred? Pe chipul Clarei se citea o sinceritate totală. Cu gesturile și cu chipul nu avea cum să mă mintă așa că o credeam. Dar e bine să dezgropi trecutul? E bine să te lași pradă amintirilor și suferințelor de care tocmai ai scăpat, cu greutate? Dacă Clara fusese sinceră, eram apărat de suferință și amintiri, pentru un timp. Mai erau probleme ce dădeau naștere la întrebări. Oare perfecțiunea se poate repeta? Oare va fi la fel? Toate aceste întrebări mă asaltau, mă sufocau. În mintea mea, s-a dus, toată

dimineața și toată după-amiaza, o luptă a argumentelor pro și contra Clarei. S-a dus o luptă între Clara și Renata, pe care numai eu puteam să o decid.

Gândurile astea nu mi-au dat pace până atunci când m-am văzut cu Clara. La ora cinci, în *Izvor*. Cu cât mă apropiam mai mult de locul nostru obișnuit, de sub același copac ce ne-a protejat cu umbra lui toată luna sau, mai bine zis, toată vara, simțeam, din nou, aerul fierbinte al lunii iulie și vedeam, din nou, pe cer fire blonde de păr transformate în raze de soare. Clara mă aștepta, întinsă pe spate, cu ochii închiși și cu ochelarii de soare în mână. Se bucura de mângâierea razelor fierbinți ce se concentrau asupra chipului ei brăzdat, până în urmă cu câteva ore, de tristețe. Am privit-o câteva secunde, în mine creștea sufletul și inima începea să îmi bată mai tare, mă simțeam, din nou, fericit.

M-am apropiat de ea, blocând razele soarelui să-i mângâie chipul. Și-a dat seama că sunt eu așa că a zâmbit, dar a rămas nemișcată. M-am culcat și eu lângă ea sărutând-o pe buze și trezind-o, în clasicul mod folosit în basme. A deschis ochii și m-a privit câteva secunde în tăcere. Chipul i se lumina de fericire și un zâmbet larg, ce îi lăsa dinții, perfect albi, să se vadă, se contura. Buzele ei redeveneau roșii pe măsură ce mă strângea mai tare de mână. În sfârșit, m-a strâns în brațe, nu înainte să-și muște buza de jos.

Parcă vroia să fie sigură că sunt eu cel care o privește. A smuls câteva fire de iarbă și le-a aruncat în vânt. S-a uitat la cer, vrând parcă să se asigure că este tot albastru și a sfârșit mângâindu-mi fața să fie sigură că nu sunt o iluzie. După toate acestea s-a întins pe iarbă, liniștită și cu zâmbetul pe buze. M-am așezat lângă ea, m-a luat în brațe și vara a renăscut cu săruturile noastre fierbinți ca în luna iulie, atunci când le-am împărtășit prima oară.

Timp de două ore nu ne-am spus nimic. Ne-am privit și ne-am sărutat înnebuniți. Ne savuram unul pe celălalt, ne sorbeam pentru zilele în care nu ne-am văzut și pentru zilele în care nu ne vom vedea. Ea nu știa că zilele în care nu ne vom vedea s-ar putea să fie multe, dar în acele momente nu puteam să-i zic nimic. Eram prea fericit. Nu vroiam să stric momentul. Nu vroiam să-i stric fericirea și nu vroiam să-mi stric nici mie fericirea. Abia după două ore am început să mă gândesc la motivul pentru care mă văzusem cu Clara. Un motiv ce trebuia să fie mai important decât dorul pe care i-l purtam și pe care mi-l purta.

După această tăcere, ea mi-a arătat, încă odată, cât de bine mă poate citi, cu o singură privire și câte poate înțelege dintr-un singur cuvânt de-al meu, oricât de nesemnificativ ar părea acesta.

— Ce-ai pățit? a rupt ea tăcerea, la un moment dat.

— Nimic, i-am răspuns, oftând.

— Știi că ai ceva. Ceva te macină și asta este clar. De ce te ascunzi?

— De teamă.

— De ce anume îți e teamă?

— Că nu vei înțelege.

— Ce mult te-ai schimbat, în câteva săptămâni. Înainte aveai încredere deplină în mine și în capacitatea mea de a te înțelege. Credeam că-ți vei recăpăta încrederea în mine după ce îți voi spune adevărul cu privire la acel incident crud ce ne-a despărțit.

— Așa și este. Numai că ce vreau să-ți spun este dur.

— Pot să suport.

— Nu voi mai prelungi agonia. Am trăit zile oribile fără tine. Sunt la fel de dependent de tine cum ești și tu de mine, așa că mă poți înțelege. Recunosc că, în lipsa ta, am sărutat trei fete. În două te-am căutat pe tine, cu disperare. În săruturile lor căutam zâmbetul tău. Doar în a treia nu te-am căutat pe tine. Vroiam să uit de incidentul ăla, măcar pentru cinci minute, ca să pot zâmbi o singură dată. Nu mă înțelege greșit, te iubesc și te voi iubi mereu, așa cum ți-am zis și am fost sincer. Vroiam, pur și simplu, să găsesc pe altcineva care să mă scoată din agonie. Și, orgoliul mă împiedica să mă gândesc la tine. Timp de o săptămână am putut zâmbi alături de ea, deși cum deschideam ochii te vedeam pe tine și în fiecare dimineață simțeam parfumul tău, nu pe al ei.

Ieri, în timp ce noi doi eram la *Universitate*, ea mă aștepta să mă întorc ca să poată să mă privească în tăcere, de teamă că ceilalți să nu afle că ea ține la mine. Povestea ei este lungă și, promit, că o să ți-o spun, cândva, dar nu acum.

— Sunt de acord cu tine. Acum avem altceva de vorbit, a spus ea fără să schimbe tonul vocii.

— Nu o pot lăsa așa, dar nici pe tine nu te pot uita...

— Ce situație ingrată, m-a întrerupt ea.

— Îți mărturisesc ceva ce probabil deja știi, am continuat eu, pe tine te iubesc. Te iubesc s-ar putea să fie puțin, te ador. La ea doar țin, nu pot să o iubesc atâta timp cât știu adevărul și știu că tu nu ai încetat niciodată să mă iubești.

— Ce vei face, dragul meu?

— Nu știu, draga mea. Dar vreau să știi că orice ar fi, voi continua să te iubesc, să te ador.

Am izbucnit amândoi în plâns. Un plâns de copii, ce ne aducea aminte că încă nu ne putem numi maturi și încă nu suntem puternici cum ne-am dori, cu atât mai puțin invincibili. Ne sărutam nebunește și lacrimile fierbinți ce ne curgeau pe obraji se contopeau și am ajuns să plângem amândoi cu aceleași lacrimi ce ne ardeau obraji roșii, bătuți de soarele verii ce tocmai se terminase, calendaristic, căci în sufletul nostru luna iulie renăștea. Când seara a venit, ne-am privit adânc în ochi, reciproc, apoi după un sărut lung, care ar fi trebuit să-mi spele toate păcatele, am luat-o fiecare în direcții diferite fără să ne mai spunem un cuvânt.

Am început să o iau la fugă traversând parcul. Nu știam de ce fug, îmi spuneam că fug ca să prind autobuzul. De fapt, încercam să fug de mine și de datoria de a lua o decizie. O decizie atât de grea, pe care nu știam dacă voi fi capabil să o iau. Nici acum nu sunt.

Acum, când de cam două-trei ore, mă aflu, oficial, în data de doi septembrie, termin de povestit prima zi de toamnă. Prima zi din cele paisprezece în care eu nu voi avea liniște. Închei prin a spune că nu am nici cea mai vaga idee pe care dintre cele două o voi alege. Mă depășește complet și îmi e teamă să stau să mă gândesc la această decizie, poate mâine...

Septembrie, 2

Ziua a început la fel ca și cealaltă. Puțin după prânz m-am trezit, cu gândul la aceleași probleme. M-am uitat la telefonul arucat lângă pat, ca și în ziua anterioară. De

data asta nimeni nu mă sunase și nimeni nu-mi dăduse vreun mesaj. Azi trebuia să rezist fără să o văd pe Clara. Îmi făcusem o promisiune, atunci la *Universitate*, că nu mă voi vedea cu ea în fiecare zi pentru că aş fi redevenit dependent de ea înainte să pot decide. Asta mi-ar fi influențat decizia. Din păcate niciodată nu am uitat-o pe Clara, ca să mă pot reîndrăgosti. Oricum, sentimentele mele ajunseseră, din nou, la aceeași intensitate, chiar de la primul sărut al Clarei, în urmă cu două zile. Mă mințeam că pot alege rațional. Rațiunea slăbea pe măsură ce sentimentele creșteau.

A fost o zi mai agitată decât mă așteptam să fie. Totul a fost întors pe dos și, sincer să fiu, numai aceste lucruri îmi lipseau în acea situație și așa mult prea încărcată. Totul a început atunci când l-am sunat pe Bogdan și el n-a răspuns. Nu mă așteptam ca asta să fie premeditată și să dea naștere la ceva cu totul mai rău. Deși neinvitat de nimeni, am plecat la aceeași oră către centrul vechi al orașului. *Fire*-ul mă plictisea mai mult ca niciodată dar era singura variantă disponibilă. Oricum, doar acolo credeam eu că pot să-i găsesc. Ajuns în *Fire*, l-am găsit pe Bogdan la o masă cu Renata.

— Pot să asist și eu la discuție? am întrebat.

— Sigur nu ai altă treabă? a răspuns Bogdan ironic.

— Astăzi, nu.

— Minunat!

— Și totuși, nu am voie să am program separat de voi?

— Nu atunci când minți?

— Ce vrei să zici? am întrebat uitându-mă către Renata.

— Nu mă lua de prost.

— Adică?

— Știu că ieri te-ai văzut cu Clara.

— Ce? am întrebat buimăcit aruncându-i o privire acidă Renatei.

— Mă crezi prost? Ieri trebuia să vii aici mult mai devreme. Ai venit pe la ora zece. Vrei să spui că ai venit în *Fire* după ce ai fost plecat în oraș cu mama ta? Sau orice altceva?

— Nu m-am mai văzut cu Clara după incidentul care ne-a despărțit.

— Cu siguranță, a răspuns ironic.

— Se pare că, dacă nu ies o zi cu voi, încrederea voastră în mine dispare.

— Nu cred că este momentul potrivit să faci pe victima.

— Mă abțin, am răspuns.

N-am mai vorbit deloc cu Bogdan, toată ziua, și nici nu cred că o să mai vorbesc, curând, cu el. Are toate motivele să fie supărat pe mine însă în acest context nu pot să mă ocup și de acest lucru. Trebuie să înțeleagă perioada prin care trec, nu e timpul să mă ocup de el. Dacă ține la prietenia noastră, cu adevărat, va înțelege când îi voi explica totul.

Comportamentul Renatei m-a pus serios pe gânduri. Nu mi-a mai căutat privirea și nu mi-a mai zâmbit deloc. A devenit rece, încă nu înțelege că păstrând acest comportament nu mă va face să cred că va trebui să rămân cu ea. Dar poate nici nu-și dorește acest lucru și poate crede lupta din start pierdută. Îmi este din ce în ce mai greu și cele douăsprezece zile rămase nu sunt suficiente pentru a-mi pune ordine în gânduri. Încep să mă gândesc că ar fi mai bine să renunț la amândouă. Oricum le fac mult rău amândurora și nu cred că mai au nevoie de suferință.

Cum rămâne cu mine? Fără una dintre ele, eu unul sunt ca și distrus și sunt sortit unei depresii mult mai profunde decât cea pe care tocmai am trecut-o, cu greu și cu ajutorul Renatei. Sper doar ca, după toate acestea, Renata să nu regreta că mi-a divulgat secretul ei pe care oricum îl aflasem. Sper să nu regreta că m-a cunoscut. Cât despre Clara, nu cred că va regreta vreodată întâlnirea noastră, cum nici eu nu am regretat și nici nu voi regreta acest lucru. Cu fiecare eșec în căutarea privirii Renatei gândul îmi zbura la Clara și la zâmbetul ei unic care începea să-mi redevină vital.

La ce s-o gândi Clara acum? Am pus-o în cea mai groaznică situație posibilă. I-am călcat orgoliul în picioare făcând-o să lupte cu o fată, pentru a fi din nou cu mine. Până la urmă, cine mă cred eu să le pun pe amândouă în această competiție? Oare eu chiar merit ca ele să încerce să câștige un drum către mine? Nu are niciun sens și nu înțeleg de ce ele m-au înțeles când nici eu nu mă pot înțelege pe mine, totdeauna. Nici eu nu mai știu și nici eu nu mă mai înțeleg. Se pare că am ajuns să mă cert cu toată lumea pentru propriile scopuri, de altfel destul de obscure. O să rămân, probabil, singur așa cum mi-am dorit, fără prietenii pe care i-am lăsat baltă o vară întreagă. Nici acum, iată, nu mă dezic de acest obicei.

Îmi răsună în minte ultima discuție cu Bogdan. După ce am ajuns acasă. În timpul drumului cu autobuzul a tăcut...

- Când o să încetezi să mă minți vom putea fi, din nou, prieteni.
  - Nu înțeleg ce vrei să zici, Bogdan.
  - Ba cred că știi foarte bine. Ne-ai lăsat toată vara...
  - Știi, prea bine, ce s-a întâmplat, l-am întrerupt.
  - Ne-ai lăsat baltă toată vara și acum ți-ai pierdut încrederea în mine.
  - Dar nu mi-am pierdut încrederea în tine.
  - Atunci spune-mi ce te frământă.
  - Nimic.
  - Ți-am mai spus și îți repet, când o să încetezi să minți și îmi vei spune adevărul pe care îl aștept de la tine, sună-mă.
  - Ne vedem mâine?
  - Ce sens are? Oricum nu cred că mai ai nevoie de noi.
  - Nu mai exagera, Bogdan.
  - Mai bine nu spuneai asta.
- Ce zi!

Septembrie, 3

O altă zi, la fel ca celelalte. Monotonia pune din nou stăpânire pe mine și mă găsește cu aceleași gânduri ce nu îmi dau pace și mă fac să am o părere din ce în ce mai proastă despre mine și despre ceea ce fac. Încep să mă dezamănesc pe mine însumi.

Un coșmar mi-a bântuit somnul și m-am trezit din acesta tot la aceeași oră, trecută de prânz. Din coșmarul ce mi-a bântuit somnul m-am trezit în coșmarul ce îmi bântuie viața și mă slăbește de putere. Am visat cum Clara și Renata pleacă amândouă, regretând că m-au cunoscut vreodată. Plângeau amândouă cu lacrimi mari și în fuga lor nu mai priveau în spate să vadă reacția pe care o aveam. Eu, rămas singur, mă prăbușeam în genunchi și depresia mă cuprindea din nou. Le priveam, înlăcrimat, în timp ce fugeau cât mai departe de mine și, în lipsa lor, nori negri se adunau pe cerul ce se întuneca. Soarele

nu mai strălucea și eu rămâneam în întunericul agoniei. M-am trezit tremurând. Eram transpirat tot și am fugit imediat către fereastră să văd dacă cerul este atât de întunecat ca cel din coșmar.

Afară era o zi superbă. Soarele ardea pe cerul albastru decorat cu cei mai albi nori pe care-i văzusem până atunci. Gândul mi-a zburat la Clara și la ochii ei albaștri... Apoi, în gând am văzut privirea Renatei. Privirea rece și încărcată de ura pe care o afișa numai atunci când vroia să se apere de cineva. Deja îi eram dușman.

Ziua a continuat monoton și plictisitor. Am ieșit, singur, afară plimbându-mă un pic prin *Centru*, în căutarea unor cărți cu care să-mi ocup timpul care, uneori, pare mult prea scurt și alte ori mult prea mult. Am trecut, cam o oră, prin *Fire*. Am încercat disperat să vorbesc cu Renata, însă m-a evitat continuu. Îmi evita privirea, mă evita complet și a plecat fără ca măcar să se uite la mine.

O zi dureroasă și neinteresantă, în același timp, care s-a încheiat acum câteva minute. Îmi închei, și eu, retrospectiva, de asemenea, neinteresantă. O zi ca aceasta nici nu merită amintită. Mă întreb, de ce nu pot uita de tot și să fug, de ce mai țin acest jurnal și dacă o să-l mai duc la capăt, adică încă unsprezece zile care, sper din suflet, să nu semene cu aceasta. Nu știu ce-aș face dacă s-ar întâmpla așa ceva.

Cu toate aceste cuvinte, care încep să nu mai aibă niciun rost, realizez că încep să mă pierd în propriile acțiuni și în propriile sentimente. Se pare că, din nou, mă lungesc cu vorba, degeaba. Sper ca ziua ce abia începe să-mi fie favorabilă.

Septembrie, 4

I-am trimis Clarei mesaj, de când m-am trezit. Am mare nevoie de câteva cuvinte din partea ei, dar am ascuns acest lucru. În mesaj, i-am cerut să nu se supere pentru zilele de tăcere care vor urma și că aceste zile sunt necesare unei decizii corecte pe care oricum nu meritam să o iau. Mi-a răspuns cu cea mai mare afecțiune și cu drag. Oare chiar simte aceste lucruri după tot ce i-am făcut? E greu de spus! Mult prea greu. Cel puțin, pentru mine.

O altă zi groaznică, a începutului de toamnă. Nu mai pot să mă bucur de nimic și gândurile mă asaltează în timp ce vina mă cuprinde. Mă simt un om de nimic, un om ce nu merită să fie iubit. Am demonstrat acest lucru, încă odată, astăzi.

Bogdan, din proprie inițiativă, mi-a făcut o vizită. Cu siguranță, ceva ce avea să-mi spună rămăsese nespus și nu vroia, nicidecum, să-mi rămână dator. L-am întâmpinat cum puteam mai bine. Îmi refuzam singurele lucruri care mă făceau să mă simt bine.

— Am să trec direct la subiect, a început el.

— Chiar te rog.

— Vreau tot adevărul sau nu mai avem ce să vorbim.

— M-ai exasperat cu acest adevăr inexistent.

— Nu cred că este inexistent.

— Și atunci, de ce nu mi-l spui tu.

— Dacă așa preferi...

— Aș fi încântat, i-am răspuns pe un ton ironic care l-a deranjat vizibil.

— Cred că e timpul să nu mă mai subestimezi, a început el. La începutul verii totul a fost perfect. Apoi a venit relația ta cu minunata Clara pe care încă nu am cunoscut-o și încă nu am iertat-o pentru ce ți-a făcut.

— Pentru că nu știi povestea.

— Pentru că nu mi-ai spus-o, a continuat el fără să dea prea multă importanță spuselor mele. Știi că mie mi-a plăcut de Renata, ți-ai dat singur seama. Și dacă tu ți-ai dat singur seama, rămâne o întrebare.

— Care?

— De ce crezi că eu nu mi-am dat seama că ție îți place Renata?

— Ce? am țipat eu mirat.

— Da. Ai dreptate. Am exagerat.

— Așa cred și eu.

— Lasă-mă să termin. Ție nu-ți place Renata, te folosești de ea.

— Încetează să mai spui prostii, te rog.

— Deci, crezi că sunt prostii? Continui să mă minți.

— Nu te mint cu nimic. Dacă nu mai ai încredere în mine, nu te mai pot numi prieten.

— Și tu, de când nu mai ai încredere în mine?

— Nu...

— Nici nu vreau să-mi răspunzi pentru că ai mai spune o minciună. Te las să faci ce vrei tu.

După ce a spus aceste lucruri a plecat trântind ușa în urma lui. Eu am rămas, cu gura căscată, întrebându-mă cu ce am greșit în păstrarea secretului relației dintre mine și Renata, dacă era o relație. Toată ziua nu am găsit răspunsul. O altă zi începe, o altă zi a primei luni de toamnă care mă găsește mai trist decât m-aș fi așteptat. Acum, cu mintea limpede îmi dau seama că Bogdan mă cunoaște mai bine decât îmi imaginam eu, așa cum și eu îl cunosc mai bine decât crede. Când era îndrăgostit de Renata, acest lucru se citea în comportamentul lui, în ochii și pe chipul lui. Porbabil că am fost mai indiscret decât credeam și Bogdan i-a zărit zâmbetul Renatei, în momentele în care noi schimbam priviri. Ce-i drept, în acea săptămână am cam exagerat cu minciuna și nu am fost suficient de precauți. Toate acestea se întâmplă din vina mea. Totul parcă se întâmpla din vina mea. Nu știu pe ce lume sunt. Nu-mi mai pot controla gândurile, acțiunile sau cuvintele.

Ajung, din nou, să cerșesc în noapte cuvintele Clarei. Mi-aș dori ca lacrimile ei să-mi spele vina și să-mi curețe mintea de toate gândurile ce mă asaltează și mă derutează. Nu știu câte astfel de zile voi mai putea să îndur, având în vedere că am rămas singur. Ce teamă îmi era de singurătate și, acum, am ajuns să-i îndepărtiez din proprie dorință pe toți pentru a rămâne singur cu gândurile ce mă-nnebunesc.

Sunt obosit. Lupta cu gândurile continuă. Nu scap nici în somn.

Septembrie, 7

Au trecut două zile de când nu am mai scris în jurnal. Sincer, mi-a lipsit analiza fiecărei zile, dar mi-a lipsit și puterea de a scrie. Două zile care au trecut mult prea greu și a căror durere m-a pus la pământ. În starea sensibilă în care eram, era nevoie de o simplă lovitură ca să fiu pus la pământ și acea lovitură a venit chiar alaltăieri, pe cinci septembrie.

Acum mi-am găsit puterea să povestesc cele două zile, și cu aceasta, trei. Am fost salvat din ghearele depresiei. Ambiția și optimismul mi-au fost trezite la viață, ca prin

minune, ca și acum ceva timp, când depresia pusese deja stăpânire pe mine. Cinci septembrie, dimineața. Îmi păstrasem obiceiul de a mă uita la telefon. Din păcate acel obicei mi-a stricat toată ziua. Primisem un mesaj, de data asta nu de la Clara ci de la Renata.

M-ai trădat. M-ai descoperit cum nu m-a descoperit nimeni și m-ai lăsat baltă. Ba, mai mult, mi-ai distrus și vâlul protector de ură, meritam oare asta? Cuvintele ei au acutizat vina pe care și așa nu reușeam să o mai țin pe umeri. În minte îmi apărea numai imaginea ochilor ei înecați în ură și în urechi îmi țiuiau aceste cuvinte, pline de dezamăgire și, probabil, ură. Am simțit cum tremur pe picioare și vina mă copleșește. Mă simțeam vinovat pentru că stric viețile a două persoane pe care le iubeam. Și nu doar pe ale lor, deja și Bogdan era afectat și, poate, toți ceilalți cu care nu mai vorbisem de ceva timp și îi uitasem, ca și mai devreme, în vară.

Nu doar de aceste lucruri mă făceam vinovat. Mă făceam vinovat și de a confrunța două fete complet diferite pentru un premiu mult prea neinteresant și care se topea încet-încet: dragostea mea. Oare meritam eu, cel care m-am lăsat purtat de orgoliu și în drumul meu înapoi spre Clara am călcat două suflete în picioare și, acum, eram pe cale să calc un al treilea, ori pe al Renatei, ori pe al Clarei. Sau, poate, chiar pe amândouă. Nu mă mai recunoșteam ca fiind omul ce eram la începutul verii sau chiar la sfârșitul ei. Eram cu totul altfel, eram un om care își căuta numai propriul interes și care uita, în drumul lui, de sentimentele persoanelor pe care le iubea.

Gândurile acestea nu mi-au dat pace în cele două zile care au trecut. Mă înnebuneau și nu mă lăsau nici măcar să dorm. Eram mult prea obosit ca să le mai fac față. Din fericire, astăzi, lupta mea cu ele a devenit istorie. Mi-am învins teama de a mă pune față în față cu vina pe care o am și cu temerile mele. Am reușit să-mi identific greșelile și, de mâine, începe lupta pe care trebuie să o dau cu propriile greșeli. Desigur, toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă în dimineața aceasta un alt mesaj nu mi-ar fi schimbat planurile. Un mesaj simplu, scurt și concis, de la Renata mi-a schimbat complet planurile și m-a făcut să închei această săptămână cu o mentalitate pe care nu credeam că voi putea s-o adopt.

În mesaj, își cerea scuze pentru reacția pe care o avusese, în urmă cu două zile și îmi propunea să ne vedem a doua zi pentru a pune totul la punct cu privire la tot ce se întâmplase între noi doi și tot ce avea să se întâmple. Este incredibil cum mentalitatea mea s-a schimbat, în mai puțin de douăzeci și patru de ore și cum totul s-a transformat, ca prin magie. Incredibil este cum câteva cuvinte simple pot schimba starea de spirit a unui om și îl pot scoate din cele mai grele situații. Un simplu mesaj a transformat ultima zi a primei săptămâni din începutul unui dezastru, într-un nou început de drum. Mâine, sau mai bine spus astăzi - este trecut miezul nopții - este un nou început de săptămână pe care îl privesc cu speranță și cu bucurie, nu cu disperare și pesimism.

Pe de altă parte, mai am doar șapte zile rămase pentru a lua o decizie pe care încă nu o accept și încă mă simt vinovat că trebuie să o iau. Nu știu, deocamdată, care va fi această decizie. În aceste două zile am început să cred că ar trebui să dispar din viața Renatei și din cea a Clarei pentru că, și așa, le-am făcut prea mult rău. Nu cred că mai merit ca ele să-mi acorde mie o șansă după ce le-am pus pe amândouă într-o competiție în care câștigătorul nu are nimic de câștigat. Are numai de pierdut.

Mâine este o nouă zi. Este începutul ultimei săptămâni de vacanță și deja încep să

simt cum melancolia toamnei mă cuprinde, puțin câte puțin. Vara începe să-mi părăsească sufletul. Am atâtea de rezolvat în această săptămână și nu m-am gândit deloc la primul an de liceu. Atât de aproape. Gândul acesta este prea departe de mine și, în minte, am doar chipul Clarei și pe cel al Renatei.

Septembrie, 8

Câte contraste îți oferă viața. Câte metafore îți oferă o singură privire asupra Bucureștiului răcorit de vântul rece al toamnei ce începe să-și facă simțită prezența. Străzile fierbinți ard în continuare, încinse de sentimentele milioaneilor de oameni ce le calcă.

Acum simt că pot, din nou, să scriu și simt că mâinile nu mă mai dor, din ce în ce mai tare, cu fiecare cuvânt scris. Sufletul îmi este mai ușor. Totul este schimbat. Cuvintele și privirile pot stinge focul mistuitor dintr-un suflet atât de încins și atât de torturat de durere, vină și dezamăgire.

Dimineața a început, ca fiecare dimineață de vară, din luna în care eu și Clara împărtășeam dragostea sinceră ce acum trebuia ținută în frâu. Parfumul verii persista dar atât de slab încât nu am reușit să mă bucur suficient de savoarea lui. Mi-aș fi dorit atât de mult să-mi umplu sufletul de bucuria verii.

E ziua întâlnirii cu Renata și, deși nu menționase nici locul nici ora, îmi dădusem singur seama că ne vom vedea în *Fire*, la ora trei. Așa începuse totul între noi. O întâlnire în *Fire*, la aceeași oră. De atunci a urmat săptămâna în care legătura dintre noi s-a format. Acum eram obligat să răcesc această legătură și chiar s-o rup, într-un târziu. Parcă totul se repeta dar, astăzi avea să fie altfel decât la prima întâlnire. Astăzi nu trebuie să formăm o legătură, astăzi e o zi mult mai tristă decât cea în care noi doi ne-am îndrăgostit.

Când am ajuns ea era în același loc ca și în urmă cu câteva zile. Încercam să-mi repet în minte că totul va fi ca în acea zi și că, probabil, Renata va fi aleasa dar îmi era imposibil. Nu puteam să mă mint pe mine însumi. Ura îi dispăruse din ochi, din fericire. M-am simțit mai calm și mai puțin emoționat când i-am văzut ochii verzi, strălucitori și lipsiți de ura ce-i caracteriza. Am sărutat-o doar pe obraz, așa cum știam că vrea și ea. Până când nu mă hotărâam nu vroia să mă influențeze, în niciun fel, deși nu știa cât mă influențase mesajul trimis în urmă cu trei zile.

— Îmi cer scuze pentru acel mesaj, a început ea.

— Nu-i nimic. Dar ce ai vrut să spui?

— Am crezut că ai spus totul.

— Cui?

— Lui Bogdan.

— Cum de-ai crezut așa ceva?

— Mă lași să-ți spun povestea?

— Te rog.

— Știi ziua în care tu m-ai găsit cu Bogdan, în *Fire*. În urmă cu doar câteva zile, în după-amiaza în care ai ajuns și ai reînceput cearta cu Bogdan, el m-a rugat să ne vedem mai devreme că are să-mi spună ceva foarte important și trebuie neapărat să ne vedem. Imediat ce ne-am văzut mi-a spus că știe că între noi doi s-a creat o legătură foarte puternică și că știe că ne placem reciproc. Printre altele, știa și de faptul că tu

plecai, cu câteva minute înainte de ora cinci și, apoi, te întorceai întârziind cam zece minute. Până atunci am încercat să mă conving că este doar o coincidență. Dar tu ce ai fi crezut când ți-ar fi spus că știe că te-ai văzut și cu Clara? În ultima zi a verii... Am renunțat să te mai apăr și am recunoscut tot. Am crezut că tu i-ai spus totul și că nu mai are sens să continui o minciună în care nu mai crede nimeni, nici măcar eu. Eram distrusă. Mă lăsasei vulnerabilă în fața tuturor sau, cel puțin, credeam că tu ai făcut asta. Dar tu nu aveai nicio vină și eu te-am acuzat pe nedrept, am greșit. Nu sunt singura care acuză pe nedrept și, deși regret să dau acest exemplu, îți voi aminti de greșeala pe care ai făcut-o cu Clara, când ai crezut că te-a înșelat și ai rupt o relație care mergea perfect. Sunt ipocrită și egoistă dar să știi că nu regret că ai acuzat-o. Dacă nu ai fi acuzat-o, nu te-aș fi cunoscut și mi-aș fi pierdut speranța că există cineva care să-mi privească sufletul prin ochi.

— Credeam că regreti că m-ai cunoscut. Ai fi avut toate motivele.

— De ce ai crezut acest lucru?

— Te-am pus într-o competiție din care nu ai ce să câștigi.

— Te subestimezi. Și nu e o competiție. Eu nu mă lupt cu Clara pentru tine. Noi două suntem complet normale, ca și cum nu am ști una de alta. Sau, cel puțin, în cazul meu. Nu știu dacă este și cazul Clarei. Nu trebuie să te gândești că eu și Clara suntem într-o competiție. Tu ești într-o competiție cu tine însuși, dar tu, cu siguranță, ai ceva de câștigat. Oricine ar câștiga bătaia sentimentelor, ce se duce în sufletul tău, tu vei câștiga o fată care te iubește. Și aici sunt sigură, Clara ar fi de acord cu mine. Va fi greu și vei fi vlăguit dar va merita să lupți. Nu te lăsa și nu renunța. Eu și Clara suntem lângă tine, indiferent de ceea ce se va întâmpla. Nu am regretat, nu regret și nu am să regret niciodată că te-am cunoscut. Indiferent de ceea ce vei alege, tu ai fost un băiat special care m-a învățat că vulnerabilitatea este un element necesar vieții și dragostei. M-ai învățat că nu are sens să mă îmbrac în ură. Așa pierd tot de teama unor dezamăgiri. Mi-am învins, în sfârșit, teama și acum sunt fericită. Nu mai sunt singură. Am început să accept persoane lângă mine și să am încredere. Deși Bogdan a aflat totul singur, din deducții, și profitând de fiecare greșală făcută din imprudență, am avut încredere în câteva prietene. Acum le pot numi așa, și le-am spus toată povestea noastră. Sper să nu te superi că le-am spus, dar tu m-ai reînvățat să fiu sinceră și tu m-ai învățat să am, din nou, încredere în oameni așa că nu pot decât să-ți mulțumesc și să te rog să nu te superi. Intuiția mea îmi spune că povestea este pe final și chiar dacă vei încerca să mă convingi că nu este așa, nu vei reuși. Poți să spui ce vrei, te cred. Sincer, am încredere în tine. Însă, îți pot citi sentimentele în ochi și văd că, oricât ai încerca să uiți, știi prea bine care este fata perfectă, pentru tine. Te sfătuiesc, acum în calitate de prietenă așa cum sper să-ți rămân, nu renunța la ea. Când mi-ai povestit m-am cutremurat. Știam că nu te voi putea iubi cum te-a iubit ea. Nici tu nu mă poți iubi cum o iubești pe ea. Ea te-a schimbat, ea a fost înaintea mea. Te-ai îndrăgostit de ea la prima vedere și destinul v-a reîntâlnit. Între noi n-a fost nimic magic ci doar încrederea ta în tine și în mine. Poate dacă te-aș fi cunoscut înainte să te cunoască ea... Nu ai de ce să regreti și nici eu nu am de ce. Sunt sigură că, deși destinul nu ne-a vrut împreună așa cum mă gândeam eu, ne-a vrut împreună ca prieteni buni și așa trebuie să rămână.

— Nu știu ce să zic, m-am bâlbâit eu.

— Nu e nevoie să zici. Înțeleg ce simți.

După această replică a urmat un lung șir de săruturi în care încercam să contopim tot ce simțeam. Încercam să ardem toate sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt într-un singur sărut, ca să nu mai rămână altceva decât sentimentele pure și inocente de prietenie. A început să plângă. Apoi, sărutându-mă pe frunte a plecat fugind către metroul ce avea să o ducă spre casă. Peste zece minute mi-a dat un mesaj în care-mi spunea că nu este tristă și să nu mă învinovățesc pentru nimic. Ea nu este tristă, numai că săruturile i-au făcut rău și știe că relația noastră de prietenie nu va fi niciodată lipsită de scânteile dragostei dar că, dacă o voi alege pe Clara, ea nu va avea nimic împotriva.

Acum, când scriu, îmi dau seama că am avut momente în care am crezut că situația îmi va fi ușurată, dar m-am înșelat. Deși Renata m-a împins, practic, în brațele Clarei, mi-a arătat sufletul ei fantastic și caracterul ei incredibil, în plus, mi-a spus că s-a schimbat și că nu mai este vulnerabilă.

Încă o pagină din acest jurnal și încă o zi din luna septembrie se încheie. Mă simt mai puțin vinovat, acum că am aflat și părerea Renatei, iar mâine sper să o aflu și pe a Clarei.

Septembrie, 9

În sfârșit, pot să zâmbesc, din nou, pot să fiu fericit, din nou. Nu mai am nicio vină și mă simt acum curat față de Clara și Renata, față de mine și față de sentimentele pe care le am pentru ele și față de cele pe care le au ele pentru mine. Mă simt atât de liber, în sfârșit, și totul pare să capete o nouă întorsătură. Totul s-a schimbat în bine doar din cauza lor. Fără ele aș ajunge iar la granița depresiei care a început deja să mă îngrozească.

În dimineața aceasta m-am trezit mai devreme. M-am trezit pentru că știam că trebuie să o anunț pe Clara din timp. Era ora zece când i-am dat mesaj și i-am spus că vreau să ne vedem. Răspunsul a venit repede și a fost simplu. Am citit afecțiune în cuvintele simple. *Același loc, aceeași oră?* mă întreba ea, ca semn de răspuns. I-am răspuns afirmativ și apoi am așteptat, în compania unei cărți, ora stabilită.

Cât de dor îmi era să mă relaxez cu povești de dragoste și să mă regăsesc în sentimentele diverselor personaje care au povești de dragoste mai mult sau mai puțin asemănătoare cu ale mele. Timpul a zburat, exact ca în timpul verii. Simțeam, din nou, razele fierbinți de soare ale lunii iulie care fusese, de departe, cea mai frumoasă din toată vara, din punctul meu de vedere.

Călătoria cu autobuzul părea acum la fel de liniștită și calmă, exact ca în luna iulie, pe care o iau ca unitate de măsură. Cum am spus, a fost cea mai frumoasă. Aveam impresia că toți oamenii din autobuz zâmbesc. Ocupând un scaun, mi-am petrecut timpul studiind chipul fiecărei persoane. Făcusem o pasiune din acest lucru pentru că adoram să observ mișcările pe care oamenii din autobuz le fac fără să știe că cineva analizează. De fiecare dată când vedeam doi îndrăgostiți, simțeam cum inima crește în mine dar de data asta nu mă mai simțeam trist. Știam că și eu sunt iubit, la rândul meu și, mai mult, și eu iubesc.

Profitând de aceste lucruri timpul a zburat. Parcul *Izvor* se întindea în fața mea și chiar dacă copacii erau întristați de fruzele ruginii parcă tot parcul a zâmbit când am pășit pe iarba ce se usca. Am văzut-o pe Clara. A fost mult mai afectuoasă decât fusese

Renata, cu o zi înainte. În momentul primului sărut, razele fierbinți ale soarelui ca de iulie au mângâiat copacii care, în bătaia vântului, păreau că strigă de bucuria regăsirii marii iubiri.

— Am ceva să-ți spun, draga mea.

— Spune-mi tot ce-ți dorești.

— Dar vreau să fii sinceră cu mine.

— Nu așa am fost, mereu?

— Ba da. Vroiam doar să mă asigur, i-am spus, sărutând-o pe frunte.

— Te ascult.

— Încep să mă simt vinovat.

— De ce?

— Pentru toată povestea asta, cu tine și Renata.

— Înțeleg ce vrei să zici.

— Serios?

— Nu mă întrerupe. Normal că înțeleg. Oare trebuie, mereu, să-ți amintesc că gândim la fel? Se pare că, da. Îmi dau seama că te simți vinovat pentru ceva anume.

— Pentru că vă pun într-o competiție din care nu câștigați nimic.

— Dacă tu crezi că însemni nimic pentru mine nu înseamnă că este și adevărat.

De asemenea, termenul de competiție este cam neadecvat, nu crezi? Tu îți imaginezi că noi ne întrecem ca să te impresionăm pe tine? Nu știu despre Renata, n-am cunoscut-o, dar îți garantez că m-am comportat normal și refuz să cred că tu ai uitat cum mă comportam acum o lună.

— Normal că n-am uitat.

— Atunci, nu ai de ce să mai crezi că eu mă lupt să te impresionez sau să te cuceresc. Niciodată nu am făcut asta. Nu am avut nevoie. Noi nu ne-am îndrăgostit prin astfel de lucruri. Între noi este ceva special și nu o zic ca să te conving să iei o decizie favorabilă mie, îți zic doar ca să-ți amintesc lucruri pe care se pare că le-ai uitat în timpul în care nu am mai fost lângă tine.

— Nu am uitat nimic.

— Trebuie să dovedești asta! Nu doar s-o spui.

— Și, dacă o voi alege pe Renata? Ce părere o să ai despre mine?

— Ce părere am avut când mi-ai spus, acum câteva zile, ceea ce ai făcut cu ea când intrasei în acea stare de tristețe. Adică aceeași ca atunci când ne-am cunoscut, atunci când ne-am sărutat prima oară. Aceste lucruri nu schimbă nimic pentru mine. Cum ți-am mai spus, în ziua când ți-am mărturisit tot, în fața la *Național*, te voi iubi mereu și asta așa o să rămână. Mereu, nu înseamnă până mâine sau până poimâine.

— Nu o să regreti, nici măcar o secundă, că m-ai cunoscut?

— Aș fi putut să regret încă din clipele în care nu îmi spuneai nimic și refuzai să-mi vorbești. Din momentele în care m-ai lăsat singură, fără vreo explicație, și totuși, nu am făcut-o. De ce aș face-o acum, când mi-ai explicat și știu tot ce se întâmplă cu tine?

— Totuși, ți-am dat atâtea motive.

Nu mi-a răspuns prin cuvinte. S-a apropiat de mine și mi-a răspuns, că nu va regreta niciodată, printr-un lung sărut. Sufletul mi s-a eliberat. Nu în totalitate, încă nu eram împăcat cu Bogdan.

Probabil că asta voi face mâine, deși nu știu cum mă va primi Bogdan, după tot ce

s-a întâmplat între noi, însă cred că adevărul îmi va spăla păcatele și îl va face să mă ierte. Sufletul îmi va fi ușurat complet abia atunci când voi rezolva și această ultimă problemă. Am nevoie de iertarea tuturor ca să pot zâmbi. Îmi spăl păcatele din motive egoiste, oare?

Sincer, nu îmi mai pasă. Acum, când problemele mele se duc ușor nu vreau să-mi mai fac altele. Am scăpat de vinovăția pe care mi-o impuneam pe nedrept. Știu acum că nu am trădat și nici nu am fost trădat, că nu am obligat și nici nu am șantajat pe nimeni. O nouă zi se naște din întunericul nopții reci ce s-a așternut pe cer până când soarele cald al toamnei o va topi și va lăsa în urma ei speranța unei noi zile. O mie de gânduri îmi străbat acum mintea și o mie de sentimente îmi asaltează sufletul.

Încă nu am ales și nici nu știu dacă voi putea să aleg între ele două. Am scăpat de vină, dar tot cred că ar fi mai bine să dispar din viețile lor pe care, încă, cred că le-am distrus. Am nevoie acum de ajutorul celor pe care i-am îndepărtat. Sunt slab fără ei, așa cum Bogdan vroia să mă vadă. Acum îl înțeleg și acum îi dau dreptate. Odată ce încrederea în cineva îți este răpită sufletul se revoltă și prietenia moare.

Odată ce soarele va topi noaptea, va începe ziua adevărului. Mi-ar plăcea doar să mi se acorde șansa de a fi ascultat și restul nu mai contează, acum...

Septembrie, 10

Cuvintele își au rostul doar când pot exprima adevărul și sentimentele. Astăzi cuvintele mele au avut un rost. Eu am avut un țel, pe care l-am atins cu ajutorul lor. Cu ajutorul adevărului, sufletul îmi este ușor. Adevărul m-a scăpat de chinul adus de atâtea minciuni și de atâtea nepăsări care a început să mă doară pe mine mai mult decât pe victimele ei. Îmi stabilisem, încă de aseară, scopul pentru ziua asta care a trecut mai ușor ca oricare alta. Fiecare secundă a trecut cu câte un cuvânt și asta a făcut timpul să curgă la fel de repede cum curgeau și cuvintele, odată cu adevărul.

De cum m-am trezit un singur gând mi-a străbătut mintea. Mă gândeam numai la adevărul ce trebuia spus și la încrederea ce trebuia re acordată celui mai bun prieten, pe care îl îndepărtasem, crezând că singurătatea mă ajută mai mult decât prietenii. Era a doua oară, într-o singură vacanță de vară, când făceam această greșală.

Nu am mai stat mult pe gânduri și am plecat către blocul unde stă Bogdan. Am ajuns. Distanța nu este foarte mare. Am zăbovit câteva minute în fața scării lui. Stăteam în fața ușii cu teama în suflet și cu genunchii tremurând. Îmi era teamă să-l mai privesc în ochi, după felul în care mă comportasem cu el. Prietenia legată între noi era atât de puternică însă eu mi-am bătut joc, de tot, trădându-l. Îmi era rușine să-i spun adevărul pe care deja îl știa. Dar altceva nu aveam ce să fac. Greșeala fusese făcută și singurele lucruri pe care puteam să i le mai ofer erau scuzele și regretele sincere.

Mi-am mușcat buza inferioară, am închis ochii și am intrat în bloc. Scările până la etajul la care stă, le-am urcat în fugă, vrând, parcă, să nu-mi dau timp să mă răzgândesc. Am zăbovit, din nou, în fața ușii lui. Mă tot gândeam la ceea ce să-i spun și la modalitățile pe care trebuia să le folosesc ca să-l asigur de sinceritatea mea. Mi-am făcut, până la urmă, curaj și am bătut tare în ușă, lăsând capul în pământ.

În față, mi-a apărut, repede, Bogdan care a deschis ușa cu un entuziasm pe care l-a pierdut, când m-a văzut.

— Am venit să-ți spun adevărul.

— Era și cazul, mi-a răspuns, făcându-mi semn să intru.

— Nu vreau să pierd timpul, așa că o să trec direct la subiect.

— E tot ce aștept.

— Îmi pare rău.

— Pentru? a întrebat el mirat.

— Pentru că nu ți-am mai acordat încrederea pe care o meritai și pentru că nu am mai crezut în tine. Ai avut dreptate cu tot ce-ai zis, în ultimul timp, însă trebuie să înțelegi că eu am fost orbit de dragoste și acest lucru nu am putut să-l înving. Știi ce s-a întâmplat, mai întâi, între mine și Clara. Simțeam, atunci, că nu am nevoie de nimeni decât de ea. Eram prea fericit ca să fiu rațional. Trebuie să înțelegi asta.

— Înțeleg! Continuă.

— Clara îmi oferea tot ce aveam nevoie. Îmi era și iubită și prietenă și confidentă și soră. Cu toate acestea, nu trebuia să uit de voi. Recunosc asta, dar s-ar putea să fie prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu.

— Am mințit mai mult ca niciodată. Am preferat să mă bucur de dragoste și minciună în loc să mă bucur de dragoste sau adevăr. Am făcut tot ce mi-a cerut dragostea, așa că am mințit ca s-o apăr pe Clara. Credeam c-o apăr de păreri negative, de păreriile unor persoane care nu o înțeleg cum o înțeleg eu și care nu simt cum simțeam noi și cum, încă, simțim.

— Povestea cu Clara o știi, deja.

— Știu, dar vreau să-mi cer scuze pentru ambele dăți când am greșit. După despărțirea, neoficială, de Clara tu ai fost alături de mine și m-ai scos din depresie obligându-mă să suport razele soarelui care îmi făceau atât de rău, atunci. Cu toate acestea nu am fost în stare să-ți mulțumesc. Eram și sunt blocat în cursa pe care dragostea mă pune s-o câștig. Se dă o bătălie, în mine. O bătălie ce nu se oprește, odată, și ce distruge tot în calea ei. Sub focul acestei lupte am uitat de anumite lucruri importante. Am lăsat în urmă tot și am preferat să lupt singur. Ai încercat să mă-nvățești de fiecare fată pe care o cunoșteam. Și eu am încercat să mă-nvădălesc de ele, când mă sfătuiai tu, dar nu reușeam. Eu adoram lupta. Eram însetat de intrigi și de tachinări, iar ele cedau mult prea ușor unui om ce nu îi cedase nimeni înainte. Ce moment prost își aleseseră. De ce nu se întâmplă toate la momentul potrivit pentru noi? Uitasem să găsesc, într-o fată, frumusețea. Reușeam doar să-i găsesc puncte lipsă. Fiecare punct lipsă pentru una din ele, era un punct în plus pentru Clara. Și chiar de n-ar fi fost așa, tot Clara ar fi câștigat în fiecare comparație pe care eu o făceam. Puteam doar să compar fiecare fată cu Clara, doar de atât mai eram în stare. Sau, cel puțin, așa credeam eu. M-am îndrăgostit de cea de care erai și tu îndrăgostit. Ce ironie! Parcă ar fi un film mult prea exagerat, dar se pare că viața vrea să ne arate că nimic nu este exagerat când dragostea intervine între persoane. Nu aveam ce să fac. Nu decideam eu de cine să mă îndrăgostesc. Ea m-a fascinat. Ura sub care se ascundea, impresia pe care vroia să o lase, totul era fascinant la ea. Tocmai modul rece de a se comporta mă atrăgea la ea. Dar nu credeam că acea atracție va duce până la dragoste. Odată ce i-am spus tot ce credeam, ea mi-a confirmat și mi-a mărturisit, prin săruturi, că s-a-nvădăscit de mine, pentru că eu i-am acordat interesul de care avea nevoie. A vrut să ținem totul ascuns de voi. Se temea de vulnerabilitate. Nu puteam să-i refuz siguranța pentru că țineam la ea. În plus, ar fi

fost o prostie să ne certăm din atâta lucru. Îi înțelegeam vulnerabilitatea căci și eu eram vulnerabil. Clara mă făcuse vulnerabil deci cunoșteam foarte bine sentimentul, așa că, de ce i-aș fi trădat încrederea și aș fi rănit-o știindu-i punctul slab? Nu aveam niciun motiv. Am acceptat tot, din păcate. Nu mai aveam rațiune și toate sentimentele le erau dedicate celor două, dintre care trebuie să aleg acum.

— Ce să faci? a strigat Bogdan mirat.

— Este dovada că am încredere în tine. Nimeni nu mai știe asta.

— Îmi dau seama. Continuă! Continuă!

— Cum ai spus și cu câteva zile în urmă, m-am văzut cu Clara. Și, mi-a spus tot adevărul. Nu este vinovată! Nu a făcut nimic!

— Nu pot să cred că o crezi.

— De ce m-ar minți?

— Pentru că celălalt s-a săturat de ea și se întoarce la vechile obiceiuri.

— Ce sens ar mai avea? Ce-i ofer eu, în afară de sentimente?

— Atunci, e o actriță bună.

— Cine exagerează acum?

— Nu asta contează. Continuă.

— Renata știe de Clara și invers. Amândouă știu că eu trebuie să aleg între ele.

— Te invidiez.

— Habar n-am pe cine să aleg.

— Nu te mai invidiez.

Această discuție a adus împăcarea și dezvinovățirea mea. Am plecat amândoi către *Fire*, exact cum făcusem și în urmă cu trei luni, înainte de începutul verii.

Începutul liceului mă găsea liniștit sufletește. Mi-am luat, încet-încet, în trei zile, pietrele grele de pe suflet. Ce mă mai sufocau, în fiecare zi. Urmează o nouă zi care mă găsește cufundat în aceeași întrebare, dar mult mai ușurat și cu mintea mai limpede. Și, cel mai important, cu cel mai bun prieten recăștigat de partea mea.

Septembrie, 13

Trei zile au rămas neînsemnate, în jurnal, până acum. Penultima zi de vacanță se încheie în zece minute. Dedic ultimele minute ale acestei zile rezumatului zilelor care au trecut, fără să lase semne, în acest caiet.

Pot spune că dintre ele, doar ultimele două merită atenție, așa că nu mă voi obosi să consemn prima zi, care a trecut mai repede decât m-aș fi așteptat, stând pe scaunele din *Fire* alături de prietenii pe care nu-i mai văzusem de mult.

A doua zi a adus însă ceva nou. Ceva ce a distrus monotonia și m-a făcut să mă simt entuziasmat și la fel de vesel de parcă era a douăsprezecea zi de vară și nu de toamnă. În cinstea verii, care tocmai trecuse, Bogdan a organizat o petrecere. O petrecere pe care a așteptat-o toată vara și la care avea de gând să se distreze cât nu se distrase în toată vara. Însă a fost preocupat de probleme, dar nu de problemele lui. Tocmai pentru că Bogdan a fost principalul personaj al nopții voi reda, în aceste pagini, petrecerea văzută prin ochii lui, pentru că această versiune este mult mai interesantă.

Petrecerea dată de mine m-a găsit rezolvând problemele altora. Mai exact, problemele lui Alec care nu a făcut altceva, toată noaptea, decât să danseze și să reînnoade prietenii, în timp ce eu am dus tot greul, în locul lui. Sincer, nu-mi pare rău,

acum, când el și-a cerut scuze și-a promis că nu-mi va mai trăda încrederea, sunt dispus să-l ajut. Mă bucur să-i fac o surpriză, având în vedere că el încă nu știe nimic. Va afla totul din acest rezumat al petrecerii pe care mi-a cerut să-l scriu fără să-mi spună motivul.

Seara a început ca oricare petrecere organizată de mine. Distracție, este cuvântul cheie și tu știi Alec. Totul este perfect și toată lumea dansează plutind odată cu fumul dens. Mă distram, întreținându-mă cu fiecare invitat, până când am văzut două persoane care nu credeam că au fost invitate. Se pare, că tu, Alec, nu aveai de gând să-mi spui că Renata și Clara vor fi acolo. Și totuși, chiar dacă ele erau prezente tu nu ai vorbit cu niciuna.

Ce pact ai făcut cu ele? Nu ai vorbit cu niciuna. Mai aveai doar două zile până când trebuia să iei decizia. Așa că ai ales să păstrezi tăcerea.

Foarte interesant Alec, foarte interesant. Însă, în locul tău am discutat eu. Am vorbit cu amândouă, toată noaptea. Ambele mi-au spus, cu lacrimi în ochi, povești pe care tu deja le știi. Am cunoscut-o, în sfârșit, pe Clara. Aveai dreptate, parcă ești tu, în varianta feminină. Nu mi-a venit să cred că există o persoană la fel ca tine. Aceeași gândire, același mod de a vorbi, până și aceleași gesturi care însoțesc o ironie.

Am aflat totul despre Clara și despre cine este ea, cu adevărat. Sincer, mereu am crezut-o doar o copilă care nu e în stare să poarte o discuție pe un subiect important. Se pare că ai avut dreptate și în legătură cu acest punct de vedere căci am putut vorbi cu ea ore întregi și schimbând zeci de subiecte. Varianta ei este foarte asemănătoare cu cea a Renatei. Ambele se aseamănă în modul de a gândi, sunt aproape una și aceeași persoană.

Un singur lucru le diferențiază. Clara este mai romantică, mai visătoare în timp ce Renata este cu picioarele pe pământ. Cred că doar aceste lucruri le diferențiază pe ele două și pe tine de Renata. După ce am terminat și cu studierea celor două iubite ale tale, am reușit și eu să mă distrez, în sfârșit. În timp ce tu vorbeai cu Matei, în dormitor, eu cântam la chitară, în sufragerie și cântam împreună cu invitații. Să nu mai zic de momentul în care începusem să dansez cu trei tipe pe lângă mine. Doar știi cât de bine dansez și ce spectacol fac. Oricum, nu cred că te mai interesează aceste lucruri acum, după ce ți-am spus totul despre cele două și despre discuții.

Cam așa își încheia Bogdan rezumatul petrecerii, pe care mi l-a oferit ieri, când mi-a cerut să ne vedem în Izvor, pe seară. După ce am terminat de citit tot ce el scrisese, pe o foaie, am ridicat capul mirat. El a mai adăugat doar:

— Alege-o pe...

Septembrie, 15

Am adormit ieri rememorând toată vara. Am în minte toată vara, îmi este proaspătă și știu toate cele trei luni, detaliu cu detaliu.

O zi ce a început devreme. Încă de pe la ora opt am fost în picioare. Astăzi am început liceul. Dar nu asta a contat pentru mine. Tot ce a contat este că dimineață, pe la nouă, în Fire, am luat decizia ce trebuia luată. Tot ce mai contează acum este că eu o să continui să visez sărutând buzele ei roșii, protejat de mângâierea ei. Și odată cu noi, visele lui Bogdan vor renaște și ele. Renata merită ce e mai bun și, în Bogdan mi-am pus toată încrederea că o va învăța să zâmbească. Cum și el și-a pus toată încrederea în mine

când mi-a spus să o aleg pe Clara.